

Ἀναζητῶς τὴν εἰρήνην;

Πρὸ ἡμερῶν ἕνας νέος μου διηγήθηκε τὸ ἐξῆς:
Εὐρισκόμουν σὲ μία καφετέρια καὶ ἀπολάμβανα τὸν καφέ μου κάνοντας κάποιες σκέψεις γιὰ τὴν ζωὴ μου καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸ γιὰ τὸ ὅτι μὲ φώτισε καὶ Τὸν γνώρισα καὶ ζῶ ὡς Χριστιανὸς μὲ ἐλπίδα παρ' ὅλες τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀδυναμίες μου.

Ἐκείνη τὴν στιγμή συνέβει νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά μου κάποια γνωστή μου ἀπὸ χρόνια, ἡ ὁποία ὅμως πάντοτε ἦταν ἀνήσυχη, ταραγμένη καὶ προβληματισμένη καὶ μὲ ρωτᾷ μὲ ἐκδηλῆ ἀπορία:

- Τί σοῦ συμβαίνει καὶ σὲ βλέπω τόσο ἥρεμο καὶ αἰσιόδοξο;

Καὶ τῆς ἀπαντῶ ὅτι «ἀφοῦ γνωρίζω τὸν Χριστὸ καὶ πιστεύω, ζῶ μὲ ἐλπίδα καὶ αἰσθάνομαι ἔτσι χαρούμενος καὶ αἰσιόδοξος καὶ ...»

Δὲν μπόρεσα νὰ συνεχίσω καὶ νὰ τελειώσω τὴν σκέψη μου, διότι μὲ διέκοψε ἀπότομα καὶ μοῦ λέει:

- Σταμάτα! Δὲν θέλω νὰ ἀκούσω αὐτά...

Ὅταν καὶ πάλι θέλησα κάτι νὰ τῆς πῶ, μὲ διέκοψε λέγοντας νευριασμένη:

- Σοῦ εἶπα σταμάτα! Δὲν θέλω ν' ἀκούσω γιὰ Χριστὸ καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ πολὺ ταραγμένη καὶ θυμωμένη.....

Δυστυχῶς ἡ ἀπαράδεκτη συμπεριφορὰ αὐτῆς τῆς κοπέλας ἀποτελεῖ σύνθηρες φαινόμενο γιὰ μεγάλο ποσοστὸ ἀνθρώπων τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας...

Γιατί; Διότι οἱ ἄνθρωποι σήμερα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν θέλουν τὸν Θεὸ στὴν ζωὴ τους. Εἴτε διότι Τὸν θεωροῦν ἐμπόδιο στὸν ἁμαρτωλὸ καὶ παράνομο βίον τους, εἴτε διότι Τὸν θεωροῦν ὑπεύθυνο γιὰ ὅλα τὰ ἄσχημα ποῦ συμβαίνουν στὸν κόσμον.

Φυσικὰ καὶ τὰ δύο ἀποτελοῦν τραγικὰ λάθη τῆς ἄρρωστης καὶ πλανεμένης σκέψης τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἐπαναστάτησε κατὰ τῆς ἠθικῆς, τῆς λογικῆς καὶ τῆς Πίστεως στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Μεγάλη ἀνταρσία ἐπὶ τῆς γῆς! Οἱ ἄνθρωποι ἐξεγέρθηκαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως κάποτε ἐγίνε κάτι ἀνάλογο στὸν Οὐράνιο κόσμος. Ἐπαναστάτησε τὸ ἀγγελικὸ τάγμα τοῦ Ἐωσφόρου κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λόγος; ὁ ἴδιος! Ὁ ἐγωϊσμός! ἡ ἔντονη διάθεση τῆς αὐτονομίας!

Τότε θέλησε νὰ αὐτονομηθῇ ὁ Ἐωσφόρος· νὰ μὴν ὑποτάσσεται καὶ νὰ μὴν παίρνει ἐντολὲς ἀπὸ τὸν Δημιουργό Του, ποῦ ἦταν ὁ Θεός. Τώρα θέλησε νὰ αὐτονομηθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴν πειθαρχῇ στὸν Θεὸ καὶ τὶς Γραφές. Δὲν θέλει νὰ ὑποτάσσεται σὲ κανέναν οὔτε νὰ τηρῇ τὶς βουλές Του. Δὲν δέχεται τὸν Παντεπόπτη Θεὸ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸν Θεῖο Νόμο Του. Θέλει νὰ λέν ὅτι εἶναι ἐλεύθερος, ἐνῶ στὴν πράξη βιώνει τὴν χειρότερη μορφή πνευματικῆς δουλείας. Τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν προσωπικῶν του παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Θέλει νὰ ἀπελευθερωθῇ δῆθεν ἀπὸ τὰ «δεσμά» τοῦ Θεοῦ καὶ παραδίδεται ὀλοκληρωτικὰ σὰ βασανιστικὰ δεσμὰ τοῦ Διαβόλου.

Ἀναζητᾷ ἐναγωνίως τὴν ἐλευθερία, τὴν εἰρήνη, τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐκεῖνος ὅμως μᾶς εἶπε ὅτι: «Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή». Ἐκεῖνος μᾶς εἶπε πάλι: «Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» καὶ «Ἐγὼ εἶμι ἡ πηγὴ τῆς εἰρήνης».

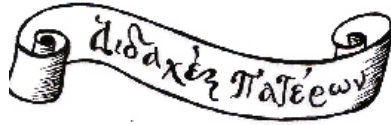
Τὶ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ γιὰ νὰ ἡρεμήσῃ ὁ ταραγμένος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας;

Νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὸν Ὅποιο ἀπομακρύνθηκε.

Νὰ ἐπαναλαμβάνῃ διαρκῶς τὸ αἶτημα τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ: «Κύριε φώτισόν μου τὸ σκότος».

Νὰ ἀναζητᾷ, ὅπως καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ βαδίσῃ ταπεινὰ τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, λέγοντας συνεχῶς: «Γνώρισόν μοι Κύριε, ὁδὸν ἐν ἧ πορεύσομαι», καὶ τέλος νὰ εἶναι πρόθυμος νὰ ὑπακούῃ στὸ Θεῖον θέλημα κατὰ τὸν Πατερικὸ λόγον: «Λάλει, Κύριε καὶ ὁ δούλος Σου ἀκούει...».

Μετ' εὐχῶν
† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἀγιοκυπριανίτης

Περὶ θλίψεων καὶ πειρασμῶν ἀγ. Ἰωάννου τῆς Κρονστάνδης

Θλίψη – στενοχώρια – πειρασμοὶ

Στις μαῦρες στιγμὲς τῆς ζωῆς σου νὰ φέρνεις σπὴ μνήμη σου στιγμὲς φωτεινὲς καὶ χαρούμενες, πού πάντα εἶναι πολὺ περισσότερες, καὶ λέγε σὸν ἑαυτό σου: «*εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδέξαμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐκ ὑπόισομεν.*» (Ἰώβ 2, 10).

Δείχνουν ἀπουσία Θεοῦ

Ἄν αἰσθάνεστε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ θλίψη στὴν καρδιά σας, χωρὶς νὰ ὑπάρχει κάποια αἰτία, νὰ ξέρετε ὅτι εἶναι ὁ πόνος τῆς καρδιάς πού ἔμεινε ἄδεια καὶ ἀναζητεῖ Αὐτὸν πού μόνος μπορεῖ νὰ γεμίσει αὐτὸ τὸ κενὸ καὶ νὰ ξαναδώσει ζωή. Ἀναζητεῖ τὸ Χριστό, πού εἶναι ἡ γαλήνη καὶ ἡ γλυκύτητα τῆς καρδιάς.

Παραχωροῦνται ἀπὸ τὸ Θεὸ

«*Ὁ Θεὸς ἐπέιραzen τὸν Ἀβραάμ*» (Γέν. 22, 1), λέει ἡ Ἁγ. Γραφή. Τὸ ἀκοῦς; Ἔτσι Αὐτὸς δοκιμάζει καὶ τὸν καθένα πού προσπαθεῖ νὰ ἔχει ζωή καθαρὴ, γιὰ νὰ ἔχει σωστὴ στάση ἀπέναντι στοῦ Θεοῦ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν καθαρίζει σὰν τὸ χρυσάφι ἀπὸ κάθε πρόσμειξη γιὰ νὰ μείνει στοῦ τέλους μόνον ὁ καθαρὸς χρυσός.

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού ἔχει παραδοθεῖ στὴν ἀπόκτηση τῶν γήινων ἀγαθῶν, γιὰ τὴν ὠφέλεια τῆς δικῆς του ψυχῆς εἶναι ἀνάγκη νὰ γκρεμιστεῖ τὸ στήριγμά του, πού εἶναι ὁ πλοῦτος καὶ τὰ διάφορα ἀγαθὰ πού ἔχει ἀποκτήσει. Τὸ στήριγμα αὐτὸ εἶναι γι' αὐτὸν σὰν τὸ τεῖχος πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχει ὀχυρωθεῖ ἡ ψυχὴ του. Γι' αὐτὸ ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Θεὸς ἐπιτρέπει πολλὰ φορὲς στοὺς ἄνθρώπους νὰ δοκιμάζουν ἀπώλειες ἀπὸ πυρκαγιές, πλημμύρες καὶ ἄλλα.

Κατάθλιψη

“Όπως ό μεθυσμένος νομίζει ότι ή γñ γυρίζει κάτω από τὰ πόδια του, έτσι και ό άνθρωπος στην κρίση τής θλίψης και τής ψυχικής στενοχώριας δὲ βλέπει ότι ό ίδιος έχει αλλάξει, αλλά νομίζει ότι ό Θεός του συμπεριφέρεται διαφορετικά.

Ἡ ἐξουθένωση ὀδηγεῖ στὸν Θεὸ

Σπάνια ένας άνθρωπος, ό οποίος δὲν έχει στερήσεις, θλίψεις και δυστυχίες στη ζωή του, μπορεί με φλογερή καρδιά νὰ προσεύχεται στο Θεό. Προσευχή ή όποία έχει τὴ φλόγα τής πίστης, τής ἐλπίδας και τής ἀγάπης πρὸς τὸ Θεό, βγαίνει ἀπὸ τὴν ψυχή, ή όποία έχει συνειδητοποιήσει τὴν ἐλεεινότητα και τὴ φτώχεια της, ότι δηλαδή χωρὶς τὸ Θεὸ εἶναι τυφλὴ και γυμνή. Και γι’ αὐτὸ Τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀναπληρώσει τὴς ἐλλείψεις της. Ἔχω ἀκούσει μερικούς ἀνόητους ἀνθρώπους νὰ λένε· «Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ προσευχόμαστε στο Θεό, ἀφοῦ δὲ μᾶς λείπει τίποτε, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἔχουμε με ἀφθονία, και μαζί με ὅλα αὐτὰ εἴμαστε ὑγιεῖς και χαρούμενοι;». Αὐτὴ εἶναι ή φωνὴ τής σάρκας, ή όποία πάντοτε περηφανεύεται και νομίζει ότι ὅλα τὰ ἀγαθὰ πὸ ἀπολαμβάνει τὰ ἔχει ἀποκτήσει με τὴν ἐξυπνάδα της και τοὺς κόπους της. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο, γιὰ νὰ ἀρχίσει ό άνθρωπος νὰ προσεύχεται θερμά, με δυνατὴ πίστη και ζωντανὴ ἐλπίδα στο Θεό, πρέπει νὰ στερηθεῖ τὰ ἀγαθὰ πὸ αὐτὸς νομίζει πὼς εἶναι δικὰ του και τὸν κάνουν νὰ εἶναι περήφανος. Ἔτσι θὰ μάθει τι σημαίνει ἀνάγκη, τι σὴν πραγματικότητα εἶναι ό ίδιος, πόσο ἀνίσχυρος εἶναι, πόσο ἀσήμαντος εἶναι χωρὶς τὸ Θεό, χωρὶς τὴ βοήθεια και τὴν εὐλογία Του. Πρέπει νὰ στερηθεῖ τὴν περιουσία του ἢ τὴν ὑγεία ἢ κάποιο μέλος τοῦ σώματος, παραδείγματος χάρη τὸ χέρι, πόδι ἢ μάτι, ἢ τὴν ἀκοή ἢ τὴν ἰκανότητα νὰ μιλάει· νὰ συντριβεῖ ή καρδιά του με φοβερὰ βάσανα πὸ προεικονίζουν τὰ πραγματικὰ βάσανα τής κολάσεως. Τότε θ’ ἀρχίσει νὰ ἰκετεύει τὸ Δότη ὄλων τῶν ἀγαθῶν, τὸ Θεό, τότε θὰ ἀναγνωρίσει τὴν ἐξουσία, τὴ βασιλεία, τὴ δύναμη και τὴ δόξα Του, τότε θὰ καταλάβει τι εἶναι ό ποταμὸς τῶν δακρῶν.

Οἱ πειρασμοὶ εἶναι καρπὸς ὑπερφάνειας

Πρέπει ὅπωςδὴποτε νὰ προσεύχεσαι με ὅλη σου τὴν καρδιά, γιὰτι ἀλλιῶς, μετὰ τὴν προσευχή, θὰ μείνει σὴν καρδιά σου μόνο

βάρος και στενοχώρια. Να μὴν σοῦ κάνει ἐντύπωση ὅταν συμβαίνει κάτι μὲ σένα πού τὸ θεωροῦσες ἀδύνατο νὰ συμβεῖ, ὅταν κάνεις ἁμαρτίες πού νόμιζες ὅτι δὲ θὰ τις ἔκανες. Τὸ νὰ στενοχωριέσαι καὶ νὰ ὀλιγοψυχεῖς ἐξαιτίας αὐτῶν εἶναι ὑπερηφάνεια. Πρέπει μὲ ταπεινώση νὰ προσεύχεσαι στὸ Θεό, χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ ὁποῖου δὲ γίνεται τίποτε, καὶ νὰ ἔχεις πάντα πνεῦμα γενναῖο.

Βοηθεῖ καὶ σώζει ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς

«Μὲ ξέρεις», λέγει κάποιος στὸ φίλο του. «Πές μου μόνο, καὶ ἐγὼ ὅπωςδήποτε θὰ σὲ βοηθήσω, δὲ θὰ ἀρνηθῶ, θὰ δώσω τὴν ψυχὴ μου γιὰ σένα, ἂν χρειασεῖ». Ἔτσι ἀκριβῶς σοῦ λέει καὶ ὁ Κύριος: «Μὲ γνωρίζεις. Πολλὲς φορὲς Μὲ ἔχεις δοκιμάσει στὶς δυστυχίες σου· μόνο νὰ Μὲ καλέσεις, καὶ Ἐγὼ ὅπωςδήποτε θὰ σὲ βοηθήσω, δὲ θὰ ἀρνηθῶ. Ἡ παντοδυναμία μου δὲν ἔχει ὅρια, δὲν ὑπάρχει θλίψη ἀπὸ τὴν ὁποία Ἐγὼ νὰ μὴν μπορῶ νὰ σὲ ἀπαλλάξω. Νὰ μὲ ἐπικαλεσεθεῖς τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς σου καὶ θὰ σὲ ἀνυψώσω».

Ἐπάρχει μία περιοχὴ σχεδὸν ἄπειρη, εἶναι ἡ περιοχὴ τῶν θλίψεων καὶ τῶν ἀναγκῶν τὶς ὁποῖες δὲν μποροῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν οἱ φιλανθρωπικὲς δραστηριότητες τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν μέσα στὸν κόσμον καὶ δὲν ἔχουν μέσα τους τὴ θεία χάρη· γι' αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦν νὰ παρηγοροῦν. Ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχὴ εἶναι γεμάτη εὐεργεσίες, ἀόρατες μὲν, ἀλλὰ πολὺ δραστικὲς, εὐεργεσίες ἀπὸ τὸ Θεό, τὴν Παναγία Παρθένο καὶ τοὺς Ἁγίους. Εἶναι πολὺτιμη αὐτὴ ἡ βοήθεια, ὅμως πολλοὶ δὲν θέλουν νὰ τὴ ζητήσουν εἴτε ἀπὸ ὑπερηφάνεια εἴτε ἀπὸ ἀπιστία.

Δὲν ὑπάρχει θλίψη καὶ στενοχώρια, τὴν ὁποία νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἐξαφανίσει ὁ Κύριος καὶ νὰ δώσει χαρὰ στὴν καρδιά μου. Τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὴν πείρα. Ἄς καταφεύγω στὸν Κύριον σὲ ὅλες τὶς θλίψεις πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς δαίμονες ἢ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ μὲ τὴν πίστη στὸν Κύριον τοὺς πάντες μπορῶ νὰ νικήσω καὶ νὰ δώσω στὴν πνευματικὴ μου ζωὴ τέτοια κατεύθυνση, ὥστε νὰ ἀποφεύγω τὶς θλίψεις καὶ νὰ ἔχω χαρὰ καὶ εἰρήνη. Δὲν ὑπάρχει θλίψη καὶ στενοχώρια πού νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἐξαφανίσει ὁ Κύριος καὶ νὰ μοῦ δώσει ἀπὸ τὴ δική Του χαρὰ.

Δόξα Σοι, Κύριε, πού ὅλα τὰ κάνεις γιὰ τὸ καλὸ μας. Νὰ ἔχουμε πάντοτε τὸ βλέμμα μας στραμμένο σὲ Σένα, Σωτήρα καὶ Εὐεργέτη

τῶν δικῶν μας ψυχῶν. Ἀκόμη καὶ σὸν ἐχθρὸ μας ἐπιτρέπεις νὰ μᾶς πληγῶνει, ὅταν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ Σένα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει ξανὰ σὲ Σένα ἢ καρδιά μας. Ἡ ἐλπίδα μου σὲ Σένα μὲ κάνει νὰ νικάω τοὺς ἀντιπάλους.

Οἱ πειρασμοὶ σθίνουν μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὴν προσευχὴν

Δόξα σὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ Σου, Κύριε! Χιτὲς τὸ βράδυ ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθε σὴν καρδιά μου καὶ ἀποδυνάμωσε ἀκόμη περισσότερο τὴν ψυχὴ μου, ἢ ὁποία καὶ χωρὶς τὴν ἁμαρτία εἶναι πολὺ ἀσταθῆς καὶ ἀδύναμη σὴν ἀρετὴ καὶ τὴν πλήγωσε μὲ στενοχώρια. Στὴ βραδυνὴ προσευχὴ μὲ τὴν ταπείνωση καὶ τὴ συντριβὴ τῆς καρδιάς θεράπευσα τὴν ψυχὴ μου· τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ μέτρο τῆς πίστεως μου καὶ τῆς συντριβῆς τῆς καρδιάς, μὲ εἶχε σκεπάσει καὶ ἔδωσε εἰρήνη καὶ ἡσυχία σὴν καρδιά μου. Ὅμως τὴ νύχτα τὰ ἀκάθαρτα ὄνειρα ἀναστάτωσαν πάλι τὴν ψυχὴ καὶ τὴ στενοχώρησαν. Μόλις ξύπνησα, αἰσθάνθηκα αὐτὴ τὴ στενοχώρια. Καὶ πῶς τὴν ἔδωξα; Καὶ πάλι μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, πάνω σὸν ὁποῖο Αὐτὸς ἔπαθε καὶ θανάτωσε τὰ πάθη. Νὰ χρησιμοποιοεῖτε καὶ ἐσεῖς τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, ὅταν ἡ στενοχώρια τῆς ἁμαρτίας ἀγκαλιάζει τὴν ψυχὴ σας. Ἀλλὰ νὰ τὸ κάνετε ἔτσι, ὥστε μὲ τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο κάνετε τὸ Σταυρὸ νὰ εἶναι ἐνωμένη καὶ ἡ ζωτανὴ πίστη σ' Αὐτὸν ποὺ ἔπαθε γιὰ χάρη μας. Καὶ νὰ εἶναι ὅλη ἡ σκέψη καὶ ὅλη ἡ καρδιά σας ἐδῶ, στὸ Σταυρὸ, σὸν ἐσταυρωμένο Κύριο.

Ἡ θλίψη καὶ ἡ στενοχώρια ποὺ προκαλεῖ σὴν ψυχὴ μας ὁ διάβολος, καὶ ποὺ φέρνει ἀπελπισία καὶ φόβο, φεύγει μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ἀνάμνηση καὶ τὸ στοχασμὸ τῆς θυσίας Του· ἐπίσης μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς Παναγίας Μητέρας Του, τῶν ἁγίων Μαρτύρων, ποὺ στεφανώθηκαν μὲ τὸ στεφάνι τοῦ αἵματος καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ὅπου Αὐτὸς ὅλους μᾶς καλεῖ.

Νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἀσθένειές μας

Ὅταν σὲ ἐπισκεφθεῖ ἡ ἀσθένεια, σὰν ἕνας σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος δῆμιος, τότε τὸ ὄπλο σου ἄς εἶναι ἡ ὑπομονὴ καὶ

ἡ πίστιν στοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ἄν μὲ εὐγνωμοσύνη δεχόμαστε τὶς ἀσθένειες καὶ τὶς ὑπομένουμε μὲ πίστιν καὶ χωρὶς γογγυσμούς, τότε ἔχουμε μερίδιο τῶν μαρτύρων, καὶ ἡ ἀσθένεια γίνεται γιὰ μᾶς φάρμακο κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ ἀσθένειά μου εἶναι μεγάλη δοκιμασία γιὰ μένα, ἀλλὰ ὁ πόνος μεγαλώνει πολὺ περισσότερο, ὅταν προστίθεται σ' αὐτὸν καὶ ἡ θλίψη τῆς ἁμαρτίας! Καὶ τὶς περισσότερες φορές ἡ ἴδια ἡ ἀδυναμία μου γίνεται αἰτία τῆς ἁμαρτίας. Μήπως, Θεέ μου, αὐτὴ ἡ ἀσθένεια μου δόθηκε σὰν ἀγκάθι στοῦ σώμα γιὰ νὰ μὲ ταπεινώνει; Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ δέχεσαι μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ Θεό, γιὰτι ἀκόμα καὶ στὴ θλίψη σου ὁ Θεὸς δὲ σὲ ἀφήνει. Νὰ μὴν Τὸν ἀφήνεις καὶ ἐσύ. Ἄκουσε τι λέει ὁ Ἀπόστολος: *«Τὶς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός...»* (Ρωμ. 8, 35). Καὶ ὅταν λέει *θλίψις* καὶ *στενοχωρία*, ἐννοεῖ τὴ θλίψη καὶ τὴ στενοχώρια τῆς καρδιάς.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ ὑπομένω τὸ πονηρὸ βλέμμα καὶ τὶς προσβολές, τοὺς ἐμπαιγμούς καὶ τοὺς χλευασμούς, ἂν χρειασεῖ ἀκόμη καὶ τὰ φτυσίματα καὶ τὰ ραπίσματα, καὶ τὴν ἄρπαγὴ τῆς δικτῆς μου περιουσίας, πού ὅμως ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κληρονομία ἄλλου, καλύτερου, μεγαλύτερου καὶ ἀνεξάντλητου πλούτου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέμεινε γιὰ χάρη μου καὶ ἐμένα μου ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὰ ὑπομένω. Ἄν τὸ κάνω γιὰ τὸ Χριστό, θὰ μοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ ὑπομένω, ὁ Χριστὸς θὰ μὲ δυναμώσει, καὶ στὴν καρδιά μου δὲ θὰ ἔχω βάρος, καὶ δὲ θὰ ἔχω ἐσωτερικὰ βάσανα. Ἄν ὅμως δὲν τὰ ὑπομένω γιὰ τὸ Χριστό, ἂν θυμώνω μὲ τὸ παραμικρό, τότε θὰ χρειασεῖ νὰ ὑπομένω ἄλλα χειρότερα βάσανα, ἀπὸ μέσα μου θὰ μὲ τρώει ὁ θυμὸς καὶ ἡ πίκρα. Ὁ διάβολος θὰ μεγαλώνει τὸ θυμὸ μου δεκαπλάσια, καὶ τότε πρέπει νὰ ξεκάσω καὶ τὴ εἰρήνη τῆς καρδιάς καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς συγγενεῖς μου καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ τὴ φιλικὴ συζήτηση μὲ τοὺς γνωστούς. Θὰ πάψω νὰ σκέφτομαι καθαρὰ καὶ τὸ σκοτάδι τοῦ ἄδου θὰ σκεπάσει τὴν ψυχὴ μου. Τότε εἶναι σὰν νὰ χάνεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸς ὁ ὁμορφος κόσμος, ὅποτε μένει μόνος του, μὲ τὰ δικά του ἐσωτερικὰ βάσανα καὶ τὸν ἄδου στοῦ σπίτου.

Βλ. "Πνευματικὲς ἐμπειρίες καὶ συμβουλές" ἐκδ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΘΑΛΑΜΟΣ 409

(Μία διδακτική ιστορία καρτερικής
ύπομονης στην δοκιμασία τύφλωσης)

Ο π. Ἀμβρόσιος, μὲ συνοδεία πνευματικῶν παιδιῶν, ἐπίσκεπται ἓνα Νοσοκομεῖο. Ἡ προϊσταμένη τοὺς συστήνει ἐπίσκεψιν στὸν 409 θάλαμο. Ἐκεῖ νοσηλεύεται μία τυφλή. Κτυποῦν τὴν πόρτα. Μία ἤρεμη καὶ γλυκεῖα φωνὴ ἀπαντᾷ τὸ «Ἐμπρός». Μέσα στὸ θάλαμο ὑπάρχουν δύο κρεβάτια. Τὸ ἓνα ἀδειανὸ ἀλλὰ μισοστρωμένο. Στὸ ἄλλο κρεβάτι καθόταν μία κυρία. Τὸ πρόσωπό της ἦταν καθαρὸ, ἰλαρὸ, χαρούμενο. Ἦταν μία μορφὴ ἤρεμη καὶ γαλήνια. Ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς συνοδείας πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι στὸ ἀδειανὸ κρεβάτι θὰ ἔμενε ἡ τυφλή, ποὺ νόμισαν ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή ἔλειπε. Ἀσφαλῶς γιὰ θεραπεία ἢ βόλτα θὰ τὴν εἶχαν πάει. Ὁ π. Ἀμβρόσιος ἀμήχανος στρέφεται πρὸς τὸ κρεβάτι ποὺ καθόταν ἡ κυρία καὶ τὴν ρωτᾷ:

- Μόνη εἴσθε, κυρία μου;

Ἡ κυρία μὲ φωνὴ γεμάτη καλοσύνη ἀπαντᾷ:

- Ὅχι, κύριέ μου. Ὅχι, δὲν εἶμαι μόνη, καὶ ταυτόχρονα ἔκανε τὸ σταυρὸ της.

Στὴ συνέχεια βάζει τὸ δεξὶ της χέρι πάνω στὸ δεξιὸ ὄμο καὶ λέγει:

- Ἐδῶ τώρα καὶ εἴκοσι χρόνια κάθεται ὁ Χριστός.

Σηκώνει τὸ ἴδιο χέρι καὶ τὸ πηγαίνει στὸν ἀριστερὸ ὄμο καὶ λέγει:

- Ἐδῶ κάθεται ἡ γλυκεῖά μας Παναγία. Ἐχω τὴν καλύτερη συντροφιά ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Καὶ πάλι ἔκανε τὸ σταυρὸ της: « Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου».

Ἐκπληξὴ γιὰ ὄλους ἡ ἀπάντηση τῆς κυρίας. Ὁ ἓνας κοίταζε τὸν ἄλλο μὲ ἀμηχανία. Πρῶτη φορὰ συναντήσανε προσωποποιημένη τὴ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Βασίλης, ἓνα ἀπὸ τὰ πνευματικὰ παιδιά τοῦ Γέροντα εἶπε:

- Συγγνώμη κ. Χαρίκλεια. Εἴκοσι χρόνια ζεῖτε μία τόσο μεγάλη δοκιμασία καὶ δοξολογεῖτε τὸν Θεὸ μὲ τόση ἄνεση;

- Ὅχι εἴκοσι χρόνια, ἀλλὰ εἴκοσι πέντε χρόνια εἶναι ποὺ ἤλθε ὁ Θεὸς καὶ μὲ συνάντησε. Ἀλλὰ τὰ πέντε πρῶτα χρόνια διαφέρουν,

ὅσο ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆ γῆ, ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὰ πρῶτα πέντε χρόνια τῆς δοκιμασίας μου δὲν θέλω νὰ τα θυμοῦμαι. Ἦταν ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ καὶ σκοτεινὴ περίοδος τῆς ζωῆς μου. Ἡ ὀστρακιὰ πού μοῦ στέρησε τὸ φῶς, μὲ εἶχε ἐξοντώσει. Ἀπελπισία καὶ ἀπογοήτευση εἶχαν γίνει οἱ μόνιμοι σύντροφοι τῆς ζωῆς μου. Ἔκλαιγα συνέχεια καὶ ἀπαρηγόρητα. Μὲ νύχτα ἀξημέρωτη ἔμοιαζε ἡ ζωὴ μου. Μαρτύριο, σωστὸ μαρτύριο, ἦταν τὸ κάθε μερόνυχτο. Φαρμακερὲς σκέψεις μὲ τυραννοῦσαν, πού ἡ μία ἦταν σκοτεινότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ταραχὴ, ἀγωνία, ὁ φόβος τοῦ θανάτου κυριαρχοῦσαν μέσα μου. Ἡ ἀπελπισία μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια μὲ ὀδηγοῦσε στὴν αὐτοκτονία, τὴν ὁποία θεωροῦσα λύτρωση. Δράμα ἡ ζωὴ μου. Βασανιστικὰ ἀναπάντητα ἐρωτήματα τριγυρνοῦσαν στὸ θολωμένο μου μυαλό. Εἶχα μαραζώσει, εἶχα γίνει ψυχικὸ ράκος. Σταμάτησε, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ πρόσθεσε. «Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, πού ἡ εὐσπλαχνία Του μὲ ἔσωσε».

- Πῶς ἀπὸ τὸ χάος τῆς ἀπελπισίας φθάσατε στὸ σημεῖο νὰ δοξάζετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ τόση πίστη καὶ εὐλάβεια;

- Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψω τὸ φρικτὸ πόλεμο πού πέντε ὀλόκληρα χρόνια γινόταν μέσα μου, Πάτερ. Πόλεμος σκληρὸς, ὀδυνηρὸς, ἐξοντωτικὸς. Ἡ σκέψη ὅτι σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ ἤμουν χωρὶς φῶς, μὲ παρέλυε κυριολεκτικά. Ἀπέρριπτα τὴ χριστιανικὴ ζωὴ πού ζοῦσα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια μου. Τὸ Θεὸ θεωροῦσα σκληρὸ καὶ ἄδικο. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς βλέπει μὲ περισσότερη ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία κάθε ψυχὴ πού δοκιμάζεται. «Ὅπως ὁ κεραμοποιὸς ξέρει πόσο πρέπει νὰ μείνει ἡ λάσπη στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ γίνει κεραμίδι. Οὔτε πολὺ ὥστε νὰ μὴν ἀχρηστευτεῖ, οὔτε λίγο ὥστε νὰ μὴ γίνει εὐθραυστη». Τὴν ἀφήνει ὅσο χρειάζεται. Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσο πρέπει νὰ μείνει ἡ ψυχὴ μας στὸ καμίνι τοῦ πόνου. Ὁ Θεὸς εἶδε καὶ τὴ βασανισμένη μου ψυχὴ, πού δὲν ἄντεχε ἄλλο καὶ εὐσπλαχνίστηκε καὶ μένα τὴν ἄπιστη καὶ ἁμαρτωλὴ. Καὶ συνέχισε:

«Ἐνα ΦΩΣ ἄρχισε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ. Τότε κάποι μίλησε μέσα μου. Ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω. Ἐξήγηση μὲ τὴ λογικὴ δὲν μπόρεσα νὰ δώσω. Αἰσθάνθηκα ὅμως μέσα μου μία δύναμη, μία εὐλογία. Ἡ νεκρωμένη πίστη, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά, ἄρχισε νὰ ζωντανεύει. Τὸ θολωμένο μου μυαλό ἄρχισε νὰ καθαρίζει. Ἡ ὑπομονὴ μου, πού ἦταν ὄχι ἀπλῶς ἀγαρεία, ἀλλὰ κάποι χειρότερο, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου μετατράπηκε

σὲ ὑπακοή. Ἡ ἐλπίδα στὸ Θεὸ ἐμφανίζεται θαρραλέα. Μία ἀκαθόριστη δύναμη μὲ σπρώχνει γιὰ προσευχή. Εἶχα στὰ χέρια μου τὰ μέσα νὰ πολεμήσω τὴν ἀπόγνωση καὶ κατάθλιψη. Εἶχα τὰ μέσα νὰ ἀντιμετωπίσω τὴ μεγάλη μου δοκιμασία. Ἐπίσης ἀνακαλύπτω στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου νὰ φωλιάζει μία ἀσίγαστη ἐπιθυμία νὰ ζήσω. Ἐπιθυμία, πού ἡ ἀπιστία μου τὴν εἶχε ἐγκλωβίσει. Ἐπὶ τέλους μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ συνειδητοποίησα, ὅτι μόνη μου, μόνο μὲ τὴ λογικὴ καὶ χωρὶς πίστη, ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ χάος. Ζήτησα βοήθεια, μετὰ τὸ Θεό, ἀπὸ τὴ μητέρα μου καὶ ἀπὸ ἓνα ἔμπειρο κληρικό.

Οἱ προσευχὲς τῆς μητέρας μου, ἡ ἀκλόνητη πίστη, ἡ ψυχραιμία καὶ τὸ θάρρος της, οἱ βίοι τῶν Ἁγίων, πού μοῦ διηγόταν, οἱ Εὐαγγελικὲς περικοπές, πού μοῦ διάβαζε, ἡ Παράκληση καὶ οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας πού ἔψαλλε, οἱ ἀναριθμητὲς παροτρύνσεις πού μοῦ ἔκανε, ὅπως «ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὴν δοκιμασία, θὰ σοῦ δώσει καὶ τὴν δύναμη νὰ τὴν ἀντέξεις. Ἔχε ἐλπίδα στὸ Θεό. Παρακάλεσε τὴν Παναγία νὰ γλυκάνει τὸν πόνο σου. Προσευχῆσου»... Ὅλα αὐτὰ ἔπαιζαν τὸ ρόλο τους.. Φανερὰ βέβαια ὅλα τὰ ἀπέρριπτα, μὲ μιὰ συμπεριφορὰ ἀπαίσια... Ἔμμεσα ὁμως φαίνεται μὲ ἐπηρέαζαν· τὸ διαπίστωσα ἀργότερα». Καὶ συνέχισε:

«Ἔκανα μία σκέψη καὶ εἶπα, ὅπως ἡ Παναγία ἔγινε Μεσίτρια στὸ γάμο τῆς Κανᾶ καὶ ὁ Κύριος εὐλόγησε τὸ νερὸ καὶ ἔγινε γλυκὸ κρασί -«ὁ Κύριος ἔκανε τὸ πρῶτο Του θαῦμα- ἔτσι καὶ ἐγὼ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴ μητέρα μου νὰ γίνω μεσίτρια καὶ νὰ μὲ συνδέσει μ' ἓνα ἔμπειρο πνευματικὸ ἐξομολόγο, ἀφοῦ ὁ κάθε κληρικὸς εἶναι σημεῖο παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ. Καὶ ὅπως ἡ Παναγία εἶπε στοὺς ὑπηρέτες τοῦ γάμου «ὅ,τι σᾶς πεῖ ὁ Κύριος, αὐτὸ νὰ κάνετε»», ἔτσι καὶ ἐγὼ ἀποφασίζω ἐλεύθερα ὅ,τι μοῦ πεῖ ὁ πνευματικὸς μου, αὐτὸ νὰ κάνω.

Μὲ φωνὴ κάπως ἤρεμη φώναξα τὴ μητέρα μου. Ξαφνιάστηκε. Ἦλθε κοντά μου. Τῆς εἶπα ἝΜητέρα, ξέρεις πόσο πονῶ. Ἀπὸ ἀνθρώπους δὲν βρίσκω βοήθεια. Θέλω νὰ πλησιάσω τὸ Χριστό, θέλω ἓνα σεβάσμιο ἐξομολόγο. Ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσει». Σηκώθηκε καὶ μὲ φίλησε. Στράφηκε στὸ εἰκονοστάσι, γονάτισε καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη εἶπε: «Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου». Καὶ συνέχισε: «Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου, Μητέρα μου πονεμένη καὶ στοργικὴ, πού ἄκουσες τὸ μυστικὸ πόνο τῆς ψυχῆς

μου. Σὲ Σένα, Παναγία μου, γλυκειά μου Μητέρα, τόσα χρόνια ἔλεγα τὸν πόνο μου. Παρακαλοῦσα τὸν Μονογενῆ Σου Υἱὸ νὰ ἀγκαλιάσει στὰ Ἅγια Χέρια Του τὴν κορούλα μου. Νὰ γλυκάνει τὸν πόνο της. Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου, πὺ ἀκοῦς τὴν προσευχὴ κάθε πονεμένης ψυχῆς καὶ ἄκουσες καὶ τὴ δική μου προσευχή. Παναγία μου Ὁδηγήτρια, πὺ ὀδηγεῖς κάθε πιστὴ καὶ πληγωμένη ψυχὴ στὸ Χριστό, ὀδήγησε καὶ τὸ δικό μου σπλάχνο».

Ἡ μητέρα κάλεσε καὶ ἦλθε ὁ πράγματι σεβάσμιος κληρικὸς π. Ἀναστάσιος. Τὸ πρῶτο πὺ ἔκανε ἦταν νὰ μὲ σταυρώσει στὸ κεφάλι. Τὶ ἔνωσα μέσα μου, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω. Ἦταν αἰσιοδοξία, ἀνακούφιση, θάρρος, ἐλπίδα, δὲν ξέρω. Ἡ διάθεσή μου κάπως ἔφτιαξε. Ἡ δυσπιστία πὺ εἶχα, ἄρχισε νὰ διαλύεται, αἰσθάνθηκα μιὰ ἐλευθερία μέσα μου. Τότε ὁ π. Ἀναστάσιος μοῦ εἶπε:

- Ἡ μητέρα σου, παιδί μου, μὲ κάλεσε. Ἡ πρωτοβουλία ἦταν δική σου ἢ ἐκείνη σὲ ἐξανάγκασε νὰ μὲ δεχθεῖς;

- Σᾶς ζήτησα μόνη μου.

Ἡ ἐξομολόγησή μου ἦταν γεμάτη παράπονα σὲ Θεὸ καὶ ἀνθρώπους. Γεμάτη ἀναπάντητα ἐρωτήματα, δηλητηριασμένες σκέψεις, ἀπελπισία, ὀργή, φόβο θανάτου, ὕβρεις. Κράτησε ὥρες ὀλόκληρες. Περίμενα αὐστηρὴ ἐπίπληξη καὶ ἐτοιμαζόμενοι γιὰ ἀντεπίθεση. Ὁ Γέροντας δὲν μὲ διέκοψε, μὲ ἄκουγε με ἀπεριόριστη ὑπομονή.

- Ἐχεις δίκιο, παιδί μου. Ἡ δοκιμασία πὺ σὲ βρῆκε εἶναι φορτίο βαρὺ καὶ ἀβάσταχο. Ἐχεις δίκιο, εὐλογημένο μου παιδί. Ἡ ὑπομονὴ πολλὰς φορὲς ἔχει τὰ ὄριά της καὶ τὴν ἀντοχή της. Ἡ συνταρακτικὴ ἀλλὰ εἰλικρινὴς ἐξομολόγησή σου βαθιὰ μὲ συνεκίνησε. Εἶπες, ὅτι εἶσαι ἀμαρτωλὴ καὶ ὁ Θεὸς σὲ τιμώρησε. Ὁχι παιδί μου. Ὁ Θεὸς εἶναι πολυεὐσπλαχνος· καὶ τοὺς δικαίους ἀγαπᾶ καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἔλεει. Ὁ Θεὸς ἔχει τρεῖς μορφές: Δύναμη – Φῶς - Ἀγάπη. Οὔτε ἐκδικεῖται, οὔτε μοχθηρὸς, οὔτε σκληρὸς εἶναι. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν». Πίσω δὲ ἀπὸ κάθε δοκιμασία, μικρὴ ἢ μεγάλη, ὁ Θεὸς ἔχει ἓνα σχέδιο, πὺ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴ λογικὴ δὲν μποροῦν νὰ τὸ συλλάβουν. Ὁ πολὺπαθος Ἰώβ, ὁ Λάζαρος τῆς παραβολῆς δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς ἦταν. «Ὁ δίκαιος δὲν ὑποφέρει, ἐπειδὴ ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλὰ ἐπειδὴ θέλει ὁ Θεὸς νὰ τὸν στεφανώσῃ καὶ νὰ τὸν κάνει ἐνδοξότερο». «Ὁ πόνος προετοιμάζει τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Μία αἰωνιότητα

πού μοιάζει με τὸ χρυσάφι, ὅταν καθαρισθεῖ ἀπ' ὄλες τὶς ἄχρηστες ὕλες μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ». Ὁ Ἄπ. Παῦλος πού εἶχε τὸν ἐπώδυνο «σκόλοπα» διακήρυτε, ὅτι ὁ πόνος καθαρίζει καὶ τελειοποιεῖ τὴν ψυχὴ. Καὶ ἀλλοῦ ὑπογραμμίζει: «Ἡ λύπη, πού τὴν ὑποφέρει καθένας μὲ πίστη στὸ Θεό, κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ πέσει σὲ μετάνοια». «Ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται». Ὁ πόνος σὲ ἄλλον δίνει ἀφορμὴ γιὰ δύναμη καὶ γιὰ μεγάλα ἔργα καὶ ἄλλον τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἀπελπισία καὶ τὸν κάνει κουρέλι. Ἄλλον τὸν ἀνεβάσει ψηλὰ καὶ ἄλλον τὸν πλακώνει τόσο βαριά, πού νὰ μὴν μπορεῖ νὰ σηκωθεῖ.

- Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπομονὴ πού δείξατε καὶ τὴν μεγάλην στοργή, μὲ τὴν ὁποία μὲ περιβάλλετε καὶ τὴν εὐστοχὴ διευκρίνιση πού κάνατε.

- Χαίρομαι, πού μόνη σου ἀνακάλυψες, ὅτι ἡ μεγάλη συμφορὰ, ὅπως ἡ δική σου, ὅπως καὶ κάθε μεγάλη θλίψη καὶ στενοχώρια, καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ θάνατος ἀντιμετωπίζονται. Ὅχι μὲ τὴ λογικὴ, ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ὀρθὴ πίστη: «Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Ἀντιμετωπίζονται μὲ μία πίστη ἀκλόνητη, δυνατὴ, σταθερὴ, ἐμπνεόμενη ἀπὸ τὸν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάνα Κύριο. Χαίρομαι ἐπίσης πού κατόρθωσες νὰ γιατρέψεις τὴν τραυματισμένη σου πίστη καὶ τὴν ἔκανες δυνατὴ, ἰσχυρὴ καὶ ὠφέλιμη. Χαίρομαι πού πιστεύεις, ὅτι ὁ Κύριος δὲν μᾶς δοκιμάζει παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀντοχή μας, ἀλλὰ μέχρι ἐκεῖ πού ἀντέχει ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Εἶναι ἄθλος μεγάλος, ἐλάχιστοι τὸ καταφέρνουν, πού δέχθηκαν συνειδητὰ, ὅτι ὁ δικός σου πόνος εἶναι στὰ δικά σου μέτρα. Εἶναι ἀναμφισβήτητα φορτίο βαρὺ καὶ ἐπώδυνο, ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ τὸ ὑποφέρεις. «Τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστὶ» εἶπε ὁ Κύριος. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση μοῦ ἔκανε ἡ ἐξυπνη, ἀλλὰ σωτήρια ἀλλαγὴ τῶν ἐρωτήσεων. Πρῶτα ρωτοῦσες «Γιατὶ τόσος πόνος σὲ μένα;». Ἀπάντηση μὲ τὴ λογικὴ δὲν ἔβρισκες. Καὶ μετὰ ρωτοῦσες: «Τὶ ζητᾶ ἀπὸ μένα ὁ πόνος;» Ψάχνοντας μὲ ὀδηγὸ τὴν πίστη, ἄρχισες νὰ βγαίνεις ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ χάους, ὅπως μοῦ εἶπες. Εὐχομαι ὀλόψυχα, τὸ ΦΩΣ πού ἄναψε μέσα ὁ πόνος, νὰ διατηρηθεῖ γιὰ πάντα στὴ ζωὴ σου. Εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ πού ἤρθε καὶ πλημμύρισε τὴν καρδιά σου. Εἶναι οὐράνιο θεῖο φῶς πού θὰ φωτίζει τὴν ἐπίγεια ζωὴ σου. Εἶναι ἀνέσπερο φῶς πού θὰ φωτίζει τὶς πύλες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού σὲ περιμένει. Καὶ πάλι εὐχομαι τὸ θεῖο αὐτὸ φῶς νὰ σὲ συνοδεύει σ'

ὀλόκληρη τὴν ζωὴ σου. Ἀγαπητό μου παιδί, πρὶν σὲ ἀφήσω, θὰ σοῦ διαβάσω ἓνα γράμμα ποῦ μὲ συγκίνησε βαθιά, ὅπως καὶ σὺ μὲ ἔχεις συγκινήσει». Καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει: «Ἐχω ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ ὁμορφαίνει καὶ νὰ ἀποκτᾷ νόημα ἡ ζωὴ μου. Ὁ Θεὸς μοῦ χάρισε τὴ φιλία Του καὶ τὴ βοήθειά Του. Χάρη σ' Αὐτὸν μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσω τοὺς ἄλλους· ἔχω ἓνα θαυμάσιο σύζυγο, μία ὠραιότατη κόρη καὶ πλῆθος καταπληκτικῶν φίλων. Συχνὰ παίζω πιάνο καὶ τραγουδῶ· οἱ νότες καὶ τὰ λόγια μετουσιώνονται σ' ἓνα αἶσθημα ἀγάπης, δοξολογίας καὶ εὐγνωμοσύνης στὸν Οὐράνιο Νυμφίον». Συγχρόνως αἰσθάνομαι νὰ ξεχειλίζει ἀπὸ μέσα μου μία ἀπέραντη ἀγάπη στὰ πλάσματά Του. Τὶ μπορεῖ νὰ ζητήσει περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ μία ΤΥΦΛΗ;» Καὶ τελειώνοντας παρατήρησε:

Νὰ μία ἄλλη ἡρωίδα ποῦ συνειδητὰ ὑπερβαίνει τὴν τρομερὴ τῆς ἀναπηρία. Τὴν ξεπερνᾷ, προσπλῶνει τὴ σκέψη τῆς στὸ Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο καὶ κατορθώνει ἔτσι καὶ ζεῖ εὐτυχισμένη. Εὐχομαι καὶ οἱ δύο σας νὰ δοξάζετε πάντα τὸν Πανάγαθο Θεό.

Λυποῦμαι ποῦ χτύπησε ἡ καμπάνα τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ πρέπει νὰ φύγω. Ἄν μὲ χρειασθεῖς, πάντα σπὴ διάθεσή σου. Τώρα σοῦ κάνω καὶ ἐγὼ μία ἐξομολόγηση: Ὅ,τι συζητήσαμε, παιδί μου, καὶ ἰδιαίτερα ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν πόνο, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔλεγα σ' ἓναν ὀρθολογιστὴ ἢ σ' ἓναν ποῦ ἔχει χλιαρὴ πίστη.

Τότε ὁ ἱερέας διάβασε τὴν συγχωρητικὴ εὐχή, καὶ μετὰ μοῦ εἶπε: «Καλὸ μου παιδί, μπορεῖς νὰ κοινωνεῖς χωρὶς κανένα δισταγμό. Ὅσο μπορεῖς περισσότερες φορές. Μὴν ἀρκεῖσαι μόνο Πάσχα καὶ Χριστούγεννα. Ἡ δοκιμασία ποῦ περνᾷς, ἔχει ἐξαγνίσει τὴν ψυχὴ σου. Ἐχει καθαρῶσει τὴν καρδιά σου. Ἐχει φωτίσει τὸ νοῦ σου. Ὁ πόνος ἔχει νεκρώσει τὰ πάθη σου. Ὁ Χριστὸς περιμένει νὰ Τὸν ὑποδεχθεῖς μέσα σου. Περιμένει νὰ Τὸν καλέσεις. Μὲ τὴ συμφορὰ σου κτυπᾷ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς σου. Ἄνοιξέ Του, καλωσόρισέ Τον. Κράτησέ Τον συνιροφιὰ σὲ ὅλη σου τὴ ζωή». Ὅταν ἔφευγε, ἡ μητέρα μου τὸν συνόδευσε καὶ δὲν ἄκουσα τίς εὐχαριστίες ποῦ τοῦ ἔκανε.

Καὶ ἡ κ. Χαρίκλεια συνέχισε: «Ἔτσι ἦλθε ὁ Χριστὸς καὶ κάθισε στὸν ὦμο μου, Τὸν ἔφερε ὁ ἀείμνητος, ὁ π. Ἀναστάσιος. Ἄν ρωτᾷς δὲ γιὰ τὴν Παναγία, θαρρῶ μὲ τὸ ζόρι τὴν ἔφερε ἡ ἀείμνηστη μητέρα μου». Γέλασε, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ εἶπε:

«Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν». Πιστεύω, ὅτι καὶ οἱ δύο προσεύχονται

ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὅπως κὶ ἐγὼ μέρα νύκτα προσεύχομαι γι' αὐτούς.

Τότε ὁ Βασίλης εἶπε προβληματισμένος: «Αὐτὰ ποῦ ἀπόψε ἄκουσαν τὰ αὐτιά μου καὶ εἶδαν τὰ μάτια μου, ἐὰν μοῦ τὰ ἔλεγαν, φοβοῦμαι πῶς ποτὲ δὲν θὰ τὰ πίστευα».

Καὶ ὁ Πατὴρ Ἀμβρόσιος συμπλήρωσε: «Σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ ἐνθυμοῦμαι τὸν 409 θάλαμο τοῦ Νοσοκομείου».

Ἡ συνοδεία τοῦ π. Ἀμβροσίου ἔφυγε, ἀφοῦ ἀντάλλαξαν μὲ τὴν κ. Χαρίκλεια ἓνα θερμὸ χαιρετισμό.

Βλ. " Φῶς Ζωῆς" Νικολάου Ι. Ἀνδρουλιδάκη Συντ. Καθηγητοῦ Παιδ. Ἀκαδημίας

Διαθήκη πρὸς ὄλους

«Πολυαγαπημένα πνευματικά μου τέκνα, ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μου πλησιάζει στὸ τέλος του. Σύντομα ὁ θάνατος θὰ μὲ χωρίσει ἀπὸ σᾶς. Σᾶς ἀφήνω σὰν κληρονομιά τὴ διαθήκη μου, ὥστε νὰ μὴ ξεχνᾶτε τοὺς λόγους μου.

Νὰ ἐνθυμεῖσθε πάντοτε τὸν κύριο σκοπὸ τῆς ζωῆς σας ποὺ εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔχετε φόβο Θεοῦ, φυλάξτε τὴν καθαρότητα, ψυχικὴ καὶ σωματικὴ. Μὲ φόβο, ταπεινώση καὶ εὐλάβεια ὑποκλιθεῖτε ἐνώπιον τοῦ θείου μεγαλείου. Νὰ ἀποφεύγετε τὴν ἀτιμία καὶ νὰ ἐπιδιώκετε τὴν εὐσέβεια.

Προσπαθῆστε νὰ μένετε πάντοτε στοὺς ἀσκητικούς κόπους, στὴ νηστεία, στὴν ἀγρυπνία, στὴν ἀδιάλειπτη προσευχή. Νὰ φοβᾶσθε τὴν ἀργία καὶ νὰ προσπαθεῖτε νὰ τηρήσετε ὅλες τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴ δική σας εὐσέβεια θὰ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμα μου. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ γνωρίζω ὅτι τὰ πνευματικά μου παιδιά ἀκολουθοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν εὐσέβεια.

Φρονίστε γιὰ τὴ σωτηρία σας, ἀγαπημένα μου παιδιά. Νὰ εἶσθε καλοὶ καὶ σπλαχνικοί. Μὴ κάνετε σὲ κανέναν κάτι τὸ ὁποῖο δὲν θὰ θέλατε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας. Νὰ θυμᾶσθε: τὴ δική μας σωτηρία τὴν οἰκοδομοῦμε μόνο ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀνατρέπουμε τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Τὸ πολυτιμότερο γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ σέβεται τὴν ψυχὴ του ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ σημαίνει νὰ μὴν κατακρίνουμε τὸν πλησίον. Ἐάν ζητᾶς βοήθεια ἀπὸ τὸν Θεό, τότε κι ἐσὺ ὁ ἴδιος βοήθησε τὸν πλησίον. Ἐάν ζητᾶς συγχώρηση ἁμαρτιῶν, ἐσὺ πρῶτα συγχώρησε τὸν πλησίον σου.

Νὰ ἔχετε εἰρήνη καὶ ἀγάπη μεταξύ σας, ὥστε νὰ κατοικήσει ὁ Χριστὸς στὴν καρδιά σας, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινή, νὰ ζητᾶ τὴν σωτηρία τοῦ πλησίον. Νὰ μὴν ἔχει σχέση μὲ τὴν κολακεία. Μὲ πνεῦμα πραΰτης καὶ ἀγάπης νὰ βοηθεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο,

για να ἐλευθερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ φυλαχθεῖτε ἀπὸ τὸ νὰ κρίνετε καὶ νὰ ἐλέγχετε τὸν ἄλλο μὲ τραχύτητα. Νὰ μὴν εἴσθε ἐσεῖς τραχεῖς καὶ κόλακες, ἀλλὰ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων νὰ δέχεσθε μὲ χαρὰ τὴν αὐστηρότητα, τὴν τραχύτητα καὶ τὶς προσβολές. Νὰ ἀπομακρύνετε κάθε κολακεία καὶ ἀνθρωπαρέσκεια. Κάμετε ἀπεριόριστη ὑπομονὴ καὶ συγχωρεῖτε ἅπειρες φορές. Σηκῶστε ὑπομονετικὰ κάθε σταυρὸ καὶ ἀσθένεια τῶν ἄλλων. Μὴν ἀπελπίζεσθε, μὴ γογγύζετε καὶ γιὰ ὅλα νὰ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεό. Ἡ ὑπομονὴ μὲ μακροθυμία στὶς θλίψεις καὶ τὶς ἀσθένειες, ἡ τρυφερὴ φροντίδα τῶν ἀρρώστων εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ τὶς νηστείες καὶ τὶς προσευχὲς καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ λαμβάνει κανεὶς μισθὸ ἀπὸ τὸν Κύριο.

Μὴν ἀγαπᾶτε τὶς μάταιες τιμὲς καὶ δόξες, ἀγαπήστε τὴν ταπείνωση καὶ τὴν πραότητα. Ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ἀγάπη ἀφανίζουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ὅλα τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη καὶ ἐλκύουν τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτὸ συγκεφαλαιώνεται ἡ σωτηρία.

Πάνω ἀπ' ὅλα φοβηθεῖτε καὶ θυμηθεῖτε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου καὶ τὴ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ!

Ὅταν βρίσκεσθε σὲ θλίψεις ἢ πειρασμούς, νὰ διαβάσετε τὸν Κανόνα εἰς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Ἀκάθιστο καὶ τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα στὴν Παναγία, τὸ «Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς». Γιὰ νὰ φωτισθεῖ ἡ ψυχὴ σας καὶ γιὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ πνευματικοὶ σας ὀφθαλμοί, νὰ διαβάσετε μὲ προσοχὴ τὸ 17^ο Κᾶθισμα τοῦ Ψαλτηρίου.

Μὴν ἀφήνετε οὔτε μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ κάμετε τὸν Κανόνα σας στὴ Θεοτόκο, δηλαδὴ 150 φορές τὸ «Θεοτόκε Παρθένε». Μὴ λησμονεῖτε νὰ ἀσπάζεσθε τὸ Σταυρὸ σας πρωὶ καὶ βράδυ, γιὰ νὰ φωτισθεῖ ἡ ψυχὴ σας μὲ τὶς ἀκτῖνες τῆς Χάριτος.

Ἀγαπήστε τὸ Εὐαγγέλιο. Διαβάζετέ το συχνὰ. Σ' αὐτὸ εἶναι ὅλα γραμμένα μὲ γλυκύτητα γιὰ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ σωτήριο τρόπο γιὰ τὴν ψυχὴ. Ἰδιαίτερα διαβάσετε συχνὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλίᾳ (Ματθ. 5, 1-12), τὸ 15^ο Κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου περὶ ἀγάπης καὶ τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς Ῥωμαίους, ὅπου ὑποδεικνύεται πῶς πρέπει νὰ ζεῖ ὁ χριστιανός.....

Ἀγαπήστε τὴν ἀπλότητα, μὴν μπλέκεσθε σὲ πανουργίες τοῦ Σατανᾶ. Ἡ ἐσωτερικὴ χαρὰ ἔρχεται μέσφ τῆς ἀπλότητος, ἐνῶ ἡ ὑψηλοφροσύνη ὁδηγεῖ στὴν ὀλιγοπιστία καὶ τὴν ἀπιστία καὶ ἐκτρέπει ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Μὴ φέρεσθε μὲ πονηρία.

Ἐάν σᾶς ρωτήσουν «εἶσαι πιστός»; Εὐθέως ἀπαντήστε: «Ναί, εἶμαι πιστός». Μὴν ἀρνηθεῖτε τὸν Κύριο, μὴν ἐνδώσετε στὴν πονηρία.

Ἄκόμη μιὰ φορὰ σᾶς ὑπενθυμίζω, ἀγαπημένοι μου: δὲν ὑπάρχει σωτηρία γιὰ ὅποιον μένει ἀμετανόητος στὴ ζωὴ αὐτή, ἀλλὰ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια συγκεφαλαιώνεται στὴν κάθαρση τῆς καρδιᾶς ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαπτώματα, στὴ διόρθωση τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς. Ἡ μηχανικὴ ἀπαρίθμηση τῶν ἀμαρτιῶν στὴν ἐξομολόγηση δὲν σώζει τὴν ψυχὴ. Αὐτὸ εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ βεβήλωση τοῦ μυστηρίου τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Νὰ κοινωνεῖτε συχνότερα τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Νὰ θυμᾶσθε ὅτι ἡ προσπάθειά σας γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀγάπη σας στὸν Σωτῆρα καὶ στὴ Θεοτόκο, στοὺς οὐρανοπολίτες ἁγίους, ἀλλὰ καὶ στοὺς πλησίον σας καὶ στοὺς ἐχθρούς σας, ἡ ταπεινώση καὶ ἡ ὑπακοή σας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δίνουν στὸ πνεῦμα μου ἀνέκφραστη χαρὰ.

Ὁ τελευταῖος μου λόγος πρὸς ἐσᾶς εἶναι αἴτηση γιὰ προσευχή. Νὰ μὲ ἐνθυμεῖσθε καὶ νὰ προσεύχεσθε γιὰ μένα, ὥστε ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσει τὴν ψυχὴ μου στὰ σκηνώματά Του. Ἀλλὰ ἡ προσευχὴ σας πρέπει νὰ ἀποπνέει ἐλπίδα. Χωρὶς ἐλπίδα ἡ προσευχὴ εἶναι ἀμαρτωλή.

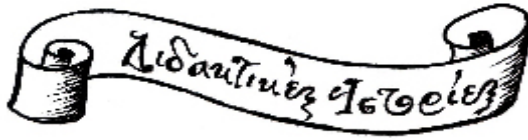
Σᾶς παρακαλῶ καὶ σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴν ἐγκαταλείψετε τὴν ἀνάγνωση Ψαλτηρίου. Μὲ ἐπιμέλεια νὰ προσεύχεσθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, γιὰ τοὺς συγγενεῖς, γιὰ ὅλους τοὺς γνωστούς, γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ τοὺς κεκοιμημένους ποὺ διψοῦν γιὰ τὶς προσευχὲς μας. Αὐτὸ εἶναι μεγάλη βοήθεια γιὰ τὶς ψυχὲς τους.

Δίνετε ἐλεημοσύνη. Μνημονεύετε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀειμνήστου πρωθιερέως Ἰωάννου Σέργκιεφ, τῆς μακαρίας Ξένης καὶ τῶν πνευματικῶν μου πατέρων: τοῦ ἐπισκόπου Βενιαμίν, τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος, τοῦ ἡγουμένου Ἀλεξίου, τοῦ ἱερέως Ἰωάννου ποὺ μὲ βάπτισε, τῶν γονέων καὶ συγγενῶν μου...

Ζῆστε εἰρηνικά, ὑπομείνατε μετὰ χαρᾶς τὶς θλίψεις καὶ τὶς ἀσθένειες καὶ φυλάξτε ὅ,τι ἀκούσατε ἀπὸ μένα.

Σᾶς παραδίδω, ἀγαπημένα μου πνευματικὰ παιδιά, σ' Ἐκεῖνην ἡ Ὅποια ἀπ' αἰῶνος προορίσθηκε νὰ γίνῃ Μπτέρα τοῦ Παμπόθητου Λυτρωτῆ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Ἄδῃ, στὴν Ὑπεραγία Δέσποινα Παρθένο καὶ Θεοτόκο. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ Ἠγουμένη καὶ Προστάτις σας ἀπ' ὅλα τὰ βέλη τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν».

Βλ. «Στάρετς Σάββας ὁ Παρηγορητής» Ἐκδ. ΑΘΩΣ

Τὸ Αἷμα τοῦ Θεοῦ!!

Ἐνα Σάββατο πρωῖ, ἐνώ ὁ π. Ἀντώνιος τελοῦσε τὴ Θεία Λειτουργία, ἔφθασε στὸν Καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων. Ὅπως ἦταν γοναπιστὸς καὶ ἔλεγε τὴν Εὐχή, τὰ χέρια του τὰ εἶχε ἀκουμπισμένα ἐπάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα. Τὴν ὥρα, λοιπόν, ποῦ ἦταν ἕτοιμος νὰ σηκωθῆ, γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὰ Τίμια Δῶρα, πέφτει ἀπὸ ψηλὰ μιὰ σταγόνα Αἷμα ἐπάνω στὸ χέρι του· καὶ μάλιστα τὸν πιτοῖλισε κι ὅλας!

Τὸ εἶδε καὶ τρόμαξε! Σηκώθηκε ἔντρομος, τὸ κοίταζε, τὸν κατέλαβε ἓνα φοβερὸ ἱερὸ δέος, ἓνας τρόμος, ἓνας φόβος, μιὰ ἔκπληξις, μιὰ ἔκστασις, πολλὰ ἀνάμικτα συναισθήματα, ἀκατάληπτα βέβαια γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὰ περιγράψῃ ὁ πατὴρ Ἀντώνιος. Σηκώθηκε ἐπάνω, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ! Ἐγλυψε τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ..., τὰ εἶχε χάσει. Ἡ Χάρις ὅμως τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, τὸν ὠδήγησε νὰ δῆ τὸ Ἅγιο Ποτήριο καὶ διεπίστωσε ὅτι ἦταν ἄδειο! Εἶχε ξεκάσει νὰ βάλῃ μέσα κρασί. Κοιτάζει τὸ Σῶμα, βλέπει πράγματι ὅτι κι αὐτὸ ἦταν ἀτρύπητο. Δὲν εἶχε, δηλαδή, ὀλοκληρώσει τὴν Πρόθεσι.

Ὁ ψάλτης ἔξω συνέχιζε «Σὲ ὑμνοῦμεν, Σὲ εὐλογοῦμεν...» Τοῦ ἔκανε νόημα νὰ συνεχίσῃ (δὲν εἶχε κόσμο, ἦταν Σάββατο), πῆρε τὴν Ἁγία Λόγχη, τρύπησε τὸν Ἅγιο Ἄρτο καὶ εἶπε: «εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχη τὴν πλευρὰ Αὐτοῦ ἔνυξε καὶ εὐθέως ἐξῆλθε αἷμα καὶ ὕδωρ». Γέμισε τὸ Ἅγιο Ποτήριο, ἔβαλε κρασί, ἔβαλε καὶ νερό, κανονικά, τὸ εὐλόγησε, τὸ σταύρωσε καὶ ἀφοῦ τελείωσε ὅλα αὐτά, γονάπισε, ξαναδιάβασε τὴν Εὐχὴ τοῦ Καθαγιασμοῦ, σηκώθηκε ὄρθιος, εὐλόγησε τὰ Τίμια Δῶρα καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς μετέβαλε τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο - ὅπως γίνεται σὲ κάθε Θεία Λειτουργία - σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Μετὰ τὸν Καθαγιασμὸ καὶ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, κατέλυσε τὸ ἅγιο Ποτήριο καὶ τὸ καθάρισε τελείως.

Πῆγε, λοιπόν, ἀμέσως μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Σαββάτου

καὶ τὸ διηγήθηκε στὸν τότε Μητροπολίτη Χρυσόστομο. Τοῦ πῆρε ὁ Μητροπολίτης τὸ χέρι καὶ τὸ μύρισε. Εὐωδίαζε ὀλόκληρο μὲ μία ἄρρητη εὐωδία! Τὸ πῆρε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλᾷ, νὰ τὸ φιλᾷ, πολλές φορές.

- Δεσπότη μου! λέει ὁ πατὴρ Ἀντώνιος.

- Δὲν φιλῶ τὸ χέρι σου, εἶπε, ποῦ κι αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ φιλᾷ κανεὶς, ἀφοῦ εἶσαι Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Δὲν ἔχει σημασία ἂν εἶσαι ἐσὺ ἱερεὺς καὶ ἐγὼ ἐπίσκοπος. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔπιασα πάνω στὸ χέρι σου τὸ Αἷμα τοῦ Θεοῦ, τὸ Αἷμα τοῦ Θεοῦ!!!

Θυμᾶμαι ὅτι μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου τὸ διηγήθηκε σὲ μένα. Καὶ ὅπως ἦταν πολὺ ἐκφραστικὸς ὁ ἐπίσκοπος, σηκώθηκε ὀρθίος καὶ ἔλεγε:

- Πάτερ Στέφανε, τὸ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!!!, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει!

Αὐτὰ εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία!

Χριστούλη μου ἐγὼ γράμματα δὲν ξέρω...

Τὸ 1960, ὅταν ἤμουν διάκονος στὴν Ἱερὰ Μητρόπολι Θεσσαλονίκης, πῆγα σ' ἓνα θρησκευτικὸ βιβλιοπωλεῖο, γιὰ νὰ πάρω ἓνα βιβλίο. Μέσα συνάντησα τὸν π. Λεωνίδα, τὸν τότε ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Δὲν πέρασαν δύο λεπτὰ καὶ μπῆκε μέσα μιὰ γριούλα, 75 περίπου ἐτῶν. Καλημέρισε, πῆρε τὴν εὐχὴ τοῦ π. Λεωνίδα καὶ ζήτησε μιὰ Ἁγία Γραφή.

π. Λεωνίδας: Ξέρεις, μανούλα μου, νὰ διαβάζης;

Γαγιά: Ὁ... ὄχι!

π. Λεωνίδας: Τὴν ἀγοράζεις γιὰ νὰ τὴν κάνης δῶρο στὰ παιδιὰ σου ἢ σὲ κάποιο ἐγγονάκι σου;

Γαγιά: Ὁχι! Ὁχι!

π. Λεωνίδας: Ἐ, τότε, τί θὰ τὴν κάνης, ἀφοῦ δὲν ξέρεις νὰ διαβάζης; Μήπως θὰ τὴν βάλης στὸ εἰκονοστάσι;

Γαγιά: Ὁχι! Ὁχι!

π. Λεωνίδας (ζωηρά): Ἐ, τότε, τί θὰ τὴν κάνης;

Γαγιά: Νά, θὰ τὴν παίρνω, δέσποτα, πρωτὶ καὶ βράδυ, θὰ στέκωμαι ὄρθια μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ κανδηλάκι ἀναμμένο, θὰ τὴν ἀνοίγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ θὰ λέω τοῦ Χριστοῦ: «Χριστούλη μου, ἐγὼ γράμματα δὲν ξέρω, ὅσα ὅμως εἶναι γραμμένα σ' αὐτὴν ἐδώ τὴν σελίδα, νὰ μοῦ τὰ βάλης πρώτα στὴν καρδιά μου

(και ἔδειξε τὸ σημεῖο τῆς καρδιᾶς) και ὕστερα στὸ μυαλό μου (και ἔδειξε τὸ κεφάλι της) και φώτιζέ με για νὰ λέω ὅσα γράφεις ἐδῶ μέσα, πρῶτα στὰ παιδιὰ και στὰ ἐγγόνια μου και ὕστερα σὲ ὄσους διψᾶνε για τὸν λόγο Σου».

Γὰ λίγο μείναμε ἄφωνοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Ὑστερα ὁ π. Λεωνίδας εὐλόγησε τὴν μακαρία ἐκείνη ψυχούλα και τῆς δώρισε μιὰ μεγάλη Καινὴ Διαθήκη.

Ὁ κυρ Ἀντώνης ... Ἀγάπιος μοναχός.

Στὴ Μονὴ Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ζοῦσε ὁ πατὴρ Ἀγάπιος, ὁ μοναχός. Ὅταν ἦταν ἀκόμη στὴ Γαλλία, ζοῦσε ζωὴ ἐκλυτη, γεμάτη ἀσωτία... Ἦταν οἰκοδόμος στὸ ἐπάγγελμα και λεγόταν Ἀντώνιος.

(Προσέξτε νὰ δῆτε πῶς κατηκίθηκε στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγία... Ὅχι ὅτι δὲν ἦταν χριστιανός, ἀλλὰ εἶχε ἀνάγκη ἐπανευαγγελισμοῦ).

Μιὰ νύχτα λοιπὸν στὸν ὕπνο του, τοῦ παρουσιάζεται ἓνας τρομερὸς τσοπάνης και τοῦ λέγει:

- Εἶμαι ὁ Δημήτριος ἀπὸ τὸ χωριό σου... Μὲ θυμᾶσαι; Πρόσεχε νὰ μὴ ξαναμαρτήσης και ἐγὼ θὰ σὲ προστατεύω!

Ξύπνησε αὐτὸς και ἀναρωτιόταν:

- Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε; Ποιὸς Δημήτρης τσοπάνης!!!

Δὲν μπορούσε νὰ τὸν βρῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἐργαζόταν, ἔπεσε ἀπὸ μιὰ σκαλωσιὰ ἐπὶ ὀρόφων και σώθηκε, χωρὶς ἀμυχή! Ὅλοι (Γάλλοι και Ἑλληνας) τοῦ ἔλεξαν: «Ἅγιο εἶχες, για νὰ σωθῆς ἀπὸ τόσο ὕψος!»

Ἐνθυμούμενος τὸ ὄνειρο μὲ τὸν Δημήτριο κατάλαβε ὅτι τὸν ἔσωσε ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Και ἔγινε ὁ προστάτης του. (Ἡ Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του ἦταν ὁ Ἅγιος Δημήτριος).

Ἀπὸ τότε ἄρχισε προσεκτικὴ ζωὴ, χωρὶς ἁμαρτίες, και πήγαινε κάθε Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ ἓναν Ἑλληνα φίλο του ράφτη ἔμαθε μερικὲς προσευχὲς και τὶς ἔλεγε.

Ἐνα πρωινὸ πού ἔκανε προσευχὴ, παρουσιάζεται ὁ ἴδιος νέος μπροστὰ του, ὁ Ἅγιος Δημήτριος! Και τὸν ρώτησε:

- Τὶ προσευχὴ κάνεις;

- Ἅγιος ὁ Θεός..., Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., ἀπάντησε.

- Ά, πολὺ καλά. Ἄλλὰ θέλω νὰ μάθης, τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ «Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς...».

- Μά, κύριε, τοῦ λέει, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω... Πῶς θὰ τὸ μάθω;

- Ἄκουσέ με... καὶ μάθε το. Καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ψάλλῃ μελωδικότατα ὁ Ἅγιος.

Ἔμεινε ἄφωνος ὁ Ἀντώνιος, γεμάτος δέος καὶ θαυμασμό. Πρόβαλε ὅμως ἀντιρρήσεις, ἐπειδὴ ἦταν ἀμαθὴς καὶ ἀγράμματος.

- Πῶς θὰ τὸ μάθω ἐγὼ αὐτό; Δὲν μπορῶ!

- Θὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ.

Πάλι εἶχε ἀντιρρήσεις ὁ κυρ Ἀντώνης.

- Τότε, θὰ πᾶς στὸν ράφτη, τὸν φίλο σου, τὸν Γεώργιο, ποὺ ψάλλει καὶ στὴν Ἐκκλησία, κι αὐτὸς θὰ σοῦ τὸ μάθῃ.

Καὶ ἔγινε ἄφαντος!

Σκεπτικὸς τότε ὁ Ἀντώνιος, πῆγε, βρῆκε τὸν φίλο του τὸν ράφτη καὶ τοῦ φανέρωσε τὴν ὀπασία καὶ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου. Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ φίλος του, ἐξεπλάγη. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ἐκείνη τὴν ὥρα ἐργασία στὸ ραφεῖο, τοῦ εἶπε νὰ πᾶν τὸ ἀπόγευμα. Ἦρθε πράγματι ὁ Ἀντώνιος τὸ ἀπόγευμα, τοῦ τὸ ἔψαλε πολλὲς φορές, τὸ ἔγραψε καὶ σὲ χαρτί, γιὰ νὰ τὸ μάθῃ. Τότε κάποια στιγμή φωτίστηκε ὁ ράφτης καὶ τοῦ λέει:

- Κυρ Ἀντώνη, παράτησέ τα, φίλε μου, ὄλα. Ὁ Θεὸς σὲ προορίζει γιὰ ἄλλήν ζωή. Μάζεψέ τα καὶ φύγε τώρα καὶ πήγαινε ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα ἢ στὸ Ἅγιον Ὄρος...

(Αὐτὰ τὰ διηγεῖτο στὸν πατέρα Λάζαρο τὸν Διονυσιάτη το 1954, ὅταν ἦταν ἄρρωστος καὶ τὸν διακονοῦσε στὴν ἀσθενεία του).

- Ἀπὸ τότε κι ἐγὼ, πάτερ Λάζαρε, ἄρχισα νὰ σκέπτομαι νὰ παρατήσω τὸν κόσμον καὶ τὴν ἁμαρτωλὴν ζωὴ ποὺ περνοῦσα μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ μεθύσια καὶ τὰ ἄλλα, ὅπως τὰ ξέρεις, καὶ οὕτως πως, νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, τὰ ξεπούλησα ὅ,τι εἶχα καὶ ἦλθα ἐδῶ στὸ Ἅγιον Ὄρος.

- Ά, εὐγε σου, τοῦ λέει ὁ πατὴρ Λάζαρος. Εἶσαι ἀξιέπαινος. Ἔδωκες μίαν μεγάλην πληγὴν στὸν διάβολο σὲ τέτοια ἡλικία, ποὺ γλίτωσες ἀπὸ τὶς μαγανειῆς του.

Τότε ποὺ ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον ὁ Ἀντώνης καὶ πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔγινε ὁ μοναχὸς Ἀγάπιος, ἦταν ἡλικίας περὶπου πενήντα ἐτῶν.

Τὰ αἰτήματα τῶν Χριστιανῶν

Ἐνας ἱερεὺς παρατηροῦσε κάποτε στὸν οὐρανὸ μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμό.

- Γιατὶ εἶσαι τόσο συνεπαρμένος; τὸν ρώτησαν οἱ δικοὶ του.

- Βλέπω, εἶπε, διάφορες ὀμάδες Ἀγγέλων, ποὺ ἀνεβάζουν συνεχῶς τὰ αἰτήματα τῶν χριστιανῶν στὸ θρόνο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τὰ περισσότερα αἰτήματα εἶναι γιὰ νὰ λυθοῦν τὰ πολλὰ βάσανα τῶν ἀνθρώπων, ὅπως οἱ ἀρρώστιες, οἱ ἀναπηρίες, ἡ δυστυχία, ἡ πείνα, ἡ ἀνεργία κλπ. Ἄλλα γιὰ νὰ σταματήσουν οἱ πόλεμοι, οἱ αἱματοχυσίες, ἡ ἐγκληματικότητα καὶ ὅ,τι ἠθικὸ κακὸ βασιλεύει στὸν κόσμο. Ἄλλα πάλι εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ εὐχαριστίες στὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ ἄλλα ἀπὸ οὐράνιες δοξολογίες γιὰ τὰ πλούσια πνευματικὰ ἀγαθὰ, ποὺ παρέχονται σὺς ψυχές τους. Ἡ πιὸ ἔνδοξη ὅμως καὶ λαμπροφόρος ὀμάδα τῶν Ἀγγέλων εἶναι ἐκείνη ποὺ μεταφέρει, μαζὶ μὲ τὰ αἰτήματα, καὶ τὰ καυτὰ δάκρυα τῆς μετανοίας... Αὐτὰ ἀνέρχονται σὰν πολύτιμα μαργαριτάρια ποὺ στολίζουν τὸν οὐράνιο θρόνο τοῦ Κυρίου. Εἶναι οἱ εὐλογημένες ἐκεῖνες ψυχές, ποὺ ζητοῦν πρῶτα «τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» μὲ τὴν κάθαρσι ἀπὸ τὰ πάθη, τὴν συντριβὴ τῆς καρδιάς, τὴν ἔνωσί τους μὲ τὸν Θεὸ διὰ τῆς Θείας Κοινωνίας, καὶ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν τους.

Ἐμεῖς κάνουμε Θεία Λειτουργία...

Κάποτε ἓνας προτεστάντης πάστορας βρῆκε ἓναν Ρῶσο ἱερέα, Κσεβάσμιο καὶ εὐλαβή, καὶ τοῦ λέγει:

- Ἐμεῖς κάνουμε φιλανθρωπίες, κάνουμε γηροκομεῖα, κάνουμε ὄρφανοτροφεῖα, αἰθουσες, νοσοκομεῖα, ὀργανώνουμε συναυλίες μὲ πῶπ καὶ ροκ μουσικὴ καὶ γεμίζουν τὰ στάδια ἀπὸ νέους. Κάνουμε ἐκδρομές, ὀρειβάσιες, τουρισμὸ, ... ἐπεμβαίνουμε ἀκόμη καὶ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου καὶ τῶν ἔθνῶν μας... Εἶμαστε γεμᾶτοι ἀπὸ ζωὴ καὶ δραστηριότητες!... Ἐσεῖς, τί κάνετε;

Θὰ μπορούσε βέββαια καὶ ὁ Ρῶσος ἱερεὺς νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει φιλανθρωπικὲς καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Βασιλειάδα, μέχρι τὰ τόσα ἔργα ποὺ ἐπιτελεῖ κάθε Μητρόπολις, ἀφανῶς.

Ἄλλὰ δὲν ἀπάντησε ἔτσι! Στὸ “ἔσεῖς τί κάνετε;” ἀπάντησε ἀλλιῶς:

- Ἐμεῖς τί κάνουμε; ἐμεῖς κάνουμε ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ!... καὶ ἡ Θεία Λατρεία γεμίζει δωρεάν τὸν Παράδεισο καὶ ἀδειάζει τὴν κόλασι. Αὐτὸ κάνουμε: Θεία Λειτουργία!

Ἡ ἁγία Λαβίδα ἦταν ἄδεια!...

Σ’ ἓνα γυναικεῖο μοναστήρι τῆς Μακεδονίας ἓνα μεσημέρι εἶχαν Τράπεζα. Μετὰ τὴν Τράπεζα ἡ τραπεζάρισσα καὶ ἡ βοηθὸς ἄρχισαν νὰ μαζεύουν τὰ πιάτα καὶ περνώντας ἀπὸ τὸ ἓνα κῶλ τὰ πήγαιναν στὴν κουζίνα. Κάποια στιγμή στὸν ἐνδιάμεσο κῶρο ἀκούσθηκε ἓνας μεγάλος θόρυβος, ἓνας δίσκος ἔπεσε κάτω καὶ ὅλα τὰ πιάτα ἔγιναν κομμάτια πάνω στὸ μαρμάρينو δάπεδο. Πῆγε ἀμέσως ἡ Γερόντισσα, πού δὲν εἶχε φύγει ἀπ’ τὴν Τράπεζα, νὰ δῆ τί συμβαίνει. Καὶ εἶδε μιὰ ἀδελφὴ μόνη τῆς σκυμμένη, νὰ μαζεύη τὰ σπασμένα. Σ’ ἔντονο αὐστηρὸ ὕφος τῆς εἶπε:

- Ἐσὺ τὸ ἔκανες αὐτό;

- Εὐλόγησον, ἀπάντησε ἡ ἀδελφή.

Καὶ ἡ Γερόντισσα στὸ ἴδιο ὕφος:

- Αὔριο Κυριακὴ, δὲν θὰ κοινωνήσης καὶ πεντακόσιες στρωτὲς μετάνοιες.

- Νὰ ’ναι εὐλογημένο, ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ καὶ συνέχισε νὰ μαζεύη καὶ νὰ καθαρίζει τὸ κῶρο.

Τὴν ἄλλη μέρα, Κυριακὴ, ἡ ἐν λόγῳ ἀδελφὴ, ἀπ’ τὸ “Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...” μέχρι καὶ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας παρέμεινε γοναπιστή, ἐνῶ δάκρυα πολλὰ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

“Ὅταν ἄρχισε ἡ Θεία Κοινωνία, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸ ἔδαφος ποτίζοντάς το μὲ τὰ δακρυὰ τῆς. Παρέμεινε σ’ αὐτὴ τὴ θέσι, μέχρι νὰ τελειώσῃ ἡ Θεία Λειτουργία. Φεύγοντας τελευταία ἡ Γερόντισσα ἀπ’ τὴν Ἐκκλησία, πρόσεξε τὴ μοναχὴ πού βρισκόταν σ’ αὐτὴ τὴ θέσι, τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε τί συμβαίνει.

Ἡ μοναχὴ παρέμενε σιωπηλὴ καὶ στὴν ἔντονη ἐπιμονὴ τῆς Γερόντισσας, πολὺ διστακτικὰ καὶ ντροπαλὰ τῆς ἀπάντησε ὅτι τὴν ὥρα πού κοινωνοῦσαν οἱ ἀδελφὲς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ μία μερίδα ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἁγία Λαβίδα καὶ εἰσῆλθε στὸ στόμα τῆς. Τότε ἡ Γερόντισσα τὴ ρώτησε:

- Ποιὰ ἀδελφὴ ἦταν στὴ σειρὰ νὰ κοινωνήσῃ, ἐκείνη τὴ στιγμή

πού συνέβη τὸ γεγονός;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, πολὺ σιγανὰ καὶ μὲ πολὺ δισταγμὸ εἶπε τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς.

- Τώρα, μπροστὰ στὸ θαῦμα αὐτὸ πού συνέβη καὶ στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, θὰ μοῦ πῆς τὶ συνέβη χθές, εἶπε ἡ Γερόντισσα. Θὰ μοῦ πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια.

- Ὅταν ἔφρευγα ἀπ' τὴν Τράπεζα μὲ τὸ δίσκο γεμᾶτο πιάτα καὶ ἐνῶ περνοῦσα ἀπ' τὸν ἐνδιάμεσο χώρο, ἦρθε ἡ συγκεκριμένη ἀδελφὴ καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια μ' ἔσπρωξε κι ἔπεσα κάτω μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῆ ἡ ζημιὰ πού ἔγινε.

(Τὴν ἀλήθεια τὴν ἀποκατέστησε ὁ Θεὸς ὑπερφυῶς, ἀμείβοντας τὴν ἀγία ταπεῖνωσι τῆς ἀδελφῆς καὶ στερῶντας τὴ Χάρι ἀπὸ τὴν ἄλλη.)

Στὴ συνέχεια ἡ Γερόντισσα κάλεσε τὴν ἄλλη ἀδελφὴ καὶ τὴ ρώτησε:

- Πῆς μου, σὲ παρακαλῶ, σήμερα τὶ κοινώνησες;

Κι ἐκείνη ἀπάντησε:

- Τίποτα! ἡ ἀγία Λαβίδα ἦταν ἄδεια!...

Βλ. Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θ. Λειτουργία, Πρωτοπρεσβυτέρου π. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου

Ἡ θαυμαστή διάσωση τῆς Ἀρχιλοχίου Βασιλικῆς Πλεξίδα ἀπὸ τὴν συντριβὴν τοῦ ἑλικοπτεροῦ

Γράφει ὁ Ζήσης Τσιότρας

Ἐἰκοσι ἑννέα Ἰουνίου 2017 μὲ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιο βρεθήκαμε στὴ Μονὴ Εὐαγγελιστρίας Ἀκρωτηριανῆς τῆς νήσου Σεριφου, γιὰ τὴν εὐχαριστήριον Θεία Λειτουργία τῆς Ἀρχιλοχίου τοῦ Ε.Σ. Βασιλικῆς Πλεξίδα, μηχανικοῦ ἑλικοπτεροῦ τῆς ἀεροπορίας στρατοῦ τῆς μονάδας Στεφανοβικείου Βόλου.

Εἶναι γνωστὸ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς πατρίδας μας τὸ θαυμαστὸ καὶ συγκλονιστικὸ θαῦμα τῆς διασώσεως τῆς Βασιλικῆς ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴν Παναγία μας, κατὰ τὴν πώση τοῦ ἑλικοπτεροῦ στὴν περιοχὴ τῆς Ἐλασσόνας κοντὰ στὸ Σαραντάπορο στὶς 19 Ἀπριλίου τοῦ 2017. Τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα ἔγινε γρήγορα γνωστὸ ἀπὸ τὸν ἠλεκτρονικὸ τύπο, τὴν τηλεόραση καὶ τὰ δημοσιεύματα ἡμερησίων.

Ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς χώρας κ. Ἀλκιβιάδης Στεφανῆς κατέφθασαν ἀπὸ τὸ πρωὶ στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας Ἀκρωτηριανῆς στὴ Σέριφο, μὲ ἑλικοπτεροῦ ἰδίου τύπου μὲ αὐτὸ ποῦ ἔγινε τὸ ἀτύχημα, μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους ἐπίσημους συνοδοὺς κι ἔδωσαν πανηγυρικὸ χαρακτῆρα στὴν εὐχαριστήριον αὐτῆ Θεία Λειτουργία γιὰ τὴ διάσωση τῆς Ἀρχιλοχίου. Τὸ γεγονός προβλήθηκε μὲ τηλεοπτικὴ κάλυψη καὶ μπροστὰ στὶς κάμερες ἡ Ἀρχιλοχίας μηχανικὸς τοῦ ἑλικοπτεροῦ περιέγραψε πῶς διεσώθη ἀπὸ βέβαιο θάνατο μὲ τὴν ἐπέμβαση τῆς Παναγίας μας τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης δώρησε στὸ Μοναστήρι καὶ παρέδωσε στὰ χέρια τῆς Ἡγουμένης ἕνα πιστὸ ἀντίγραφο τῆς Παναγίας Σουμελᾶ καὶ παρακάλεσε τὴν Ἡγουμένη νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ τὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῆς χώρας. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων διαβεβαίωσε τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Φώτιο, ποῦ λειτούργησε

στη Μονή την ημέρα εκείνη, ότι όλα τα όπλα και ιδιαίτερος τα έλικόπτερα φέρουν μπροστά στο πιλοτήριο πάντοτε την Εικόνα της Παναγίας μας και ότι είναι πολλά τα θαύματα που είδαν στις δύσκολες στιγμές επίθεσης των καθηκόντων τους οι αξιωματικοί και οι στρατιώτες, τα όποια βεβαίως δεν γίνονται εύρως γνωστά.

Η Αρχιλοχίας Βασιλική Πλεξίδα και ο σύζυγός της Δημήτρης είχαν συνδεθεί πνευματικά με το Μοναστήρι και την Γερόντισσα Άνθοδόκη, προ διετίας περίπου, όταν στις διακοπές τους στη Σέριφο επισκέφθηκαν το Μοναστήρι. Αναπτύχθηκε μεταξύ τους ένας στενός πνευματικός σύνδεσμος και η Γερόντισσα καθοδηγούσε τα νέα παιδιά στην πνευματική τους ζωή. Η μεγάλη αγάπη της Γερόντισσας στην Παναγία Μητέρα του Χριστού μας, για τη ζωντανή παρουσία Της και τα πολλά και μεγάλα θαύματα που είδε στη ζωή της ως παιδί, αλλά και τώρα ως Ήγουμένη, μεταδόθηκε και στα πνευματικά της παιδιά και από τότε είχαν πάντοτε τη σκέψη και την έλπίδα τους για κάθε δυσκολία της ζωής τους στην Παναγία, το Μοναστήρι και την Ήγουμένη του. Την επισκέπονταν δύο-τρεις φορές το χρόνο, όταν είχαν άδεια από την ύπηρεσία τους, και έμεναν στο Μοναστήρι για λίγες ημέρες. Δεν ήταν όμως οι μόνοι. Και άλλοι συνάδελφοί τους συνδέονταν πνευματικά με το Μοναστήρι και μάλιστα εκείνοι έγιναν άφορμη να συνδεθούν και τούτοι με τη Μονή.

Το ιστορικό του θαύματος ξεκινάει λίγο πριν τις δεκαεννέα Απριλίου. Η Βασιλική, η πνευματική της κόρη, τηλεφωνεί στη Γερόντισσα και την παρακαλεί να ανάψει ένα κερί στην Παναγία και να προσευχηθεί για κείνη και το υπόλοιπο πλήρωμα, διότι ήταν προγραμματισμένο από τη μονάδα της να πραγματοποιηθεί πτήση περιπολίας με το έλικόπτερο, τύπου «Χιού» στις δεκαεννέα Απριλίου. Εκείνη της το υποσχέθηκε και αποβραδīs πήγε άναψε κεράκια, τα κανδήλια της Εκκλησίας και προσευχήθηκε στην Παναγία μας για όλο το πλήρωμα του έλικοπτέρου.

Το πρωί στις έννέα παρά δέκα, μετά την πρωινή της προσευχή, είχε κατέβει στην κουζίνα να ψήσει καφέ. Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο. «Κάποιος πονεμένος θα είναι», είπε με το λογισμό της, γιατί τέτοιοι αναγκασμένοι άνθρωποι συνθηρίζουν να της τηλεφωνούν. Αφήνει τον καφέ και πηγαίνει επάνω να σηκώσει το τηλέφωνο. Στην άλλη άκρη της γραμμής αναγνώρισε το πνευματικό της τέκνο τον Δημήτρη τον σύζυγο της Βασιλικής.

Ήταν πολύ ταραγμένος και μέσα σὲ λυγμούς τῆς εἶπε ὅτι τὸ ἐλικόπτερο, μὲ τὸ ὁποῖο ἔκανε τὴν πτήση περιπολίας ἡ Βασιλική, χάθηκε ἀπὸ τὸ ραντάρ καὶ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς βροῦν. Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβει τὴ τῆς ἔλεγε, γιατί ἦταν ταραγμένος καὶ τὰ λόγια του ἐναλλάσσονταν μὲ τὰ κλάματα. «Δὲν πῆγε τὸ μυαλό μου εὐθύς ἐξαρχῆς στὸ ἐλικόπτερο» μᾶς ἀφηνήθηκε ἡ Γερόντισσα, «γιατὶ ἤξερα ὅτι θὰ πετοῦσαν τὸ βράδυ καὶ ἤδη εἶχε ξημερώσει». Οἱ πτήσεις δὲν κρατοῦν περισσότερο ἀπὸ δύο μὲ τρεῖς ὥρες τὸ πολύ. Ὁ Δημήτρης τῆς ἐξήγησε ὅτι ἡ προγραμματισμένη πτήση ἄλλαξε. Τὸ τηλεφώνημα ἔγινε στὶς 18 Ἀπριλίου βράδυ, διότι ἡ πτήση θὰ ξεκινοῦσε τὴν ἐπομένη ἡμέρα στὶς 07.10 τὸ πρωί.

Στὶς 07.20 σηκώθηκε τὸ ἐλικόπτερο ἀπὸ τὴ μονάδα, παίρνοντας καὶ ἀπὸ τὴ Λάρισα ἀκόμη δύο ἀτυχούς ὑψηλόβαθμους ἀξιωματικούς. Στὸ σύνολο ἦταν πέντε. Δύο πιλότοι, οἱ δύο ἀξιωματικοὶ καὶ ἡ Βασιλικὴ ὡς μηχανικὸς τοῦ ἐλικοπέρου. Τὸ ἐλικόπτερο ἔπρεπε νὰ φθάσει στὸν προορισμὸ του στὶς 08.10. Στὶς 08.50 χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἡ Μαρία, κουμπάρα τοῦ Δημήτρη καὶ τῆς Βασιλικῆς, ἡ ὁποία ἐργάζεται μαζὶ μὲ τὴν Βασιλική, τηλεφώνησε στὸν Δημήτρη γιὰ νὰ τὸν ἐνημερώσει ὅτι ἔχουν χάσει τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ ἐλικόπτερο καὶ νὰ τηλεφωνήσει στὴν Γερόντισσα νὰ ἀνάψει ἕνα κερί καὶ νὰ προσευχηθεῖ.

Τὴν ὑπόλοιπη διήγηση τὴν ἀκούσαμε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Βασιλική:

«Ὅλα ἔγιναν πολὺ γρήγορα», εἶπε, «μέσα σὲ μιὰ ὥρα ἀπὸ τότε ποὺ ἀπογειωθήκαμε. Πετούσαμε κοντὰ στὸ Σαραντάπορο. Ἐπειδὴ ἔκανα διάφορες ἐργασίες ὡς μηχανικὸς μέσα στὸ ἐλικόπτερο δὲν ἔβλεπα τὸν καιρὸ ἔξω. Κάποια στιγμή σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ βλέπω ὅτι πετούσαμε μέσα σὲ μιὰ χαράδρα καὶ ἕνα σύννεφο ὁμίχλης μᾶς σκέπασε. Μέχρι νὰ συνειδητοποιήσω ποῦ ἦμασταν, ἀκούω ἕναν δυνατὸ κρότο. Ἐνιωσα ἕνα πολὺ δυνατὸ τράνταγμα καὶ τὸ σῶμα μου μετακινήθηκε μὲ ὄρμη, μπροστὰ καὶ χτυποῦσε ὅπουδήποτε. “Παναγία μου”, φώναξα “σῶσε με!”. Εἶχα ὅλα τὰ «ὄπλα» μαζὶ μου. Τὴν «ἀσπίδα» μου. Τὸ Ἅγιο Τειραυάγγελο, τὴν εἰκονίτσα τῆς Παναγίας, τὸ λαδάκι Της, τὸν Ἅγιοσμο τῆς Ναζαρέτ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Γεροντίσσης Ἀνθούσας, ὅλα. Ἀμέσως βλέπω τὴν Παναγία ὀλοζώνταν μὲ τὸν κόκκινο μανδύα Της, τὰ χρυσὰ κεντήματα καὶ τὸ χρυσὸ στεφάνι στὸ κεφάλι Της. Ήταν πανέμορφη. Τὸ Πρόσωπό Της ἔλαμπε καὶ εἶχε λευκὴ ἐπιδερμίδα.

“Όλο τὸ ἐλικόπτερο εὐωδίασε μὲ τὴ θεία χάρη Της. Ἦμουν στὸ κάθισμα. Μὲ ἀγκαλιάζει μαζί μ’ αὐτὸ καὶ νιώθω νὰ μὲ «ξεσηκώνει». Τὴν ἔνιωσα ἔντονα αὐτὴ τὴν ἐξύψωση. Ξερρίζωσε τὸ κάθισμα μαζί μὲ τὸ πάτωμα καὶ μὲ βγάζει ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω πῶς. Σὰν νὰ ἔκανε «ἐγχείρηση» στὴ λαμαρίνα καὶ μὲ ἔβγαλε. Τὸ πῶς δὲν τὸ γνωρίζω. Ἡ Παναγία ξέρει. Μὲ ἔβγαλε καὶ μὲ ἀκούμπησε πάνω σ’ ἓνα θάμνο πίσω καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ χώρο ὅπου διαδραματιζόταν τὸ ἀτύχημα. Διάφορα ἀντικείμενα, θραύσματα καὶ ἐξαρτήματα τοῦ ἐλικοπέτερου πεταγόντουσαν καὶ βρέθηκαν στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ χώρου τοῦ ἀτυχήματος. Ἡ Παναγία ἤθελε νὰ μὲ προφυλάξει ἀπὸ τραυματισμὸ γι’ αὐτὸ καὶ μὲ τοποθέτησε ἀριστερὰ γιὰ νὰ εἶμαι ἀσφαλῆς καὶ μάλιστα μὲ ἐλαφρῶς γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὸ σκηνικό, γιὰ νὰ μὴν δῶ τις φρικτὲς εἰκόνες τῶν συναδέλφων μου καὶ τῆς συντριβῆς τοῦ ἐλικοπέτερου. Ἦμουν τόσο σοκαρισμένη πού ἂν εἶχα κι αὐτὲς τὶς εἰκόνες μέσα μου δὲν θὰ μπορούσα νὰ συνέλθω.

Τὸ ἐλικόπτερο μετὰ τὸ χτύπημα στὸ λόφο ἔπεσε ἐπάνω στὸν πυλῶνα ὑψηλῆς τάσης τῆς ΔΕΗ καὶ τὸ στροφεῖο τὸν ἔκοψε σὲ φέτες. Ταυτόχρονα, κόπηκαν καὶ τὰ καλώδια. Τὸ θαυμαστὸ καὶ ἀπίστευτο συνάμα εἶναι πῶς **τὰ καλώδια δὲν ἔπεσαν στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ ἔμειναν στὸν ἀέρα σὰν κάποιο ἀόρατο χέρι νὰ τὰ κρατοῦσε, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὸ ἔδαφος.** Ἄν τὰ καλώδια ἔπεφταν στὸ ἔδαφος, θὰ ἄρπαζαν φωτιὰ τὰ ντεπόζιτα τῆς κηροζίνης καὶ θὰ καιγόταν ὀλόκληρος ὁ τόπος, ὀλόκληρη ἡ Ἐλασσόνα καὶ φυσικὰ κι ἐγὼ μαζί πού ἦμουν ἀπὸ κάτω. Τὸ ἐλικόπτερο συνέχισε νὰ ἀνατρέπεται καὶ στὴ συνέχεια κύλησε στὴν πλαγιά. Ἡ διάσωσή μου ἔγινε ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτο χτύπημα.

Τὰ πράγματά μου παραδόξως βρέθηκαν ὅλα δίπλα μου. Ἡ τσάντα, τὸ κινητὸ μου τηλέφωνο –τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε πάθει τίποτε ὅπως καὶ τῶν ὑπολοίπων πού χτυποῦσαν ἀσταμάτητα- καὶ μιὰ εἰκονίτσα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία βρέθηκε ἀκουμπισμένη πάνω μου. Μὲ ρωτοῦσαν ἂν εἶχα βάλει ἐγὼ τὴν Εἰκόνα ἐπάνω μου, ἀλλὰ δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔκανα κάτι τέτοιο. Εἶχα πάντα μιὰ εἰκονίτσα τῆς Παναγίας στὴν τσέπη τῆς φόρμας πῆσεώς μου, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἐλικόπτερα ἔχουν τὴν Εἰκόνα Της μπροστὰ στὸ πιλοτήριο. Λογικὰ, αὐτὴ ἡ Εἰκόνα βρέθηκε πάνω μου. Τὸ πῶς δὲν γνωρίζω.

Ἦμουν σοκαρισμένη καὶ φοβισμένη. Ἡ Παναγία, μὲ εἶχε στὴν ἀγκαλιά Της. Μὲ κούρνιαζε καὶ μοῦ ἔκανε συντροφιά γιὰ

δύο ολόκληρες ώρες, όπου και συνομιλούσαμε. Μὲ γέμισε μὲ γαλήνη καὶ ἡρεμία, σὰ νὰ μὲ εἶχε μεταφέρει σὲ ἄλλο κόσμο. Μοῦ μιλοῦσε χαμηλόφωνα καὶ μὲ μία γλυκύτητα. Τὸ μέρος ἦταν δύσβατο καὶ δύσκολο θὰ τὸ ἐντόπιζαν. «Σώπα κόρη μου», μοῦ εἶπε, « μὴ φοβᾶσαι, εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ μαζί σου. Θὰ σὲ βροῦν. Ἔρχεται ἄνθρωπος γιὰ σένα». Πράγματι, σὲ λίγο φαίνεται νὰ ἔρχεται ἓνας ὑπάλληλος τῆς ΔΕΗ, ὁ ὁποῖος ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του νὰ δεῖ γιατί ἔγινε ἡ διακοπὴ τοῦ ρεύματος.

Τὰ γύρω χωριὰ μὲ τὸ πού ἔγινε διακοπὴ τοῦ ρεύματος, τηλεφώνουσαν στὴ ΔΕΗ καὶ παραπονιόντουσαν. Ἔτσι ψάχνοντας νὰ βροῦν τὴ βλάβη, ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ πού ἔπεσε τὸ ἐλικόπτερο. Ἦταν σταλμένοι ἀπὸ τὴν Παναγία. Μὲ τὸ πού χάθηκε τὸ σῆμα ἀπὸ τὰ ραντὰρ σηκώθηκαν ἄλλα ἐλικόπτερα προκειμένου νὰ μᾶς ἐντοπίσουν, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον. Ἡ Παναγία ὁδήγησε τὸ στροφεῖο τοῦ ἐλικοπέδου στὴν κολώνα τῆς ΔΕΗ, ὥστε νὰ γίνει ἡ διακοπὴ τοῦ ρεύματος. Ὁ ὑπάλληλος, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, μὲ τὸ πού ἔφθασε κοντὰ καὶ μὲ εἶδε, ἔνιωσε ἓνα δέος καὶ ἀσυναίσθητα ἔκανε τὸ σταυρό του. Αἰσθάνθηκε μιὰ οὐράνια Παρουσία, μοῦ εἶπε, καὶ ἔνιωσε δέος. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει καὶ πῶς νὰ μὲ βοηθήσει. Τότε ἡ Παναγία τὸν δυνάμωσε καὶ ἤρθε κοντά μου. Ἐκείνη τὴν ὥρα χτύπησε πάλι τὸ τηλέφωνό μου, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε σταματήσει νὰ χτυπάει. Ἐγώ, φυσικά, ἤμουν σὲ τέτοια κατάσταση πού ἦταν ἀδιανόητο νὰ τὸ σηκώσω. Τὸ παράδοξο εἶναι ὅτι κανένα τηλέφωνο δὲν ἔπαθε τίποτα καὶ ὅλα χτυποῦσαν. Τὸ σήκωσε ὁ ὑπάλληλος καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γραμμῆς ἦταν ὁ κουμπάρος μου, ὁ λοχαγὸς Ἀναγνώστου Ἀστέριος. Ἐκεῖνος ἔπαιρνε ἀσταμάτητα. Μόλις ἡ σύζυγός του, ἡ Μαρία μὲ μιὰ φίλη της, τὴ Σπυριδούλα, εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὅπου κάνανε Παράκληση γιὰ μένα. Τότε λέει ὁ κουμπάρος μου: «Διακόσιες φορές πῆρα. Τί πειράζει νὰ πάρω ἄλλη μία;». Πῆρε καὶ τὸ σήκωσε ὁ ὑπάλληλος, ὅπως εἶπα. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι καλὰ καὶ ὅτι βρίσκομαι ἓνα χιλιόμετρο ἔξω ἀπὸ τὸ Σαραντάπορο. Εἰδοποίησαν τὸ Ἀρχηγεῖο καὶ ἔστειλαν ἓνα ἐλικόπτερο τύπου Πούμα καὶ μὲ πήρε.

Μὲ πήγαν κατευθεῖαν στὴ Θεσσαλονίκη στὸ 424 Γ.Σ.Ν.Ε. Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο. Τὰ χτυπήματα καὶ τὰ κατάγματα ἦταν πολλά, ἀλλὰ ὅλα ἐπιφανειακά. Εἶχα ἓνα σοβαρὸ κάταγμα σὲ τέσσερις σπονδύλους στὴν σπονδυλικὴ στήλη, ὀριακὸ μὲ τὸν ωπιαῖο μυελὸ τῶν ὀσῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι

παράλυτη. Ἀλλὰ ἡ Παναγία δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ἄλλα σοβαρὰ κατάγματα εἶχα στὸ στέρνο, τὸ ὁποῖο ἦταν κρίσιμο γιὰ τὴν καρδιά μου. Στὸ ἀριστερὸ ζυγωματικό, θλάση στὴν περόνη τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ. Τὸ σαγόνι μὲ τὴ μύτη μου κρεμόντουσαν σὰν σταλακτίτες. Κρανιοεγκεφαλικὲς κακώσεις, μὲ τὸ κρανίο νὰ ἔχει πεταχτεῖ πρὸς τὰ ἔξω, ξεκολλώντας τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς. Δὲν πειράχθηκε ὅμως κανένα ἀπὸ τὰ ἐσωτερικά μου ὄργανα, οὔτε κάποιο νεῦρο, οὔτε ὁ ἐγκέφαλος. Πολλαπλᾶ τὰ θαύματα τῆς Παναγίας μας!

Τὴ δευτέρη ἡμέρα στὸ προσκέφαλό μου ἐμφανίσθηκε πάλι ἡ Παναγία καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀνησυχῶ καὶ ὅτι εἶναι Ἐκεῖνη μαζί μου καὶ μοῦ πῆρε ὅλους τοὺς πόνους. Οἱ γιατροὶ δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Ὅταν εἶδαν τὸ πόσα χτυπήματα εἶχαν οἱ συνάδελφοί μου, δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω πάθει τίποτα. Εἶχα χτυπήματα καὶ πολὺ σοβαρὰ μάλιστα καὶ κρίσιμα γιὰ τὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ ἦταν ὅλα ἐπιφανειακὰ καὶ ὀριακὰ. Μοῦ ἔκαναν ἀξονική καὶ μὲ εξέτασαν δεκαπέντε εἰδικότητες. Ὅλοι ἀποροῦσαν μαζί μου. Δὲν μπορεῖ νὰ συμβαίνει αὐτό, ἔλεγαν. Εἶχαν πεῖ οἱ γιατροὶ πὼς θὰ κάτω τέσσερις μῆνες στὸ νοσοκομεῖο, ἔπειτα εἶπαν γιὰ δύο μῆνες, ὥσπου τελικὰ ἔκατσα δυόμιση ἐβδομάδες.

Τώρα εἶμαι πολὺ καλύτερα. Φοράω τὸν «κνδεμόνα» τρεῖς μῆνες μέρα καὶ νύχτα κι ὅμως δὲν ἔχω δυσανασχετίσει. Ἡ Παναγία μοῦ ἔδωσε δύναμη, κουράγιο καὶ ὑπομονὴ καὶ μοῦ πῆρε τὸν πόνο. Ποτὲ δὲν πόνεσα. Οὔτε στὴν ἐντατική, οὔτε στὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου, οὔτε στὸ σπῖτι μου, οὔτε τώρα πονᾶω. Τὸν «κνδεμόνα» τὸν φοράω προληπτικά. Τὰ ὁστά μου θρέφουν γρήγορα. Ὅλα εἶναι ἓνα θαῦμα αὐτὸ ποὺ ζῶ. Εὐχαριστῶ τὴν Παναγία μας γιὰ ὅλα!

Τὸ ὄραμα μὲ τὴν Παναγία στὸ ἐλικόπτερο ἔχει χαραχθεῖ ἀνεξάλειπτα στὴ μνήμη μου. Παρ' ὅτι ἤμουν σοκαρισμένη, τὴν πρώτη κιόλας μέρα τῆς ἐπίσκεψης τοῦ συζύγου μου τοῦ Δημήτρη στὴν ἐντατική, τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Παναγία μας ἦταν μαζί μου καὶ τοῦ διηγήθηκα τὸ περιστατικό. Τὸν ἀφηναν νὰ μὲ δεῖ μόνο γιὰ πέντε λεπτά. Δὲν χρειάζοταν ὅμως νὰ ἀνησυχεῖ, γιατί μὲ προστάτευε ἡ Παναγία.

Ὅταν ἤρθε τὸ ἐλικόπτερο διάσωσης νὰ μὲ πάρει, μοῦ ἔκοψαν τὰ κομβοσχοῖνια καὶ τὰ πέταξαν στὸ θάμνο. Τὰ βρῆκε ἓνας συνάδελφός μου, ὁ Ἐμμανουήλ, καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε. Τὰ ἔφερα ἐδῶ στὸ Μοναστήρι γιὰ ἐπιβεβαίωση τοῦ θαύματος.

Μοῦ εἶπε ἡ Παναγία νὰ τὸ βροντοφωνάζω, νὰ τὸ κηρύττω,
νὰ τὸ ὁμολογῶ, νὰ δυναμώνει ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὰ
ἔσχατα γεγονότα. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο σώθηκα ἐγώ, εἶναι
ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ συμβεῖ!

Εἶθε ἡ Παναγία μας νὰ φυλάγει ὅλους καὶ νὰ πρεσβεύει γιὰ
τὴν σωτηρία μας.

Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Ποιὸς εἶναι αὐτός, πὺ ποτὲ σὴ ζωὴ του δὲν ἔγραψε βιβλίον καὶ ὅμως οἱ βιβλιοθῆκες ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι γεμάτες ἀπὸ βιβλία πὺ γράφτηκαν γι' Αὐτόν;

Ποιὸς εἶναι αὐτός, πὺ δὲν ἴδρυσε ποτὲ σχολεῖον καὶ ὅμως σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου διδάσκεται ἡ διδασκαλία Του καὶ οἱ μαθηταὶ Του εἶναι ἀμέτρητα ἑκατομμύρια;

Ποιὸς εἶναι αὐτός, πὺ ποτὲ δὲν ἄνοιξε νοσοκομεῖα καὶ κλινικὲς καὶ ὅμως ἀναρίθμητοι ἄρρωστοι θεραπεύονται σὲ ὄνομά Του καὶ βρίσκουν τὴν υἰεῖα τους;

Ποιὸς εἶναι αὐτός, πὺ ποτὲ δὲν ἠγήθηκε σιδηροφράκτων στρατιῶν καὶ ὅμως οἱ δικοὶ Του στρατιῶτες διασκορπισμένοι σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς, διεξάγουν νικηφόρες μάχες καὶ ἡ σημαία τους ὑπερήφανη κυματίζει σὰ πέρατα τῆς γῆς;

Εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος!

Εἶναι ὁ αἰώνιος Διδάσκαλος καὶ Καθηγητὴς ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς πὺ θεραπεύει τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ νοσήματα, εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριός μας καὶ ὁ Θεός μας.

Τὴν φωνὴν Αὐτοῦ ἀκούετε.

Αὐτὸν ἀκολουθεῖτε!

Ἴσχυρὰ Ἐκκλησία = Ἴσχυρὸν Κράτος

τοῦ κ. Ἰωάννου Β. Κωστάκη

«Εἶναι ἀπολύτως ἀνώφελο νὰ καταπονεῖται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς ἀποδείξεις γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀκόμα νὰ κουράζεται νὰ ἀποδείξει τὴν ἀνυπαρξία Του».

Ὁ κρυπτόμενος Θεὸς

Ἐκατοντάδες χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ κάποιοι θέλοντας νὰ φιγουράρουν ὡς «ἐλεύθερα πνεύματα» λυσομανοῦσαν, γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸ Χριστό. Καθένας τὸ ἐπιχειροῦσε στὴν ἐποχή του, μὲ τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ποὺ διέθετε. Κι' ἀκόμα σήμερα, εἶναι πολλοὶ ὅσοι, ἐπιδιώκουν μὲ ὑπουλοὺς καὶ ἀνέντιμους τρόπους νὰ τὸν σκοτώσουν στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὰ φαντασμένα μυαλά τους, καβάλα στὸ «ἀερόστατο τῆς φιλοσοφίας» τους, πίστεψαν, κι' ἀκόμα πιστεύουν, πὼς θὰ φτάσουν στὸν οὐρανὸ τῶν ἰδεοληψιῶν τους.

Μὲ ἀσύστολες ψευδολογίες, ἀποκυήματα ἄρρωστης φαντασιοπληξίας ἐπιχειροῦν, διαχρονικά, νὰ ἀνοίξουν λάκκο, στὸν ὁποῖο φιλοδοξοῦν νὰ θάψουν, γιὰ πάντα τὸν Ἰησοῦ. Ὅμως ματαιοπονοῦν, δέρνοντας τὸν μολυσμένο ἀέρα ποὺ φουσκώνει τὰ πανιὰ τοῦ ἐγκωκεντρισμοῦ τους. Μοιάζουν μὲ τρεμάμενο φῶς ἀδύνατων λυχναριῶν, μὲ τὸ ὁποῖο προσπαθοῦν νὰ σκορπίσουν τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ποὺ τοὺς ζώνει.

Γιὰ εἶναι ἀλήθεια πὼς ὑπάρχει ἀρκετὸ φῶς γιὰ ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ πιστέψει, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὸ σκοτάδι, καὶ μάλιστα πολὺ πυκνὸ, γι' αὐτὸν ποὺ ἀρνεῖται τὴν πίστη. Φαίνεται πὼς ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν θέλει ἔνθερμο συνεργάτη στὴ σωτηρία του. **«Ἡ διακριτικότητα τοῦ Θεοῦ ἀποφεύγει νὰ ἐντυπωσιάσει μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς λάμψεώς του. Κι αὐτὸ εἶναι μία προσφορά Του στὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Μία περιφρούρηση τῆς δυνατότητας ποὺ τοῦ δόθηκε, νὰ ἀποφασίζει μόνος του γιὰ τὸν προορισμὸ του».**

«Ὁ Θεὸς καλύπτεται ἀπὸ μυστήριο. Γι' αὐτὸ οὔτε οἱ ἐπιστήμες, οὔτε οἱ φιλοσοφίες τοῦ κόσμου ὀδηγοῦν ἀναγκαστικὰ τὸν ἄνθρωπο στὸ Θεό. Ὁλόκληρος ὁ ὑλικὸς κόσμος φανερώνει τὴν παρουσία ἐνὸς Θεοῦ ποὺ καλύπτεται. Μόνον ἓνας καλυμμένος Θεὸς μπορεῖ νὰ δημιουργήσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους σχέση ἐλευθερίας, καὶ ὄχι

έξαναγκασμού. Συγκινημένος ο Πασκάλ αναφωνούσε: «Εἶσαι πραγματικά ἕνας Θεὸς κρυμμένος, Θεὲ καὶ Σωτῆρα...». Κι' ὁ σοφὸς Σολομὼν βεβαιώνει πῶς: **«Εἶναι ἀνόητοι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγνοοῦν τὸ Θεὸ ποὺ δὲν τὸν ἀναγνώρισαν πίσω ἀπ' τὰ ὄρατὰ πράγματα, ποὺ δὲν τὸν ἀνακάλυψαν πίσω ἀπ' τὰ δημιούργημά Του».**

Ἱερὸς Ναὸς Νεομαρτύρων τοῦ ἀθεΐσμοῦ

Οἱ παραπάνω σκέψεις γεννήθηκαν μὲ ἀφορμὴ πρόσφατες ἐντυπωσιακὲς εἰδήσεις, ποὺ προέρχονται ἀπ' τὴ χώρα τοῦ πρὸ ἐτῶν καταρρεύσαντος ἀθεΐστικοῦ Μαρξιστικοῦ καθεστώτος, τοῦ τέως «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ», τὴν καρδιὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τὴ Ρωσία. Τὸ 2017 συμπληρώθηκαν 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση τῶν μπολσεβίκων στὴ Ρωσία. Οἱ ὅπου γῆς ἀφελεῖς νοσταλγοὶ ἐνὸς καθεστώτος ποὺ κατέρρευσε, εὐτυχῶς ἀναίμακτα, ὡς χάρπινος πύργος «ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος», προσπάθησαν νὰ ἐορτάσουν τὸ «μεγάλο γεγονός», ὅπως τὸ ἀποκαλοῦσαν.

Ταυτόχρονα ὅμως καὶ μία ἄλλη κατηγορία ἀνθρώπων, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἐόρτασε μὲ ἐντυπωσιακὸ τρόπο, τὴν ἀπελευθέρωσή της ἀπ' τὸν βαρύτατο ζυγὸ καὶ τὸν φόρο αἵματος τοῦ 70άχρονου τυραννικοῦ καθεστώτος. Στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ ἐορτασμοῦ, μὲ μία μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς τεράστιου ἐπιβλητικοῦ Ναοῦ, ἀφιερωμένου στὰ «ἑκατομῦρια θύματα τῆς ὕλιστικῆς καὶ ἀθεΐστικῆς ἰδεολογίας».

Ἐκεῖ δὲ ἰδιαίτερη σημασία καὶ συνάμα βαθύτατο συμβολισμὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ νέα αὐτὴ γιγαντιαία Ἐκκλησία οἰκοδομήθηκε δίπλα ἀπ' τὴ φυλακὴ τῆς περιώνυμης K.G.B. στὴ Μόσχα. Ζηλωτὲς μοναχοὶ καὶ πλῆθος εὐσεβῶν λαϊκῶν κατόρθωσαν, σὲ χρονικὸ διάστημα μικρότερο τῶν τεσσάρων ἐτῶν, νὰ ὀλοκληρώσουν τὸν ἐπιβλητικὸ νεὸ ναό, καὶ νὰ τὸν παραδώσουν ἔτοιμο σὲ λειτουργικὴ χρῆση. Ὁ νέος αὐτὸς καθεδρικός Ναὸς χτίστηκε ἐντὸς τοῦ χώρου ποὺ ἀνῆκε στὴν Ἱστορικὴ Μονὴ Στρετένσκ (Stretensky), ποὺ σημαίνει Ὑπαπαντὴ, καὶ εὐρίσκεται στὴν καρδιὰ τῆς Μόσχας. Ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Ἐπίσκοπος Τύκων εἶχε ἀνακοινώσει τὴν προκήρυξη ἀνοικτοῦ διαγωνισμοῦ, γιὰ ἐκπόνηση προκαταρκτικῶν σχεδίων ἀνέγερσης τῆς ἐκκλησίας. Στόχος τοῦ σχεδιασμοῦ ἦταν ἡ ὀλοκλήρωση, ὥστε μὲ τὸν ἐγκαινιασμό της νὰ ἐορτασθεῖ ἡ μνήμη τῶν χριστιανῶν θυμάτων τῆς «Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως», καὶ τῶν

διώξεων του Σοβιετικού καθεστώτος εις βάρος της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν συμπύρωση ἐκατονταετίας 1917-2017.

Οἱ ἐργάτες ἄρχισαν μετὰ ἔντονους ρυθμούς τὴν σχετικὴν ἐργασίαν. Μετὰ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰ Μ.Μ.Ε. παρακολουθοῦσαν τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν. Ἡ ἐκκλησία χτίστηκε μόνον λίγα βήματα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἔδραν τῆς Κ.Γ.Β. στὴν πλατεία Λουμπιάνκα (Lybyanka). Ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ πῶς λίγα χρόνια μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστώτος, καὶ πάνω στὰ ἐρείπια ποὺ ἄφησε πίσω του θὰ κτιζόταν ἕνα τέτοιο περικαλλὲς ὀρθόδοξο μνημεῖο στὴ μνήμην τῶν θυμάτων του;

Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα σὲ λίγο ἐτοιμαζόμαστε νὰ ἐορτάσουμε τὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Κι' ἀκόμα δὲν κατορθώσαμε νὰ συμφωνήσουμε γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ «τάματος τοῦ ἔθνους», τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, γιὰ ἀνέγερση Ναοῦ ἀφιερωμένου στὸ Σωτῆρα Χριστό. Οἱ ἀδιάφοροι ἕως ἐχθρικοὶ πολιτικοὶ ἡγέτες, ποὺ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ γεύονται τὴ γλύκα τῆς ἐξουσίας ἀπωθοῦν, ὅταν δὲν πολεμοῦν, κάθε ἰδέαν καὶ πρωτοβουλίαν ὑλοποιήσεως τῆς ἐπιθυμίας καὶ ὑποσχέσεως τῶν ἀγωνιστῶν.

Χιλιάδες νέοι Ἱ. Ναοὶ

Ταυτόχρονα μετὰ τὰ πῶς πάνω μία ἄλλη εὐχάριστη, παρήγορη καὶ ἀφυπνιστικὴ εἴδηση μᾶς ἔρχεται, κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν τέως ἀθεϊστικὴν Ρωσίαν. Ἀποτελεῖ δὲ μῆνυμα καὶ μαζί ἰσχυρὸν κόλαφο γιὰ τὴν σημερινὴν θλιβερὴν εἰκόνα τῆς ἀπαράδεκτης πολιτικῆς ποὺ ἀσκεῖται στὴ Χώρα μας εἰς βάρος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Κάτι ποὺ ἀσφαλῶς καταδεικνύει τὰ ψυχικὰ κόμπλεξ καὶ τὴν ἀπρηξαιόμενεν ἰδεοληψίαν τῶν πάσης φύσεως πολεμίων τῶν ἀξιών τῆς πίστεως, τῆς πατρίδος καὶ τῆς παραδοσιακῆς ἐλληνικῆς οἰκογενείας.

Ἐπικίνδυνοι νοσταλγοὶ ὑλιστικῶν ἀθεϊστικῶν πρακτικῶν μετὰ πληθῶρα νομοθετικῶν παρεμβάσεων καὶ στοχευμένων ἐνεργειῶν πνευματικῆς δολιοφθορᾶς, ἐπιχειροῦν μετὰ ἐπίμονον καὶ συστηματικὸν τρόπον νὰ μειώσουν τὴν ἐνεργὸν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας στὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους. Ἐπιδιώκουν τὴν πλήρη ἀπαξίωσιν καὶ περιθωριοποίησίν της.

Αὐτὰ, καὶ πολλὰ ἄλλα, συμβαίνουν στὴ Χώρα μας, ὕπουλα καὶ φανερά, εἰς βάρος τῆς πνευματικῆς μάνας τοῦ γένους, τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τὴν ἴδιαν ὥραν στὴν πονεμένη τέως

ἀθειστική Ρωσία, με ταχύτατους ρυθμούς και συνδρομή της πολιτείας ἀνεγείρονται νέοι ναοί, γιὰ νὰ καλύψουν τὶς διαρκῶς ἐμφανιζόμενες ἀνάγκες, λόγω συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν πιστῶν, ποὺ ἀνασυνδέονται μετὰ τὴν Ἐκκλησία.

Ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς νέας φιλικῆς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πολιτικῆς, ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ρωσίας, εἶναι τὰ ὅσα ἀνακοίνωσε ὁ προκαθήμενός της πρὸς τοὺς ἱεράρχες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τόνισε ὅτι σήμερα ὑπάρχουν 37.000 ναοὶ καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ κτήρια στὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, στὰ ὁποῖα τελοῦνται θεῖες Λειτουργίες. Κι' ὁ Πατριάρχης Κύριλλος προσέθεσε: «Κάθε χρόνο ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία μεγαλώνει κατὰ 1300 ναοὺς». Ἀνέφερε δὲ ὅτι σήμερα ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία σ' ὅλη τὴν ἐπικράτειά της ἔχει πάνω ἀπὸ 40.000 ἱερεῖς, ἐνῶ μόνο τὴν τελευταία ὀκταετία ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων ἐπισκόπων ὑπερέβη τοὺς 100, ἀνερχόμενοι σήμερα στοὺς 303, ἀριθμὸς διπλάσιος σὲ σχέση μετὰ τὸ 2009.

Ἀξίζει ἀκόμα νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι αὐξήθηκε σημαντικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερῶν μονῶν ἀπὸ 804 σὲ 944. Προφανῶς οἱ αἰμοσταγεῖς διώκτες τοῦ ἀθειστικοῦ ἀμοραλισμοῦ, ποὺ πάλευαν νὰ ξεριζώσουν τὴν πίστη ἀπὸ τὶς καρδιές, νὰ θάψουν τὸ Χριστὸ καὶ νὰ σβήσουν τὸ φῶς τῆς ὀρθοδοξίας, διαψεύστηκαν παταγωδῶς. Κι' ἐκεῖνοι μὲν «τεθνήκασιν καὶ λήθη παραδέδονται». Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ποὺ μετὰ λύσσα πολέμησαν «ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπει» καὶ ὡς «ἀστήρ νεοφανής» καταυγάζει τὸν οὐρανὸ τῆς Ρωσίας. Γιὰ ἄλλη μία φορὰ δικαιώνεται ἱστορικὰ ἡ οὐράνια φωνὴ ποὺ ἄκουσε ὁ τέως διώκτης Σαοὺλ καὶ μετέπειτα ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Δαμασκοῦ: «Σαοὺλ... σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν...». Πατὴρ κάθε ἀνόητος ποὺ τολμᾷ κάτι τέτοιο «οὐκ ἀμβλύνει τὰ κέντρα, ἀλλὰ τοὺς πόδας αἰμάσσει...».

Κι' ἐμεῖς στὴν χιλιοπροδομένη Ὁρθόδοξη Χώρα μας ἀντὶ νὰ ἐνισχύσουμε τὴν σῴτεια τοῦ γένους Ἐκκλησία, περικόπτουμε τὶς πιστώσεις γιὰ κάλυψη τῶν ἑκατοντάδων ἐφημεριακῶν κενῶν στὶς ἐνορίες, ἐνῶ εἴμαστε γαλαντόμοι καὶ γεναιόδωροι στοὺς διορισμοὺς συμβούλων καὶ ἄλλων παρατρεχάμενων γιὰ πρόσκαιρη ἀπόλαυση τῆς ἐφήμερης ἐξουσίας τους.

Ὁμαδικαὶ βαπτίσεις νέων

Μία ἄλλη ἀκόμα πιὸ παρήγορη καὶ ἐλπιδοφόρα εἶδηση ἔρχεται τώρα ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας. Ὁ Πατριάρχης

Ἡλίας ὁ Β΄ σὴν προσπάθειά του νὰ ἐμπεδώσει τὴν ὀρθοδοξία στὴ Γεωργία, πού κι' αὐτὴ δοκιμάστηκε, ἀπ' τὴ λαίλαπα τοῦ ἀθεϊσμοῦ, βαπτίζει συνεχῶς ὅσους περισσότερο μπορεῖ. Μόνο τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2018 ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης ἔγινε νονὸς σὲ 708 νέα παιδιὰ. Ἡ ὁμαδικὰ αὐτὴ βάπτισις ἦταν τὸ 52^ο βάπτισμα, στὴ σειρά, παιδιῶν πού ἔκανε στὸν καθεδρικό ναὸ τῆς ἁγίας Τριάδος, στὴν Τιφλίδα, στὶς 21 Ἰανουαρίου 2018, μετὰ τὴ θεία Λειτουργία.

Ἔτσι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς παιδιῶν πού ὁ Πατριάρχης εὐλόγησε τὴν βάπτισή τους ἀνέρχεται στὶς 33.934. Τὴν ἀξιέπαινη αὐτὴ δραστηριότητά του ξεκίνησε ὁ Πατριάρχης πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια, στὶς 19 Ἰανουαρίου 2008, στὸν ἴδιο καθεδρικό ναό. Μὲ ἀπόφασή του βαπτίζει ὁ ἴδιος τὸ τρίτο παιδί κάθε οἰκογένειας τῆς Γεωργίας, ἀρκεῖ οἱ γονεῖς του νὰ ἔχουν τελέσει θρησκευτικὸ γάμο.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐνέργειά του ὁ Πατριάρχης γίνεται πρωτοπόρος στὸν ἀγῶνα γιὰ ἀντιμετώπιση τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος τῆς Χώρας του. Ἐμεῖς, ἀντιθέτως, ἀποδεσμεύσαμε τὴ δὴλωση γέννησης ἀπ' τὸ μυστήριό τοῦ βαπτίσματος, ὑπηρετώντας ἀθέμιτους σκοποὺς ἀπομάκρυνσης ἀπ' τὴν Ἐκκλησία. Φοβοῦνται μήπως τὸ νεοβάπτιστο «μολυνθεῖ ἀπ' τὸν ἰὸ τῆς ὀρθοδοξίας». Χρηματοδοτοῦμε τὶς ἐκτρώσεις, ἀποδυναμώνουμε τοὺς πολυτέκνους, ὀδηγοῦμε σὲ φθίνουσα πορεία τὸν δυναμισμό τοῦ γένους μὲ τὴ φυγὴ τῶν νέων σὲ ἄλλες πατρίδες.

Οἱ πληροφορίες πού ἀναφέρθηκαν πρὸ πάνω ἀποτελοῦν, ἀσφαλῶς, παρήγορα μηνύματα, ἄξια μίμησης καὶ ἀντιγραφῆς, ἰδιαίτερως στὴ σημερινὴ συγκυρία πού πολιτικοὶ ἡγέτες ἄμοιροι θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ ἐμπειρίας ἐπιχειροῦν νὰ ἐπιβάλλουν στὸν ὀρθόδοξο λαὸ μας ἐπιζήμιες καὶ ἐθνοβλαβεῖς ἀποφάσεις τους.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἂς διδαχθοῦν ἀπὸ τὴν ἐντυπωσιακὴ ὁμολογία τοῦ Ρουμάνου συγγραφέα Ρίτσαρντ Βούρπαρντ ὅτι: «Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐλευθέρωσε ὄχι μόνον τὰ θύματά του, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς κομμουνιστές».

Τὸ ἀβίαστο συμπέρασμα ἀπ' τὴν παραπάνω ἀναφορὰ μας τὸ δίνει συνοπτικὰ ὁ μεγάλος Ἰταλὸς συγγραφέας καὶ ἐρευνητὴς **VITORIO MESSORI**: «Ἐῖτε τὸ θέλουμε, εῖτε ὄχι, μᾶς ἀρέσει ἢ δὲν μᾶς ἀρέσει, ἀπὸ αἰῶνες τώρα σὲ Εὐρώπη, Ἀμερικὴ, Ὠκεανία, Ἀφρικὴ καὶ Ἀσία οἱ τρεῖς συλλαβὲς τοῦ ὀνόματος **I-H-ΣΟΥΣ** εἶναι ἀδιάσπαστα δεμένες μὲ τὸ πεπρωμένο μας».

«Κριτὲς θὰ μᾶς δικάσουν οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροί»

τοῦ κ. Γεωργίου Τσοῦρτη

Σεβαστοὶ πατέρες, ἀξιότιμοι κύριοι καθηγητές, κυρίες καὶ κύριοι, μου ζητήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού μόχθησαν, γιὰ νὰ βρισκόμαστε ἀπόψε ἐδῶ, νὰ πῶ δύο λόγια, μόνο καὶ μόνο, ἐπειδὴ ἔπραξα τὸ αὐτονόητο πού δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα τοῦ σήμερα εἶναι ζητούμενο· ἐπειδὴ ἔπραξα ἀπὸ κοινουῦ μὲ τὴν σύζυγό μου τὸ χρέος μου ἀπέναντι στοῦ Θεοῦ μου, ἀπέναντι στὴν πατρίδα μου καὶ στὰ παιδιά πού Ἐκεῖνος μου ἐμπιστεύτηκε. Ἐπέστρεψα δηλαδὴ ὡς ἀπαράδεκτο – καὶ πιστέψτε με, ὁ Ὅρος εἶναι πραγματικὰ ἐπεικῆς – τὸν Φάκελο Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν τῆς Γ' Δημοτικοῦ μέσῳ τῆς Διεύθυνσης τοῦ σχολείου, ὅπου φοιτᾷ τὸ παιδί μου, στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, τὸ πρῶν Ἐθνικῆς καὶ νῦν ἀντεθνικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς.

Τὸ ὀρθόδοξο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μὲ τὴν μορφή πού τὸ διδαχθήκαμε ἐμεῖς ὡς παιδιά, βάλλεται ἀπὸ τοὺς πρῶτους κίβλους μετεπαναστατικῶν χρόνων τοῦ νεοσύστατου ἑλληνικοῦ κράτους. Ἐπιβίωσε, ἐπειδὴ πάντα ἐπαγρυπνοῦσαν γονεῖς καὶ μαθητὲς, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δάσκαλοι καὶ θεολόγοι. Ἀπ' τὸν περασμένο ὅμως Σεπτέμβριο οἱ διαβόητοι νέοι Φάκελοι Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰσέβαλαν βιαίως καὶ ἐρήμην μας στὰ σπίτια μας καὶ ἐνσταλάζουν μεθοδευμένα τὸ δηλητήριο τῆς Πανθησκείας καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὶς ψυχὲς ἀθῶων παιδιῶν ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 8 μόλις ἐτῶν. Τὸ ὑλικὸ τῆς ὑβρεως, ὅπου οἱ θησαυροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐσκεμμένα ἀναμειγνύονται μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ θρησκευτάματα τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ὀδηγήσουν τοὺς ἀνυποψίαστους μαθητὲς στὸ συμπέρασμα ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες πάνω κάτω τὸ ἴδιο εἶναι, εἰλικρινὰ εἶναι ἀνεξάντλητο καὶ θὰ τὸ ἀφήσω νὰ τὸ παρουσιάσουν οἱ ἐκλεκτοὶ ὁμιλητὲς μας. Στέκομαι μόνο στὴν ἐμφάνιση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Ἰνδιάνων καὶ Παπωνέζων στὶς μεταμοντέρνες εἰκόνες πού ἐπ' οὐδενὶ δὲν συνιστοῦν Ἀγιογραφία, στοὺς ἀλλόκοτους ναοὺς, ἀπ' ὅπου κατὰ πάγια ἐντολὴ ἀπουσιάζει ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ στὴν προτροπὴ τῶν μαθητῶν νὰ πλησιάσουν βιωματικὰ τὶς ἄλλες θρησκείες μέσῳ ἐπισκέψεων σὲ τόπους λατρείας ἀλλόθρησκων κ.ο.κ.. Ἀποσαφηνίζω ἐκ τῶν προτέρων - γιὰ νὰ

ξεφύγω απ' την παγίδα του αντιρατσιστικού έκτρώματος - ότι τρέφω μεγάλη συμπάθεια για τους Ίάπωνες και τους Ινδιάνους, που με τόση άλλωστε αγάπη έκπολιτίστηκαν από την αίρετική Δύση.

Άκουγα έμβρόντιος πρόσφατα έγκριτο θεολόγο της πόλης να μου περιγράφει την σκηνή όπου νεαρός μαθητής του Δημοτικού ζήτησε απ' τους γονείς του να πλύνουν χέρια και πόδια πριν τὸ φαγητό, γιατί έτσι έμαθαν στο σχολείο!

Κυρίες και κύριοι, την ίδια στιγμή που ή επίσημη ελληνική πολιτεία έχει βαλθεί με κάθε τρόπο να ξεβαφτίσει - για να χρησιμοποιήσω μία φράση του κ. Νατσιού - τὰ παιδιά μας καταστρατηγώντας βάνουσα μία σειρά διατάξεων της εγκώριας και διεθνούς νομοθεσίας, που κατοχυρώνουν την διδασκαλία του ὀρθόδοξου μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, παραχωρεί τὸ δικαίωμα (και ὀρθῶς) στὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων ἄλλων δογμάτων και θρησκείων νὰ διδάσκονται ἀμιγῶς ὁμολογιακὸ μάθημα θρησκευτικῶν και δὴ ἀπὸ εκπαιδευτικῶν τῆς ἀρεσκείας τους.

Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας μετὰ τις πρώτες σθεναρὲς μαζικὲς ἀντιδράσεις γονέων που ἐπέστρεψαν τοὺς Φ.Μ. - πράξη πρωτοφανῆ στὰ παγκόσμια εκπαιδευτικὰ χρονικά, ἀστεία δὲ και γραφικὴ κατὰ τὸν κ. Γαβρόγλου και τοὺς ὁμογαλάκτους του - ἀναδιπλώθηκε προσωρινὰ με ἐγκύκλιο τοῦ κ. Βαλλιανάτου, ἀφήνοντας τοὺς εκπαιδευτικῶν νὰ διδάξουν ἀπ' ὄποιο ἐγχειρίδιο θέλουν και παροτρύνοντας νὰ κρατήσουν στις βιβλιοθηκὲς τῶν σχολείων τους ἀρκετὰ ἀντίγραφα τῶν παλιῶν βιβλίων. Ἀμέσως μετὰ ὅμως και κατὰ τὴν προσφιλῆ τακτικὴ του προσπαθεῖ νὰ ἐξαφανίσει ἀπὸ τὴν διαδικτυακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Ψηφιακοῦ Σχολείου τὰ παλαιὰ βιβλία τῶν θρησκευτικῶν και δίδει ἐντολὴ ἐπανατύπωσης τῶν ὑποτιθέμενων προσωρινῶν Φ.Μ. γιὰ τὸ σχολικὸ ἔτος 2018-2019, ἥτοι μονιμοποίησής τους, ἐνῶ μέσω πολλῶν σχολικῶν συμβούλων κραδαίνει ἀπειλητικὰ τὸν Ὑπαλληλικὸ Κώδικα περὶ ἄρνησης ἐκτέλεσης ὑπηρεσιακῶν ἐντολῶν σὲ ὅσους εκπαιδευτικῶν ἐπιμένουν νὰ μὴ ἑναρμονίζονται με τὴν ...ρεαλιστικὴ πολιτικὴ, και δόξα τῷ Θεῷ δὲν εἶναι λίγοι.

Ἐν μέσω αὐτῶν τῶν παλινωδιῶν, πολλοὶ γονεῖς ἔχουν πλήρη ἄγνοια, ἀφοῦ μερίδα δασκάλων διδάσκουν ἀδιακρίτως τὰ πάντα παροτρύνοντας τοὺς μαθητὲς νὰ μὴ παίρνουν τοὺς Φ.Μ. στο σπῖτι, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀφήνουν κάτω ἀπ' τὸ θρανίο, ἀφοῦ ἐξετάζονται μόνο κατὰ τὴν προφορικὴ παράδοση. Και πολλοὶ κρατικοὶ λειτουργοὶ

δὲν παίρνουν θέση, ὀχυρωμένοι πίσω ἀπ' τὴν δημοσιουπάλληλική ἰδιότητα, καὶ οἱ πάσης φύσεως πνευματικοὶ ταγοὶ ἀναμένουν τὴν ἐπίσημη θέση τῶν θεσμικῶν τους ὀργάνων...

Κλείνοντας, δανείζομαι ἀπ' τὸν ἐπίλογο τοῦ βιβλίου τοῦ θεολόγου καὶ πανεπιστημιακοῦ κ. Ε. Πονηροῦ «Υπερασπίζοντας τὴν διωκόμενη Ὀρθόδοξη Παιδεία στὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο», ὅπου ὁ Αἴσωπος περιγράφει μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν σύγχρονη зоφepή πραγματικότητα στὸν μῦθο τοῦ «Λύκος καὶ ἀρνὴν» (Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνὴν). Ἕνας πεηασμένος λύκος παραφύλαγε ἕνα ἀρνάκι μὲ σκοπὸ νὰ τὸ κατασπαράξει. Στάθηκε λοιπὸν πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι ὅπου ἔπινε νερὸ καὶ τοῦ ἔλεγε: «Μὲ τὸ στόμα σου θολώνεις τὸ νερὸ καὶ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ πιῶ». «Μὰ ἴσα πού ἀκουμπάω τὰ χεῖλη μου», ἀπαντοῦσε τὸ ἀρνάκι. Κι ὁ λύκος συνέχισε: «Ναί, ἀλλὰ πέρυσι μοῦ ἔβρισες τὸν πατέρα». Κι ὅταν τὸ ἀρνὴν τόλμησε νὰ δικαιολογηθεῖ διαμαρτυρόμενο ὅτι πέρυσι δὲν εἶχε κἄν γεννηθεῖ, ὁ λύκος εἶπε μὲ μανία: «Ἄν ἐσὺ εἶσαι ἱκανὸ νὰ ἀποδεικνύεις τὸ δίκιο σου, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσει νὰ σὲ φάω».

Κυρίες καὶ κύριοι, δὲν θὰ σταματήσουν ἐδῶ.

- Ὁ ἐκκλησιασμὸς πλέον ἐπαφίεται στὴν κρίση τοῦ Συλλόγου Διδασκόντων καί... ἐφόσον οἱ συνθήκες τὸ ἐπιτρέπουν.

- Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες δὲν ἀποτελοῦν πλέον τὸν ἐπίσημο προσάτη τῆς ἐλληνικῆς παιδείας (καὶ γιὰ πολλοὺς δὲν θὰ τὸ ἤθελαν κίόλας ἔτσι ὅπως αὐτὴ ἔχει καταντήσει).

- Ἀκολουθοῦν νέες θεματικὲς ἐβδομάδες, «ἡ τσάντα στὸ σχολεῖο», ἡ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγηση ἀπ' τὸ νηπιαγωγεῖο καὶ στὸ βάθος τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας.

Σὲ ὅσους ἀκόμα διστάζουν γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάνουν, προβάλλουν ὁδοδείκτες οἱ μορφὲς τῶν νεαρῶν δασκάλων καὶ τῶν κληρικῶν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα, πού τις ἔκαιγαν ζωντανὲς καὶ τοὺς κρέμαγαν σὲ κοινὴ θέα οἱ κομιτατζήδες καὶ οἱ συμπαθεῖς βόρειοι καὶ ἐξ ἀνατολῶν γείτονές μας.

Πιστεύω πραγματικά, ὅτι ὅταν ὁ Παλαμᾶς ἔγραφε ὅτι χρωστᾶμε, ὅτι κριτὲς θὰ μᾶς δικάσουν οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροὶ, μιλοῦσε γιὰ τις μέρες μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ κρίση πού ζοῦμε. Ἐκεῖνοι μᾶς δικάζουν. Δικάζουν τὸν φόβο, τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀποστασία μας.

Ὅσοι πιστοί, προσέλθετε.

Ὁμιλία στὴν ἐκδήλωση γιὰ τὰ θρησκευτικά, πού πραγματοποιήθηκε στὴν Κόρινθο σὺς 21/1/2018

Χανόμαστε ... Σβήνουμε ἀπ' τὸν χάρτη...

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἐθνικὴ μας ἡγεσία.

Ἐξοχότατε Κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας

Ἐξοχότατε Κύριε Πρωθυπουργέ

Ἐξοχότατοι Κύριοι Ἀρχηγοὶ Πολιτικῶν Κομμάτων

Ἡ τελευταία ἀνακοίνωση τῆς Ἑλληνικῆς Στατιστικῆς Ἀρχῆς (2.10.2017), μὲ τὴν ὁποία δημοσιοποιήθηκε ἡ ἐξέλιξη διαφόρων δημογραφικῶν μεγεθῶν στὴ χώρα μας κατὰ τὸ ἔτος 2016, μᾶς ἀνσούχησε ὑπερβολικὰ καὶ μᾶς ὀδήγησε στὴ σύνταξη καὶ ἀποστολὴ τῆς παρούσης ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς.

Δὲν «κομίζουμε γλαῦκα εἰς Ἀθήνας» οὔτε θεωροῦμε ὅτι ἀγνοεῖτε τὴν κατάσταση τῆς ὑπογεννητικότητας πού ἐπικρατεῖ στὴν πατρίδα μας. Ἦδη ἀπὸ τὸ 2011 εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ γεννήσεις στὴν Ἑλλάδα κατ' ἔτος εἶναι λιγότερες ἀπὸ τοὺς θανάτους. Τὸ διάγραμμα 1 τῆς διαχρονικῆς ἐξέλιξης τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων ἀπὸ τὸ 1932 ἕως τὸ 2016 πού ἐπισυνάπεται στὴν ἀνακοίνωση τῆς ΕΛ.ΣΤΑΤ εἶναι ἰδιαίτερος παραστατικὸς.

Ὅμως τὰ στοιχεῖα τῶν τελευταίων δύο ἐτῶν 2015 καὶ 2016 καθὼς καὶ τὰ προσωρινὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ 2017 (συγκεκριμένα μέχρι 9.10.2017) εἶναι πράγματι τραγικά! Ἀπὸ μία διαφορά 4.671 θανάτων περισσότερων ἀπὸ τὶς γεννήσεις τὸ 2011, φθάσαμε στὶς 29.365 τὸ 2015, στὶς 25.894 τὸ 2016 καὶ στὶς 28.138 μέχρι 9.10.2017 γιὰ τὸ 2017! Στὸ διάγραμμα 2 εἶναι ἐμφανὴς ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖο φθίνουμε.

Ἡ τραγικότητα τῆς καταστάσεως ἐπαυξάνεται, ἂν ἀναλογιστοῦμε ὅτι ἡ αὔξηση τῶν θανάτων στὴν παρούσα συγκυρία ἐπιδρᾷ διπλᾶ ἀρνητικὰ στὴν ἐπιβίωση τοῦ ἔθνους μας, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἕνας συνταξιούχος συμβάλλει οὐσιαστικὰ στὴ διαβίωση τῆς οἰκογένειας ἐνὸς τουλάχιστον ἀνεργοῦ παιδιοῦ του.

Κατόπιν αὐτῶν, στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή ὅπου τὸ ἔθνος μας φθίνει μὲ τέτοιους ρυθμοὺς, θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἐπιβεβλημένο νὰ ἀναληφθεῖ διακομματικὴ προσπάθεια μὲ ὀρίζοντα τουλάχιστον μᾶς 12ετίας, πού θὰ ἀποσκοπεῖ στὴν ἐνίσχυση τῆς οἰκογένειας μὲ πάνω ἀπὸ δύο παιδιά. Μήπως πρέπει νὰ ἀποφασισθεῖ ὅτι ἡ οἰκογένεια μὲ πάνω ἀπὸ δύο παιδιά ἀποτελεῖ τὴν πρώτη

προτεραιότητας πληθυσμιακή ομάδα για φορολογική ελάφρυνση ή επιδοματική πολιτική;

Άξιότιμοι Άρχοντες,

Η σύγκληση το ταχύτερο Συμβουλίου Άρχηγών Κομμάτων με μοναδικό θέμα τον καθορισμό κοινά αποδεκτών μέτρων προς άναστροφή της προδιαγραφόμενης φυσικής μας κατάρρευσης είναι βέβαιο ότι θα προσμετρηθεί ως η μεγαλύτερη έθνική σας προσφορά από τον ιστορικό του μέλλοντος.

Με σεβασμό
Τηλέμαχος Τζιάσιος

Έτος	Γεννήσεις	Θάνατοι	Διαφορά Γ- Θ
2011	106428	111099	-4671
2012	100371	116668	-16297
2013	94134	111794	-17660
2014	92148	113740	-21592
2015	91847	121212	-29365
2016	92898	118792	-25894
2017	69152	97290	-28138

«Δαίμονες με ράσα»

Ὅπως πληροφορούμαστε ἀπὸ τὸ ἱστολόγιο EL.gr «Στὰ Τίρανα ἔγινε ἡ παρουσίαση βιβλίου πὸν φέρει τὸν τίτλο “Δαίμονες με ράσα”. Στὸ ἐξώφυλλο ἀπεικονίζονται ὁ ἱερομάρτυρας Ἅγιος Κασμᾶς καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται στὸ βιβλίο ὅτι ἔχει ἀναλάβει τὸν ἐξελληνισμό τῆς “νότιας Ἀλβανίας”, τὴν ἀφύπνιση τῶν Ἑλλήνων, συμπληρώνουμε ἑμεῖς. Ἡ εἰκόνα τοῦ βιβλίου ἔχει προκαλέσει ὀργὴ στους κόλπους τῆς ἐλληνικῆς ἐθνικῆς μειονότητας. Ἡ νέα πρόκληση ὑποκινεῖ εὐθέως τὸ μῖσος καὶ τὸν θρησκευτικὸ φανατισμὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων χριστιανῶν». Δυστυχῶς ὅπως πάντοτε, προκλητικοὶ καὶ ἀχάριστοι οἱ Ἀλβανοὶ γείτονές μας!...

«Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη».

Ἡ ἐπιστολὴ πὸν ἀκολουθεῖ εἶναι ἐπιστολὴ - διαμαρτυρία πὸν ἔγγραφε ὑπὸ τοῦ Δρ. Γεωργίου Τσακαλίδη – Θεολόγου – Θρησκευοπαιδαγωγοῦ καὶ δημοσιεύθηκε στὴν “Χριστιανικὴ Σπίθα” ἀρ. 749.

«Παρακαλούθησα σήμερα τὴ συνέντευξη τοῦ π. Βασιλείου Θερμοῦ σχετικὰ μετὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία στὴν ἐκπομπὴ τῆς ET2 «Στὰ ἄκρα» τῆς Βίκυς Φλέσσα σὺς 14 Ὀκτωβρίου 2017 καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἀπογοητεύτηκα. Εἶχα γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πολὺ καλὴ γνώμη. Εἶχα διαβάσει ἄρθρα καὶ σχολία του πάνω σὲ ζητήματα λειτουργικῆς καὶ βρῆκα σωστὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες τὶς ἀπόψεις του. Ἦρθε ὅμως ἡ συνέντευξή του αὐτὴ γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία, μετὰ ἀφορμὴ τὴν κυκλοφορία τοῦ βιβλίου του “Ἐλξη καὶ πάθος”, καὶ ἀνέτρεψε παντελῶς τὴν πολὺ καλὴ γνώμη πὸν εἶχα σχηματίσει γιὰ τὸ πρόσωπό του.

Πρώτη ἀπογοήτευση: ὁ π. Βασίλειος Θερμὸς εἶναι θεολόγος καὶ ψυχίατρος, καθηγητὴς στὴν Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ

Ἀθηνῶν, σὴν ὅποια φοιτοῦν κληρικοὶ ἢ ὑποψήφιοι κληρικοί. Στὸ τρέιλερ τῆς ἐκπομπῆς ἀναγραφόταν βέβαια μόνο ἡ ιδιότητα τοῦ ψυχιάτρου. Καὶ ὄντως μίλησε σχεδὸν μόνο ὡς ψυχίατρος καὶ ἐλάχιστα ὡς θεολόγος. Δὲν παύει ὅμως νὰ εἶναι καὶ θεολόγος καὶ πρεσβύτερος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Θὰ περίμενα σὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ νὰ τοποθετηθεῖ ὑπεύθυνα ὡς ἐκκλησιαστικὸ πρόσωπο καὶ ὄχι ὡς οὐδέτερος ψυχίατρος ἀπέναντι στὸ ζήτημα τῶν ὁμοφυλόφιλων. Περιορίστηκε δυστυχῶς σὲ στατιστικὰ δεδομένα, σὲ μεθοδολογικὰ προβλήματα καὶ σὲ ἔρευνες ποὺ διεξήχθησαν, ποὺ κατὰ τὴ δική του ὁμολογία προέρχονται σὴν πλειονότητά τους ἀπὸ ὁμοφυλόφιλους. Παρουσίασε τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη ἄποψη καὶ ἀπέφυγε ἐπιμελῶς νὰ λάβει ὑπεύθυνη θέση.

Δεύτερη ἀπογοήτευση: μὲ ὅσα ἀνέφερε ἀμνήστευσε σχεδὸν τὴν ὁμοφυλοφιλία. Ἀντέκρουσε τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἔχουν σταθερὴ σχέση ἀγάπης μεταξὺ τους καὶ ὅτι ἔχουν ἀναπτύξει πολλὰς φορὰς φιλικότερο σύνδεσμο μὲ τὸ Χριστὸ ἀπὸ ἑτεροφυλόφιλους. Ἰσχυρίστηκε ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν ἐντάσσεται στὰ πάθη μὲ τὴν πνευματικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου, ὅπως π.χ. «τῆς ὑπέρμετρης σαρκικότητας, τῆς ὀργῆς, τοῦ φθόνου».

Τρίτη ἀπογοήτευση: ἡ ἄποψη ποὺ ἐξέφρασε καὶ ἐγγίζει τὰ ὅρια αἵρεσης ὅτι ἡ καταδικαστικὴ στάση τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἐκφράζει ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς». Θέτει δηλαδὴ ἐν ἀμφιβόλῳ τὸ αἰώνιο κύρος τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ποὺ ἀπορρίπτει ἀπερίφραστα τὴν ὁμοφυλοφιλία. Τὸ μόνο ποὺ δὲν τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι ὁ δικὸς του ὀρθολογισμὸς.

Τέταρτη ἀπογοήτευση: Ἀνέφερε «ἡ ζωὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ποικιλία», σὴν ὅποια ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι εἶναι ἀναγκαῖοι. Χρησιμοποίησε μάλιστα, γιὰ νὰ κατοχυρώσει τὴν ἀποψή του, τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητῆ ὅτι τὸ ἴδιο νερὸ μεταβάλλεται στὸ ἓνα λουλούδι σὲ κόκκινο χρῶμα, στὸ ἄλλο σὲ μπλὲ καὶ στὸ ἄλλο σὲ ἄσπρο. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μὲ ὅσα ἀνέφερε, παρουσίασε τὸν Ἅγιο Μάξιμο νὰ ἀποδέχεται τὴν ὁμοφυλοφιλία.

Καλύτερο συνήγορο υπεράσπισης στὸν ἐκκλησιαστικὸ κῶρο δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἀναζητήσουν καὶ νὰ βροῦν οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο. Διάβασα καὶ τὰ σχόλια τῶν καταξιωμένων ὁμότιμων Καθηγητῶν τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ.κ. Κουντουρᾶ καὶ Καρακατσάνη. Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς; Ἀντὶ νὰ υπερασπιστεῖ ὁ ἱερέας καὶ θεολόγος τὶς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας,

τις υπερασπίζονται Καθηγητές τῆς Ἱατρικῆς! Καὶ εἶναι ὁ ἱερέας αὐτὸς καὶ θεολόγος ἕνας πολὺ ἱκανὸς ἄνθρωπος. Εἶναι κρίμα νὰ χρησιμοποιοεῖ τις ἱκανότητές του, γιὰ νὰ ἱκανοποιεῖ κοσμικὰ ἀκροατήρια.

Ἐναμένω διόρθωση ἀπόψεων, π. Βασίλειε, προκειμένου νὰ ξανακερδίσετε τὴν ἐκτίμηση πού σᾶς εἶχα. Εὐελπιστῶ καὶ τὴν ἐκτίμηση πολλῶν ἄλλων πού σκέφτονται παρόμοια μὲ ἐμένα».

Τὸ μέγα θαῦμα τοῦ Παναγίου Τάφου

“Ὅλα ξεκίνησαν ὅταν κάποια χρονικὴ στιγμή ἡ Ἰσραηλινὴ ἄστυνομία πῆγε στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ ἀπαίτησε ἀπὸ τὸ Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐπίσκεψη τῶν πιστῶν στὸ Ἱερὸ Κουβούκλιο, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι εἶναι ἀκατάλληλο καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταρρεύσῃ.

Ἡ παρέμβαση τῶν Ἰσραηλινῶν ἀρχῶν ἦταν ἡ αἰτία σήμερα νὰ ζοῦμε τις ἱστορικὲς στιγμὲς τοῦ ἀνοίγματος τοῦ Παναγίου Τάφου, τῆς ἀνασπλώσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου καὶ συγχρόνως νὰ ἀποκαλύπτονται τόσα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὸ συγκλονιστικὸ γεγονός τῆς Ταφῆς τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τελικῶς ἀπεφάσισε τὴν ἀνασπλῶση τοῦ Ἱεροῦ Μνημείου καὶ ἡ μελέτη τοῦ Ἐθνικοῦ Μεισοβείου Πολυτεχνείου ἀποδείκνυε ὅτι ἡ ἀνάγκη ἦταν ἐπιτακτικὴ.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ ἐργασίες ἄρχισαν μὲ μία ὁμάδα 50 συνεργατῶν καθηγητῶν καὶ ἐπιστημονικῶν συνεργειῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Καθηγήτρια τοῦ ΕΜΠ κ. Ἀντωνία Μοροπούλου, ἡ ὁποία, συγκλονισμένη ἀπὸ τὰ γεγονότα πού ζοῦσε ἐκεῖ στὸν Πανάγιο Τάφο, δῆλωνε χαρακτηριστικά: «**Ὅταν ἀνοίχτηκε ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ, γονάτισα μπροστὰ του καὶ μαζί μου ἔνοιωθα ὅτι γονατίζει ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα**».

Ὁ Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος Ἡσυχίος πού ὑπηρετεῖ τὸν Πανάγιο Τάφο πάνω ἀπὸ πενήντα (50) χρόνια δῆλωνε συγκινημένος : «**Ἀποκαλύφθηκε ὅτι ὁ Τάφος εἶναι ζωντανὸς τὸ λένε καὶ οἱ ἄνθρωποι πού ἐργάστηκαν, διότι συνέβησαν γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀνακοινώθηκαν. Εἴμασταν μπροστὰ στὸ ἀνοίγμα τοῦ Τάφου. Ἐκεῖνο τὸ 48ωρο ἄλλαξε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν ζωὴ μας, τὴν πορεία μας, τὰ συναισθήματά μας. Ὅχι ὅτι πρὶν ὁ Πανάγιος Τάφος δὲν σήμαινε κάτι, ἀλλὰ τώρα**

σημαίνει ακόμη περισσότερο για όλους μας, ακόμη και για μᾶς πού εἴμαστε μιὰ κούφια ἀγιοταφίτες καὶ θρισκόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν φυλάμε. Δὲν εἶναι μόνο γιατί ὅταν ἔβαλαν μέσα στὸν Τάφο, τὰ μηχανήματα αὐτὰ ἀπενεργοποιοῦνταν καὶ ὅταν τὰ ἔβγαζαν, αὐτὰ λειτουργοῦσαν πάλι, εἶναι γιατί ὑπάρχει ἡ αὐρα, ἡ ἐνέργεια στὸν τόπο αὐτὸ πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγήσει. Ὅταν βλέπεις μέσα στὸν Τάφο, ἀκόμη καὶ τὴν κλίνη, πού εἶδαμε ἐμεῖς, ἐκεῖ δηλαδὴ πού τοποθετήθηκε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας, φτάνει καὶ λέμε εὐχαριστῶ πού ἀξιωθήκαμε καὶ τὸ εἶδαμε».

Συγκλονιστικὴ ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Πέτρου Χολόφτη, ἐνὸς συντηρητοῦ πού ἐργάστηκε στὸ ἄνοιγμα τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὁ ὁποῖος μάλιστα ἦταν ὁ πρῶτος πού μπῆκε μέσα στὸ Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου στὰ Ἱεροσόλυμα χωρὶς, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, νὰ εἶναι «ὄχι καὶ τόσο θρησκός»! Ἡ εὐωδία πού ἀναδύεται ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο εἶναι μοναδική. Εἶναι τὸ κάτι ἄλλο!!!... Μάλιστα ὁ ἴδιος πάλι ἀνέφερε ὅτι μπροστὰ στὰ μάτια του ἐκτυλίχθηκε ἓνα ἀνεξήγητο φαινόμενο. «Ὅλα τὰ σύγχρονα μηχανήματα στὸ συγκεκριμένο σημεῖο “μπλόκαρὰν” φέρνοντας γιὰ παράδειγμα μιὰ κοπέλα τοπογράφου, ἡ ὁποία, ὅταν “σκανάρει” τὸν Πανάγιο Τάφο, εἶπε ὅτι «ὅταν ἀκουμποῦσε τὸν ὑπολογιστὴ λάμποπ στὴν μαρμάρινη πλάκα, τὸ μηχανήμα κολλοῦσε, ἐνῶ ὅταν τὸ ἔπαιρνε στὰ χέρια της, αὐτὸ λειτουργοῦσε κανονικά»!...

Ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ ὡς ἀδιάφυστη μαρτυρία τοῦ Κυρίου μας, μὲ τρόπο σιωπηλὸ. ἤρεμο, μουσικὸ ἀλλὰ καὶ τόσο πειστικὸ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν καὶ ὅλων τῶν πιστῶν καὶ συγχρόνως πρὸς καταισχύνην ὅλων τῶν ἀρνητῶν καὶ ἀθέων...

Ὁ Φασισμὸς στὸ μεγαλεῖο του...

Μὲ ἀφορμὴ τὸ θέμα τῆς Μακεδονίας ὁ Κορς Θεόφιλος Νικολάου ἔγραψε στὸ περιοδικὸ “ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ” ἀρ. 526 τὰ ἑξῆς:

«Αὐτὲς τὶς ἡμέρες πού ἔχει ἔρθει ἔντονα στὸ προσκήνιο τῆς διπλωματικῆς σκακιέρας τὸ ζήτημα τῆς Μακεδονίας καὶ παράλληλα τὸ θέμα τῆς ὀνομασίας τοῦ γειτονικοῦ κρατιδίου τῶν Σκοπίων, πολλὰ λέγονται καὶ γράφονται. Πολλὲς φορὲς ἀνυπόστατα καὶ ἀνιστόρητα. Ἀκοῦμε γιὰ παράδειγμα τὴ νεολαία τοῦ κυβερνῶντος κόμματος νὰ ὀμιλεῖ γιὰ “ἐκδικητικούς” Ἕλληνες πού τὰ ἔβαλαν μὲ ἓνα ἀδύναμο κράτος. Κάνουν λόγο γιὰ ἐλληνικὸ ἔθνικισμὸ,

πού καλλιέργησε μίσος για τους Σκοπιανούς. Ἀλλὰ μιλοῦν καὶ γιὰ ἱστορικὲς ἀνακρίβειες ἐκατέρωθεν, τόσο ἀπὸ τὰ Σκόπια ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης, ἀκούστηκαν σκέψεις, ὅπως κάποιων Ὑπουργῶν τῆς Κυβερνήσεως, πού ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι ἐλληνική, διότι τὴν ἀπελευθέρωσε ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς τὸ 1912 ἢ ἄλλους πού διακηρύττουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ ὄρου “Μακεδονία”. Κάποιοι ἐκ τῶν πολιτικῶν μας ἀρνοῦνται τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ νὰ ἐκφράζεται μαζικὰ σὲ συλλαλητήρια, χαρακτηρίζοντάς τα ἐθνικιστικὰ παραληρήματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού προσῆλθαν σὲ αὐτὰ ἀκροδεξιὰ στοιχεῖα. Ἄρνοῦνται δὲ στὴν Ἐκκλησία νὰ διατρανώνει τὴν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ καταθέτει τὴν ἀποψή της, συνδέοντάς την μὲ κόλπους τῆς “Χρυσῆς Αὐγῆς”. Ἀλλὰ ἐκεῖ πού φαίνεται τὸ “θέατρο τοῦ παραλόγου”, μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦμε εἶναι ἡ προπαγάνδα τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης, πού ὑποτιμοῦν, λοιδοροῦν ἢ προδίδουν πονηρὰ κίνητρα στὴν μαζικὴ προσπάθεια τοῦ λαοῦ νὰ ἐκφραστεῖ. Τὰ περισσότερα κόμματα, ἐπίσης λοιδοροῦν τὸν λαὸ καὶ δὲν θέλουν νὰ ἀκούσουν τὴν φωνή του, ἀρνοῦνται τὸ δικαίωμά του νὰ διαδηλώνει εἰρηνικὰ καὶ νὰ ἐκφράζεται γιὰ ἓνα τόσο σημαντικὸ ἐθνικὸ θέμα. Ὅργανώσεις ἀναρχικῶν καὶ ἀντιεξουσιαστῶν, ὅπως ὁ “Ρουβίκωνας” ἀπειλεῖ τοὺς πολίτες ἀνεξέλεγκτα. Χάθηκε πιά ἡ δημοκρατία σ’ αὐτὴ τὴ χώρα; Εἶναι ν’ ἀπορεῖ καὶ νὰ θλίβεται κανεὶς μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν προπαγάνδα καὶ τὴν ἀνελευθερία πού ἐπικρατεῖ. Ὅφείλουμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὸν λαὸ νὰ ἐκφραστεῖ. Ἀκομμάτιστα., γνήσια, εἰρηνικὰ καὶ δημοκρατικά. Νὰ ἀφήσουμε τὶς ἰδεοληψίες καὶ τὶς ἰδεολογίες μας ἢ τὰ προσωπικά μας συμφέροντα στὴν ἄκρη. Κυρίαρχος ἄλλωστε, εἶναι ὁ λαός. Ἄς τὸ σεβαστοῦν ὅσοι ἀριστεροὶ ἢ δεξιοὶ ἢ κεντρωτοὶ ἢ τυχόν ἀκραιοὶ διαφόρων ἀποχρώσεων πού ὁμιλοῦν γιὰ δικαιώματα καὶ δημοκρατία, ἀλλὰ τελικῶς δὲν εἶναι τόσο δημοκράτες ὅσο φαίνονται, ἀλλὰ ἀντίθετα δικτατορικοὶ καὶ φασίστες. Ὅχι, κύριοι, δὲν εἶναι ἀκροδεξιοὶ καὶ φασίστες ὅσοι κατεβαίνουν στοὺς δρόμους γιὰ τὴ Μακεδονία μας. Οὔτε τοὺς κατέλαβε ἐθνικιστικὴ παράκρουση. Ἀγαποῦν γνήσια τὴν πατρίδα τους καὶ τὴν ὑπερασπίζονται καὶ λένε Ὅχι στὸ ξεπούλημά της. Ἀφῆστε τὸν λαὸ νὰ μιλήσει! Ἀκούστε τὴν φωνή του! Ὅχι στὸν φασισμό σας, κύριοι τῶν ὑψηλῶν θέσεων ἐξουσίας! Ναὶ στὴν δημοκρατία! Καὶ θυμηθεῖτε το: Ἡ Μακεδονία εἶναι μία, ἐλληνική καὶ ἀδιαπραγμάτευτη!».

Γιορτή τῆς ὑπερηφάνειας!...

Μία μάνα με συνείδηση, μία ἀγανακτισμένη Ἑλληνίδα γράφει: «Εἶχα καιρὸ νὰ μετακινηθῶ με τὸ μετρὸ. Τὶ τὸ ἴθελα καὶ δὲν πῆγα με τὰ πόδια; Σὲ κάθε σταθμὸ ἀναρτημένη ἡ ἴδια ἐντυπωσιακὴ ἀφίσα με τὴ λεζάντα “ὑπάρχει παιδεία”».

Στὴν ἀρχὴ δὲν πολυκατάλαβα τὶ ἐννοοῦσε, κάτι περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ ἄρχισαν νὰ με ζώνουν τὰ φίδια...

Ὅταν κατέβηκα ἀπὸ τὸ μετρὸ ἔψαξα νὰ βρῶ τὴν ἀφίσα γιὰ νὰ μοῦ λυθοῦν οἱ ἀπορίες. Καὶ τὴ βρῆκα, μπροστὰ τῆς στέκονταν μία μπτέρα με τὸ παιδάκι τῆς.

Τὸ ἀγοράκι κοιτοῦσε με ὀρθάνοιχτα τὰ ματάκια του τὴν πολύχρωμη ἀφίσα καὶ ἡ μπτέρα τοῦ ἐξηγοῦσε πῶς:

- Θὰ γίνει μία παρέλαση, σὰν μία γιορτὴ, ὅπως ἡ 28^η Ὀκτωβρίου καὶ ἡ 25^η Μαρτίου, θυμάσαι πὺ πῆγαμε καὶ κρατοῦσες καὶ τὸ σημαϊάκι;

- Ναί, καὶ τὶ γιορτάζουμε, μαμά;

- Εἶναι μία γιορτὴ ὑπερηφάνειας καὶ θὰ παρελάσουν κάποιοι ἄνθρωποι πού...

- Καὶ τὶ σημαῖες θα κρατᾶνε, μαμά; τὴν διέκοψε τὸ ἀγοράκι.

- Πολύχρωμες καὶ χαρούμενες...

- Θὰ πᾶμε κι ἐμεῖς, μαμά;

Δὲν ἄντεξα νὰ ἀκούσω τὴν ἀπάντηση τῆς μαμᾶς, μοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

- Συγγνώμη, κυρία μου, γιατί δὲν παίρνετε τὸ παιδάκι σας μακριὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀφίσα;

Ἡ κυρία πάγωσε, κάτι πῆγε νὰ μοῦ πεῖ, ἀλλὰ κρατήθηκε, ὅχι ἀπὸ εὐγένεια, προφανῶς θὰ ἔβλεπε τοὺς πυκνοὺς καπνοὺς πὺ μοῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ αὐτιά.

- Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κυρία μου, ψέλλισε ἐνοχλημένη.

- Εἶναι δυνατόν νὰ συγκρίνετε τὶς ἐθνικὲς μας παρελάσεις με αὐτὴ τὴ «γιορτὴ ὑπερηφάνειας»; Γιατὶ φαρμακώνετε τὸ ἀθῶο μυαλουδάκι τοῦ παιδιοῦ σας καὶ μαυρίζετε τὴν ψυχούλα του με ἄχρηστες πληροφορίες;

Ἄρπαξε τὸ παιδί τῆς ἀπὸ τὸ χέρι καί, σχεδόν, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Μὲ ἔπιασε θλίψη καὶ ἀπογοήτευση. Τὰ παιδιά μας τὶ φταῖνε νὰ βλέπουν ἀσχήμιες γύρω τους καὶ νὰ χάνουν τὴν ἀθωώπιτά τους τόσο βίαια;

Και οί γονεῖς τὶ κάνουν γιὰ νὰ τὰ προφυλάξουν; ΤΙΠΟΤΑ!

Πῆγα στὸν προϊστάμενο τοῦ σταθμοῦ γιὰ νὰ παραπονεθῶ.

Εὐγενέστατος, ἀλλά... ἐντολὴ ἐκ τῶν ἄνωθεν νὰ πληροφορηθεῖ τὸ κοινὸ τὴν ἡμερομηνία τῆς παρέλασης καὶ κυρίως γιὰ νὰ εὐαίσθητοποιηθεῖ. «Κυρία μου, δὲν κοιτᾶμε πίσω, ἡ ζωὴ μας ἄλλαξε, προχωρᾶμε μπροστά» μοῦ ἀπάντησε μὲ ποιητικὸ στόμφο.

Μάλιστα! Εἶπα νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσω, γιὰτὶ τὸ ἐγκεφαλικὸ δὲν θὰ τὸ γλύτωνα. Ἐπέστρεψα κάποια στιγμή στὸ σπῆτι μου καὶ ἄρχισα τὴν ἔρευνα.

Ἡ ἐπιτροπὴ διοργάνωσης τοῦ Athens Pride 2017 μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση ἀνακοίνωσε ὅτι «τὸ ΕΣΡ ἔκανε ἀποδεκτὸ τὸ αἴτημά μας γιὰ τὴν προβολὴ τοῦ τηλεοπτικοῦ μας σποῦ «ὡς κοινωνικὸ μήνυμα».

Δηλαδή ὅλοι οἱ τηλεοπτικοὶ καὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ ἐθνικῆς ἐμβέλειας θὰ προβάλλουν «τὸ κοινωνικὸ μήνυμα» τοῦ Athens Pride 2017 «Θέμα Παιδείας».

13 χρόνια Athens Pride κι αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ φιλοξενηθεῖ στὴν πλατεία Συντάγματος, στὴν καρδιά τῆς πόλης! Μεγαλεῖα καὶ διηγώντας τα νὰ κλαῖς! Διπλωμάτες ἀπὸ 29 χῶρες στηρίζουν τὸ Athens Pride 2017.

Ἄλλὰ κι ἐμεῖς δὲν πᾶμε πίσω, «προχωρᾶμε μπροστά!» Ἡ πρώτη διοργάνωση gaypride στὴν Ἑλλάδα πραγματοποιήθηκε τὸ 1980 στὴν Ἀθήνα, τὸ 1982 στὸ κῶρο τοῦ Ζαπείου, τὸ 1992, 1994, 1995 στὸ λόφο Στρέφη, τὸ 1993, 1996, στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, τὸ 1998 καὶ 1999 σὲ κλειστοὺς χώρους...

...καὶ τὸ 2005 πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν ἐπίσημη ὑποστήριξη τῆς τότε δημάρχου Ἀθηναίων Ντόρας Μπακογιάννη, ὅμως ὁ διάδοχός της Νικήτας Κακλαμάνης εἶχε ἀρνηθεῖ νὰ τὸ θέσει ὑπὸ τὴν αἰγίδα του.

Τὸ 2011 ἀπέσπασε καὶ πάλι τὴν ὑποστήριξη τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων Γιώργου Καμίνη. Ἀπὸ τότε ἡ παρέλαση «ὑπερηφάνειας» διοργανώνεται κάθε χρόνο στὴν Ἀθήνα.

Τὸ 2012 πραγματοποιήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ δημάρχου Πάννη Μπουτάρη.

Τὸ 2015 πραγματοποιήθηκε στὸ Ἡράκλειο. Ὅταν ὁ δήμος Ρεθύμνου ἀρνήθηκε νὰ ἐπιτρέψει τὴν διεξαγωγή του γιὰ τὴν ἐπόμενη χρονιά, κατηγορήθηκε γιὰ ὁμοφοβικὴ στάση.

Τὸ 2016 πραγματοποιήθηκε καὶ στὴν Πάτρα.

Τὸ φετινὸ πρόγραμμα, ὅπως ἀνακοινώθηκε (τὸ μεταφέρω ἐπ' ἀκριβῶς) θὰ περιλαμβάνει χορὸ καὶ ξεσάλωμα, Face and Body Painting μὲ τὰ χρώματα οὐράνιου τόξου, μὲ παρότρυνση «Φιάξε τὸ δικό σου πλακάτ καὶ ἐκφράσου μὲ τὸ θέμα ποῦ σὲ καίει».

Καὶ ὅλα αὐτὰ μπροστὰ στὸ Μνημεῖο τοῦ Ἄγνωστου Στρατιώτη!!

Τι κατάντια, Θεέ μου, τι κατρακύλα!! Τι ἄλλο ἐδῶ νὰ πῶ, παρά...

«Ρίξε, Θεέ μου, φωτιὰ καὶ κάψε μας τοὺς ἀνάξιους... μήπως καὶ ξεβρωμίσει αὐτὸς ὁ τόπος»!!!

11χρονη ἰδιοφυΐα

Γιὸς ἐλληνόρθόδοξο ἱερέως ἀπαντιᾶ στὸν Χόκινγκ:

«Καὶ ὅμως ὑπάρχει Θεός»!!!

Μπορεῖ νὰ ἀκούγεται σὰν ψέμα, εἶναι ὅμως πέρα γιὰ πέρα ἀληθινό. Ὁ 11χρονος Γουίλιαμ Βασιλείος Μαΐλης «σπάει τὸ ἡλιακὸ φράγμα καθημερινά. Σὲ μία ἐποχὴ ποῦ τὰ περισσότερα παιδιὰ ἐπικεντρώνονται στὸ νὰ κερδίζουν τὸ ἐπόμενο ἐπίπεδο σὲ ἓνα βιντεοπαιχνίδι ἢ νὰ παίζουν μπάλα μὲ τοὺς συνομηλίκους τους, ὁ William “ἀναλλώνεται” στὴν προσπάθεια νὰ γίνεῖ ἀστροφυσικός. Τὰ περισσότερα παιδιὰ σὲ αὐτὴν τὴν ἡλικία ὄνειρεύονται νὰ γίνουν πυροσβέστης, γιατρός, ἴσως ἀκόμη ἀστροναύτης ἢ δάσκαλος, ἀλλὰ ὁ William τὸ μόνο ποῦ ὄνειρεύεται εἶναι νὰ γίνεῖ ἀστροφυσικός. Τὸ ἀγόρι ἀπὸ τὴν Πενσυλβάνια τῶν ΗΠΑ, ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ γυμνάσιο τὸν Μάιο τοῦ 2016, στὴν ἡλικία τῶν 9! Ἀφοῦ ἀκολούθησε κάποια κολεγιακὰ μαθήματα ἔγινε δεκτὸς στὸ πανεπιστήμιο Carnegie Mellon τὸ περασμένο φθινόπωρο. Σύμφωνα μὲ τὸν Ἑλληνόρθόδοξο ἱερέα πατέρα του, Peter Mallis, ὁ William ξεκίνησε νὰ μιλά στοὺς ἑπτὰ μῆνες ἀπὸ τὴν γέννησή του. Ἔκανε πρόσθεση 21 μινῶν μωρὸ καὶ πολλαπλασιασμὸ ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν δύο ἐτῶν. Μία φορὰ μάλιστα ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ παιδικὰ βιβλία ποῦ τοῦ διάβαζαν, ἔγραψε σὲ αὐτὴν τὴν ἡλικία τὸ δικό του βιβλίο ἐννέα σελίδων, μὲ τίτλο «Mamy Cat». Στὰ τέσσερα χρόνια, ἔμαθε ἀλγεβρα, τὴ νοηματικὴ γλῶσσα καὶ τὸν τρόπο ἀνάγνωσης τῆς ἐλληνικῆς γλῶσσας, καὶ ὅταν ἦταν πέντε, διάβασε ἓνα ὀλόκληρο βιβλίο γεωμετρίας 209 σελίδων σὲ μία νύχτα καὶ ζύπνησε τὴν ἄλλη μέρα λύνοντας περίπλοκα προβλήματα. “Αὐτὸ

τὸ παιδί εἶναι κυριολεκτικὰ ἰδιοφυΐα”, ἀναφέρει ἡ ψυχολόγος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὁκάϊο, Joanne Ruthsatz. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ William νὰ γίνει ἀστροφυσικὸς ἔχει τὶς ρίζες του στὶς ἰσχυρὲς πεποιθήσεις του. Διαφωνεῖ μὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς θεωρίες τοῦ Αἰνστάϊν καὶ τοῦ Χόκινγκ γιὰ τὶς μαύρες τρύπες καὶ ἔχει τὶς δικές του ιδέες γιὰ νὰ ἀποδείξει τὴν ὑπαρξὴ τοῦ σύμπαντος. Ὁ γιὸς τοῦ Ἑλληνορθόδοξου ἱερέα, θέλει νὰ ἀποδείξει ὅτι μὴ ἐξωτερικὴ δύναμη εἶναι τὸ μόνον πράγμα ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ τὸ σύμπαν, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι «ὁ Θεὸς ὑπάρχει». Ὡστόσο, ὁ Stephen Hawking, ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε πρὸ ἡμερῶν σὲ ἡλικία 76 ἐτῶν, διατύπωσε ἕνα πολὺ διαφορετικὸ ἐπιχείρημα. «Πρὶν καταλάβουμε τὴν ἐπιστήμη, ἦταν φυσικὸ νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸ σύμπαν, ἀλλὰ τώρα ἡ ἐπιστήμη προσφέρει μὴ μὴ πειστικὴ ἐξήγηση», εἶπε κάποτε ὁ γνωστὸς φυσικὸς. Οἱ γονεῖς τοῦ William λένε ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ὠθησαν πρὸς τὶς σπουδές του. «Εἴμαστε φυσιολογικοὶ ἄνθρωποι», ἐξήγησε ὁ πατὴρ Πέτρος. «Καὶ εἶναι ἕνα κανονικὸ παιδί. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν διακρίνετε ἀπὸ ἄλλα 11χρονα. Τοῦ ἀρέσουν τὰ ἀθλήματα, οἱ τηλεοπτικὲς ἐκπομπές, ὁ ὑπολογιστὴς καὶ τὰ βιντεοπαιχνίδια, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι».

Ὅμως, ὅταν ὁ 11χρονος ρωτήθηκε τί εἶναι τὸ «ὄνειρό» του, τὸ παιδί θαῦμα δὲν εἶχε κανένα δισταγμὸ στὴν ἀπάντησή του: «Θέλω νὰ εἶμαι ἀστροφυσικὸς, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ ἀποδείξω στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον ὅτι ὁ Θεὸς ὑπάρχει», δήλωσε ὁ William σὲ πρόσφατη συνέντευξη. Ὅταν ρωτήθηκε, γιατί αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ἀποδείξει στοὺς ἐπιστήμονες, ἡ ἀπάντησή του ἦταν ἀκόμη μὴ βαθιὰ: Λοιπὸν, ἐπειδὴ ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ ἀθεϊστὲς ποὺ προσπαθοῦν νὰ ποῦν ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, ὅταν στὴν πραγματικότητα **χρειάζεται περισσότερη πίστη γιὰ νὰ πιστέψει κανεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεὸς ἀπὸ ὅτι πῶς ὑπάρχει Θεός ... Ἐπειδὴ εἶναι μὴ λογικὸ ὅτι κάτι δημιουργήθηκε ἀπὸ μόνον του. Χρειάζεται περισσότερη πίστη γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ σύμπαν αὐτοδημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ νὰ πεῖ κανεὶς πῶς κάτι ἄλλο δημιούργησε τὸ σύμπαν, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι μὴ λογικὸ».**

Ἡ κουλτούρα τῆς ... κατάθλιψης!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς τεχνολογίας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς ὑπεραφθονίας, τοῦ καταναλωτισμοῦ, τῶν ἀνέσεων. Καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν ραγδαίων ἐξελίξεων πού ὑπόσχονται τὰ πάντα. Ὡστόσο ποιὸς θὰ τὸ περίμενε ὅτι ταυτόχρονα ζοῦμε καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν ψυχολογικῶν προβλημάτων, τοῦ μεγάλου ψυχικοῦ κενοῦ καὶ τῶν ἀδιεξόδων, ὅτι τελικὰ ζοῦμε στὸν «πολιτισμὸ τῆς κατάθλιψης», ὅπως ἀποκαλεῖται; Μιὰ κατάσταση πού κατευθύνεται ἀπὸ μιὰ καλὰ σχεδιασμένη κουλτούρα, αὐτὴ τὴν ὁποία θὰ μπορούσαμε νὰ ἀποκαλέσουμε «κουλτούρα τῆς κατάθλιψης»! Τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει; Ἄξιζει νὰ τὸ δοῦμε...

Τελευταῖα βρῆκε μεγάλη διάδοση στὸ διαδίκτυο μιὰ φωτογραφία μὲ μιὰ κοπέλα καθισμένη σ' ἓνα κάθισμα τοῦ μετρό τῆς Μόσχας. Εἶχε «γκὸθ» στυλ καὶ ἐμφάνιση (μαῦρα ρούχα, μαῦρα βαμμένα μαλλιά, μαῦρο μακιγιάζ κ.λπ.) καὶ πάνω στὸ πόδι τῆς νὰ βρίσκεται ἓνα μεγάλο μαῦρο κοράκι δεμένο μὲ λουρί!

Τὸ πρωτότυπο γιὰ τοὺς πολλοὺς (γι' αὐτὸ καὶ βρῆκε μεγάλη δημοσιότητα ἢ φωτογραφία) ἦταν αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κοράκι πού εἶχε πάρει τὴ θέση κατοικίδιου ζώου, γεγονὸς ἐντελῶς ἀσυνήθιστο. Ὅμως ἂν προσέξει κανεὶς καλὰ αὐτὴ τὴ φωτογραφία θὰ διαπιστώσει καὶ τὴν ἔντονη καταθλιπτικὴ ἐμφάνιση αὐτῆς τῆς κοπέλας. Ὅποτε ἡ φωτογραφία αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο τελικὰ, παρὰ ἡ ἴδια ἡ ἀποκάλυψη αὐτοῦ τοῦ «πολιτισμοῦ τῆς κατάθλιψης» πού ζοῦμε!

Οἱ εἰδικοί κάνουν λόγο γιὰ τὴν παγκόσμια «ἐπιδημία» τῶν ψυχικῶν διαταραχῶν, ἐπικαλούμενοι μάλιστα καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας. Τὸ 10 - 12% τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ ὅλων τῶν ἡλικιῶν πάσχει ἀπὸ ψυχικὲς ἀσθένειες κι εἶναι θέμα χρόνου ἢ κατάθλιψη νὰ εἶναι ἡ δεύτερη αἰτία θανάτου παγκοσμίως!

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δυστυχῶς ἀγγίζει καὶ τοὺς νέους, πού ὅλο καὶ πιὸ πολὺ κλείνονται στὸν ἑαυτό τους καὶ δὲν ἔχουν ὄρεξη γιὰ τίποτα! Διέξοδο βρίσκουν στὸν ἠλεκτρονικό τους ὑπολογιστή, στὸ διαδίκτυο, στὰ βιντεοπαιχνίδια καὶ στὶς ἰστοσελίδες κοινωνικῆς

δικτύωσης. Μὲ τὰ ὁποῖα ὅσο ἀσχολοῦνται, τόσο χειροτερεύουν τὴν κατάστασή τους. Ναί!

Σύμφωνα μὲ στοιχεῖα τῆς UNISEF τὰ παιδιὰ μὲ τὴν περισσότερο κακὴ διάθεση καὶ τάση πρὸς δυστυχία, εἶναι αὐτὰ τῶν Η.Π.Α. καὶ τῆς Μ. Βρετανίας. Κατὰ τοὺς εἰδικούς δέ, τὰ τελευταῖα 25 χρόνια, μειώνεται σταθερὰ ἡ ἡλικία ἔναρξης τῆς μείζονος κατάθλιψης!

Οἱ παράγοντες ποὺ ὀδηγοῦν τὴν ἀνθρωπότητα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, καὶ ἰδιαίτερα τὶς ἀποκαλούμενες «ἀνεπτυγμένες κοινωνίες», εἶναι βέβαια πάρα πολλοὶ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπύξουμε ἐδῶ. Ὡστόσο θὰ θέλαμε νὰ τονίσουμε κάτι ποὺ τὸ θεωροῦμε πάρα πολὺ σημαντικό, προκειμένου νὰ βοηθήσουμε στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος. **Ὅτι, δηλαδή, αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶναι σαφῶς κατευθυνόμενη καὶ μάλιστα μέσα ἀπὸ μιὰ ἰδιάζουσα κουλτούρα, τὴν «κουλτούρα τῆς κατάθλιψης», ὅπως θὰ τὴν λέγαμε.**

Ἄλλα θὰ γίνεи καλύτερα κατανοητὸ τὸ φαινόμενο, μέσα ἀπὸ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ παραδείγματα:

Πρῶτο παράδειγμα. Εἶναι πολὺ ἀποκαλυπτικὴ ἡ περίπτωση μὲ τὰ λεγόμενα «τόπ μόντελ». Τὴ στιγμή ποὺ πηγαινοέρχονται στὴν «πασαρέλα», μοιάζουν μὲ... θεές! Καὶ τὶ δὲν ἔχουν. Ὅμορφιά (ποὺ ζηλεύουν ἑκατομμύρια κορίτσια σ' ὅλο τὸν κόσμο γι' αὐτὸ καὶ τὶς θέτουν σὰν πρότυπο!), μεγάλες οἰκονομικὲς ἀμοιβές, νιάτα, δόξα, ρούχα πανάκριβα κ.λπ. Ὡστόσο τί ἄλλο παρατηρεῖ κανεῖς; Πῶς εἶναι ὅλες τους πάντοτε ἀγέλαστες, κατηφεῖς καὶ μελαγχολικές! Λὲς πῶς κι αὐτὸ εἶναι τῆς μόδας, λὲς πῶς κι αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀκόμη «ἐμπόρευμα» ποὺ τοὺς ἔδωσαν νὰ προωθήσουν μαζί μὲ ὅλα τὰ ἄλλα!

Δεύτερο παράδειγμα. Στὰ ἐξώφυλλα τῶν κοσμικῶν περιοδικῶν, ὅποια κι ἂν εἶναι αὐτά, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς παρατηρεῖ κανεῖς. Τὰ πρόσωπα νὰ εἶναι πανέμορφα, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα ἀγέλαστα, μελαγχολικά, δίχως κανενὸς εἴδους αἰσιοδοξία. Τὸ ἴδιο λίγο ὡς πολὺ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ κείμενά τους. Μέχρι κι αὐτὲς οἱ κοῦκλες στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἔχουν τὴν ἴδια ὄψη. Λὲς καὶ τὰ συννεφιασμένα μελαγχολικὰ πρόσωπα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν πέραση σήμερα!

Τρίτο παράδειγμα. Αναφέρεται ότι οι ενέσεις Botox και μάλιστα στο πρόσωπο γίνονται ολοένα και πιο δημοφιλείς σε άτομα κάτω των 25 ετών, ιδιαίτερα δε στη Μ. Βρετανία! Και γιατί το κάνουν αυτό οι νέοι; Σύμφωνα με την επιθεώρηση Journal of Aesthetic Nursing, για να αποκτήσουν εκείνο το «άνεκφραστο παγωμένο πρόσωπο» πολλών διασημοτήτων!

Τέταρτο παράδειγμα. Λένε για τους σχεδιαστές μόδας, όπως τον Γάλλο Μαρτν Μαρζιελά, ότι έχουν λόγο που ντύνουν τις γυναίκες με ήμικατεργασμένα ρούχα. Με τον τρόπο αυτό της «ρακένδυτης φιλοσοφίας», θέλουν να εξυμνήσουν όχι μόνο την ισοπέδωση και την εγκατάλειψη, αλλά και τον πεσιμισμό! Ένα πανάκριβο τζιν είναι ξεφτισμένο, ένα κασμιρένιο πουλόβερ έχει μια μελαγχολική τρύπα σοφά σχεδιασμένη, που συμβολίζει -λένε- την μοιρολατρία! Κάθε τόσο διαβάσει κανείς στις συνεντεύξεις, όχι μόνο τραγουδιστών αλλά και πολλών άλλων δημιουργών, να λένε ότι η θλίψη είναι απλώς ένας τρόπος για να εκφραστούν καλύτερα!

Πέμπτο παράδειγμα. Θα έχουμε παρατηρήσει πώς τελευταία τα μελανά χρώματα είναι ή νέα τάση των διαφημιστικών εταιρειών. Γι' αυτό και βλέπουμε οί σκούρες συσκευασίες να γίνονται μόδα ακόμη και για τα παγωτά, τις όδοντόκρεμες, τα σαμπουάν και τα απορρυπαντικά, αν και το μαύρο χρώμα δεν συνάδει με τις έννοιες της καθαριότητας και της υγιεινής! Κι εκεί που είχαμε τα μαύρα ρούχα, τα μαύρα αυτοκίνητα κ.λπ., τώρα έχουμε μαύρες ακόμη και τις πιστωτικές κάρτες! Μαύρες και τις μπίρες όχι μόνο στη συσκευασία αλλά και στο περιεχόμενο! Μαύρη η ζάχαρη, μαύρα και τα ζυμαρικά, αν και κατά τους ψυχολόγους το πορτοκαλί χρώμα είναι εκείνο που ανοίγει την όρεξη! Οι διαφημιστές λένε ότι τάχα «το μαύρο βοηθά τις εταιρείες να ξεχωρίζουν»!

Έκτο παράδειγμα. Αν ανοίξουμε τυχαία το ραδιόφωνο κι ακούσουμε την όποια μουσική και τα τραγούδια του κόσμου που παίζονται εκείνη την ώρα, και την Έλληνική -γιατί όχι;- θα διαπιστώσουμε αυτή τη μελαγχολία, τη θλίψη, τον πεσιμισμό και την κατάθλιψη να είναι διάχυτα!

Μάλιστα σύμφωνα με έρευνα του Πανεπιστημίου του Τορόντο και του Έλεύτερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου που δημοσιεύτηκε στην επιστημονική επιθεώρηση «Science», η σημερινή πόπ για

παράδειγμα, είναι σαφώς λυπντερή και μάλιστα περισσότερο απ' ό,τι ήταν στο παρελθόν!

Παρατηρήθηκε, δηλαδή, ότι τα σημερινά τραγούδια της πόπ είναι μεγαλύτερης διάρκειας κι έχουν πιο άργο τέμπο σε σχέση με τα παλαιότερα πόπ κομμάτια όπως ήταν εκείνα των Άμπα και των Μπίτλς, με αποτέλεσμα να μάς (κατα)θλίβουν ακόμη περισσότερο! Από την ανάλυση δε 1000 τραγουδιών προέκυψε ότι οι «λυπντερές» αυτές μελωδίες της πόπ έχουν διπλασιαστεί σε σχέση με το παρελθόν!

Έβδομο παράδειγμα. Έχει παρατηρηθεί πώς πολλά μικρά ή μεγάλα κινήματα της νεολαίας, όπως παλαιότερα εκείνα των γκράντζ (grunge) και του νεοράνκ (neorank), πέραν απ' την αίσθηση του άτακτοποίητου, του μη κατασκευασμένου κ.λ.π. που δημιουργούσαν, ταυτόχρονα εξέφραζαν και τον... σύγχρονο ρομαντισμό της θλίψης! Επιπλέον υποστηρίζεται βάσιμα πώς ακόμη και το προκλητικό ντύσιμο της νεολαίας, ή μεγάλη άνηση της παντός είδους νυχτερινής διασκέδασης, ή χρήση των ναρκωτικών, ή μεγάλη κατανάλωση αλκοόλ, ή εξάρτηση απ' το διαδίκτυο, το «κόλλημα» με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια, όλα αυτά τα φαινόμενα του καιρού μας, έχουν ως αίτια τους την κατάθλιψη.

Αν προσέξουμε όλα αυτά κι αν τα έρευνήσουμε σε βάθος, θα διαπιστώσουμε πώς σε πολύ μεγάλο βαθμό, ή όλη αυτή κατάσταση της θλίψης, είναι σαφώς σχεδιασμένη και καλά μελετημένη. Δεν είναι μόνο ή αποκάλυψη του ήδη υπάρχοντος προβλήματος.

Ο ρόλος του μάρκετινγκ είναι σαφέστατος. Τον είδαμε! Λέγεται δε ότι, ειδικά αυτό το μαύρο χρώμα στα προϊόντα άρχισε να καθιερώνεται σταδιακά και ανεπαίσθητα στη συνείδηση του κόσμου από τη δεκαετία του 1980! Τότε που το συνέδεσαν ακόμη και με τις έννοιες του κύρους, της εξουσίας, της επιρροής και της αναγνώρισης για να επικρατήσει, γιατί από μόνο του είναι σαφώς άντιεμπορικό!

Έτσι το θέμα χειρίζονται σαφώς οι πολυεθνικές, όποιες κι αν είναι αυτές. Των τροφίμων, της μουσικής, της μόδας, της ένδυμασίας, του καλλωπισμού, της καθαριότητας, των εντύπων, των βιντεοπαιχνιδιών -έκει να δείτε τι γίνεται!- κ.λ.π.. Και βεβαίως ή «διεθνής των πονηρών», που τις κατευθύνει!

Κι ὁμως σύμφωνα με ἔρευνα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερμὸντ τῶν Η.Π.Α. πού ἐξέτασε τὰ ὅσα γράφονται καὶ λέγονται σὲ 10 γλῶσσες τοῦ κόσμου, διαπιστώθηκε ὅτι οἱ ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦν περισσότερο τὴς θετικῆς λέξεις καὶ λιγότερο τὴς ἀρνητικῆς. Μὲ ἄλλα λόγια τείνουν νὰ βλέπουν τὴ φωτεινὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού θέλει νὰ ἀνατρέψει ἡ «κουλτούρα τῆς κατάθλιψης»!

Ἄς δοῦμε καὶ κάτι ἀκόμη. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἐπικαλοῦνται τὴ θεωρία τῆς προσωπικῆς ἀνάδρασης τῆς ψυχολογίας, σύμφωνα με τὴν ὁποία οἱ ἐκφράσεις τοῦ προσώπου μας ὄχι μόνο ἀποκαλύπτουν τὰ συναισθήματά μας, ἀλλὰ μποροῦν καὶ νὰ τὰ ἐπηρεάσουν. Ἔτσι ἐνῶ τὸ χαμόγελο μπορεῖ νὰ βελτιώσει τὴ διάθεσή μας, οἱ ἐκφράσεις τῆς λύπης τὴν ἐπιδεινώσουν! *«Χαμογελάμε ἐπειδὴ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, ὁμως καὶ τὸ χαμόγελο μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει εὐτυχισμένους»*, λένε πολὺ χαρακτηριστικά.

Σύμφωνα με ἔρευνα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σὲντ Λουίς, ἀκόμη καὶ τὸ στρὲς μοιάζει με τὸ... κρυολόγημα! Μπορεῖ, δηλαδή, νὰ... ἐξαπλωθεῖ ταχύτατα στὸν πληθυσμὸ καὶ νὰ τὸ «κολλήσουμε» εὐκόλα, ὅπως συμβαίνει με τὸ κοινὸ κρυολόγημα!

Ἐπιπλέον ἔχει διαπιστωθεῖ πὼς τόσο τὰ θετικὰ ὅσο καὶ τὰ ἀρνητικὰ συναισθήματα εἶναι μεταδοτικὰ ἀκόμη καὶ μέσω τῶν κοινωνικῶν δικτύων (facebook, twitter κ.λ.π.), δηλαδή ἀκόμη καὶ ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ ἐπαφή!

Ἐπομένως αὐτὴ ἡ «κουλτούρα τῆς κατάθλιψης» εἶναι σαφῶς μεταδοτικὴ, ὅπως καὶ οἱ ἐπιπτώσεις τῆς βέβαια!

Περαστικός

Βλ. Περιοδικὸ «ΤΑ ΚΡΙΝΑ» ἀρ. 369

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΑΓΗΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟ

Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ὁ πραῦς καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ
κατάπεμψον κατὰ τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος
Σου καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης
καὶ τῆς πραότητος, ἵνα εἰρηνεύοντες ἐκ τοῦ κακίστου
πάθους τοῦ θυμοῦ μνημονεύωμεν αἰεὶ τοῦ ἐνδόξου καὶ
φοβεροῦ ὀνόματός σου μετὰ καρδίας γαληνιώσης.
Ἰησοῦ, τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον, τὸ προσφερόμενον
ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς θυσία ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
ἁμαρτωλῶν καὶ ἀχρείων, ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ
ταύτῃ δεομένων σου καὶ ἐλευθέρωσον ἡμᾶς ἐκ τοῦ
φοβεροῦ τοῦ θυμοῦ πάθους, διότι ἀπολλύμεθα ἐξ
αὐτοῦ καὶ δὲν δυνάμεθα ποτὲ νὰ ἀφιερωθῶμεν εἰς
τὴν ἀγάπην σου καὶ εἰς τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, ἐνόσφ
ὑπὸ τοῦ πάθους τούτου κατεχόμεθα. **Ἰησοῦ** ἀνεξίκακε,
ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑπὲρ τῶν σταυροσάντων σε πρὸς
τὸν οὐράνιον σου Πατέρα προσευχόμενος, ποίησον
καὶ ἡμᾶς τοιοῦτους, ὥστε νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ
τῶν ἐπηρεαζόντων καὶ κακοποιούντων ἡμᾶς, ἵνα οὕτω
γενώμεθα μιμηταὶ σου καὶ δοξάζεται καὶ δι' ἡμῶν τὸ
Πανάγιον Ὄνομά σου νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. **Ἀμήν.**

(† Εὐσεβίου Ματθοπούλου)

Asa Kent Jennings (1877-1933)

Σωτήρας τῶν προσφύγων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1922.

Τοῦ Κων/νου Δ. Ρίζου,
ἐπίτιμου Σχολικοῦ Συμβούλου Οἰκονομολόγων.

“Ὅταν τὸν Αὐγούστο τοῦ 1922 ἔσπασε τὸ πολεμικὸ μέτωπο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἄρχισε μιὰ μαζικὴ πορεία πρὸς τὶς παραλιακὲς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ὅταν στὶς 9 Σεπτεμβρίου 1922 ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰσῆλθε στὴ Σμύρνη ἄρχισε ὁ Γολγοθᾶς τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν. Φόνοι, ξυλοδαρμοί, βιασμοί, λεηλασίες, πόνος καὶ ὀδύνη. Τὸ μαρτύριο κορυφώθηκε στὶς 13 Σεπτεμβρίου 1922, ὅταν ἡ πόλη παραδόθηκε στὶς φλόγες. Μπροστὰ ἡ θάλασσα, πίσω ἡ φωτιά. Ἐκατοντάδες χιλιάδες ἀλαφιασμένων ἀνθρώπων κάθε ἡλικίας ἔγιναν ἔρμαιο στὶς ἄγριες διαθέσεις τοῦ ἐξαγριωμένου ὄχλου καὶ τῶν Τούρκων στρατιωτῶν.

Τότε σὰν ἀπὸ μνηανῆς θεοῦ ἓνας ἀπλὸς Ἀμερικανὸς πολίτης, ὁ Εἴζα Τζένινγκς, ἔγινε γέφυρα σωτηρίας γιὰ τὸ ἀπελπισμένο πλήθος ποῦ εἶχε κατακλύσει τὴν ἀποβάθρα τῆς Σμύρνης. Ὁ Εἴζα Κέντ Τζένινγκς ἀρχικὰ ἦταν πάστορας. Ἀργότερα, ἐργάστηκε ὡς γραμματέας στὴν Χριστιανικὴ Ἐνωση Νέων Ἀνθρώπων (YMCA). Στὴ Σμύρνη ἀποσπάστηκε τὸν Αὐγούστο τοῦ 1922. Βλέποντας τὶς βιαιοπραγίες τῶν Τούρκων ζύπνησε τὸ λιοντάρι ποῦ κοιμόταν μέσα του. Μιὰ ἀρμένικη παροιμία λέει ὅτι «στὴν καρδιά ἀνθρώπου κοιμᾶται ἓνα λιοντάρι». Δηλώνει τὶς δυνατότητες ποῦ ἔχει κάθε ἀνθρώπος καὶ οἱ ὁποῖες περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐκδηλωθοῦν. Παρ’ ὅτι ἀσθενικὸς κατὰ τὸ σῶμα ἔστησε μιὰ ἐπιχείρηση καὶ κατόρθωσε νὰ σώσει ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀνθρώπων. Ἀργότερα εἶπε ὅτι «αἰσθάνθηκα τὸ χέρι τοῦ θεοῦ στὸν ὄμο του».

Ἀρχικὰ ἀξιοποίησε μεγάλα σπίτια ποῦ τὰ εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ ἰδιοκτῆτες τους δημιουργώντας «καταφύγια» γιὰ ἔγκυες, νεογέννητες καὶ τραυματισμένες γυναῖκες καὶ παιδιά. Τὰ άτομα αὐτὰ ἐντόπιζε ὁ ἴδιος περπατώντας ἀνάμεσα στὸ πλήθος.

Στὴ συνέχεια συνεργάστηκε στενὰ μὲ ἀξιωματικούς τοῦ συμμαχικοῦ στόλου, ἰδιαίτερα μὲ τὸν Ἀμερικανὸ πλωτάρχη Χάσλεϋ Πάουελ. Οἱ Τούρκοι ἀξιωματικοὶ συμφώνησαν γιὰ τὴ

μεταφορὰ ἐκτὸς Τουρκίας τῶν προσφύγων δίνοντας διορία μέχρι τὶς 30 Σεπτεμβρίου. Δὲν ἐπιτράπηκε ἡ ἀναχώρηση τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας 18-45 ἐτῶν.

Ἄφου ἐξασφαλίστηκε ἡ ἄδεια τῶν Τούρκων βρέθηκαν μὲ δυσκολίες καὶ τὰ πλοῖα. Σιτήθηκε τότε μιὰ γιγαντιαία προσπάθεια μεταφορᾶς ἑκατοτάδων χιλιάδων ἀνθρώπων ἀπὸ τὴ Σμύρνη στὴ Μυτιλήνη (καὶ ἄλλα λιμάνια) σὲ διάστημα δύο ἐβδομαδῶν. Ὁ Πάουελ συντόνιζε τὴν ἐπιβίβαση, ὁ Τζένινγκς τὴν ἀποβίβαση καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Ἄργότερα δέχτηκαν αἰτήματα γιὰ μεταφορὰ προσφύγων καὶ ἀπὸ ἄλλα λιμάνια τῆς Μ. Ἀσίας (Αἰβαλί, Τσεσμέ, Φώκαια, Ἔφεσο), τῆς νότιας Τουρκίας (Απάλεια) καὶ τῆς Μαύρης Θάλασσας (Τραπεζούντα, Σινώπη, Σαμψούντα). Κι' αὐτό, διότι ὕστερα ἀπὸ τὴν προέλαση τῶν στρατευμάτων τοῦ Κεμάλ οἱ χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ προσπάθησαν νὰ βροῦν καταφύγιο στὰ πλησιέστερα παράλια. Ὑπολογίζεται ὅτι μέχρι τὸ τέλος τοῦ 1922 μεταφέρθηκαν συνολικὰ περὶ τὸ 1.000.000 ἄνθρωποι.

Αὐτὸ τὸ τεράστιο ἔργο ὑπῆρξε ἐπιτεύγμα μιᾶς διεθνούς ἀνθρωπιστικῆς ἐπιχείρησης, τῆς ὁποίας κεντρικὴ φυσιογνωμία ἦταν ὁ Εἴζα Τζένινγκς. Πολλοὶ Ἕλληνες εἶπαν ὅτι λειτουργοῦσε ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ΗΠΑ. Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις τὸν προσφωνοῦσε «Ἀρχιπλοίαρχε Τζένινγκς». Καὶ ὅμως ἦταν ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος χωρὶς ἰδιαίτερα ἀξιώματα, δυνατότητες καὶ ἀνάλογες ἐμπειρίες.

Καὶ τὸ κυριότερο χωρὶς κανένα προσωπικὸ ὄφελος. Μοναδικό του κίνητρο ἡ ἀνθρωπιά καὶ ἡ ἀγάπη.

Ἄρκετὰ ἀργότερα ὁ Εἴζα Τζένινγκς ἔλεγε: «Ἐχω ἀναρωτηθεῖ πολλὰς πολλὰς φορὰς πὼς κατάφερα νὰ ἐπιβιώσω στὴ διάρκεια ἐκείνων τῶν ἡμερῶν. Φαντάζομαι ὅτι αὐτὸ συνέβη ἐπειδὴ ὁ Θεὸς γνῶριζε πόσο πολὺ χρειάζομαι δύναμη καὶ μοῦ τὴν πρόσφερε. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω μὲ ἄλλον τρόπο».

Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις, γνωρίζοντας ὅτι εἶχε τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Κεμάλ, τὸν διόρισε ἐκπρόσωπό της διὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸ τῶν αἰχμαλώτων πολέμου. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ Τουρκία. Χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωση στὴν ἱστορία πού ἓνα ἄτομο ἐκπροσώπησε δύο χώρες σὲ ἐμπόλεμη κατάστασις κατὰ τὶς μεταξὺ τους διαπραγματεύσεις.

Τὸ ἐλληνικὸ κράτος τίμησε τὸν Εἴζα Τζένινγκς μὲ τὴν ὑψηλότερη πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ διάκριση. Στις 14 Φεβρουαρίου 2016 ὁ

Δῆμος Βόλου τὸν τίμησε μὲ εἰδικὴ ἐκδήλωση καὶ ἀναθηματικὴ πλάκα παρουσία τοῦ ἐγγονοῦ του Ρότζερ Τζένινγκς.

Παρὰ ταῦτα, ἐλάχιστοι γνωρίζουν αὐτὸν τὸν ὑπέροχο ἄνθρωπο καὶ εὐεργέτη τοῦ Ἑλληνισμοῦ (εὐεργέτες δὲν εἶναι μόνο ὅσοι προσφέρουν χρήματα). Ὅφειλουμε νὰ τὸν γνωρίσουμε, νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε καὶ νὰ τὸν τιμήσουμε. Εἶθε κάθε Δημοτικὴ Ἀρχὴ νὰ δώσει τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ ὁδὸ ἢ πλατεία τῆς πόλης. Τὸ ἀξίζει καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Δυστυχῶς κινδυνεύει ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας μας

Γράφει ὁ Πρεσβύτερος π. Εὐστάθιος Κολλᾶς, Θεολόγος,
Ἐκκλ/κὸς Συνήγορος, Ἐπ/μος Πρ/δρος Συνδέσμου
Κληρικῶν Ἑλλάδος

ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΤΟΥΣ ΦΟΒΟΥΣ ΓΙΑ ΤΑ ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ πού θὰ προκαλοῦσε σπὴν Ὁρθοδοξία μας ὁ Πατριάρχης κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, τοὺς προέβλεψε, ἀπὸ Ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή τῶν Πατρῶν, μὲ ἀνοικτὴ μάλιστα ἀκρόαση, γνωστὸς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ Πρεσβύτερος Θεολόγος καὶ μάλιστα πρὶν ἀκόμη ἐκλεγεῖ, ὅταν τοῦ ζητήθηκε ἡ γνώμη του, τότε, λίγες ἡμέρες πρὶν τὴν ἐκλογή του (Ὀκτώβριος 1991), γιὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖον, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἐπικρατέστερος, γιὰ νὰ ἐκλεγεῖ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῆς κατὰ Ἀνατολὰς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ Ἐκκλησίας μας.

ΚΑΙ ΕΙΧΕ ΔΗΛΩΣΕΙ ΤΟΤΕ, γιὰ τὴν ἐκλογή τοῦ κ. Βαρθολομαίου, λίαν εὐθαρσῶς, ὅπως ἀρμόζει σὲ ἓνα ΕΛΛΗΝΑ Θεολόγο, καὶ μάλιστα Ἰερωμένο: «Γιὰ τὸν τύπο αὐτοῦ τοῦ Κληρικοῦ, νὰ βάλει ὁ Θεὸς τὸ Χέρι Του, νὰ μὴ ἐκλεγεῖ, γιατί ἂν τελικὰ ἐκλεγεῖ, θὰ ὀδηγήσει τὴν Ὁρθοδοξία μας σὲ μεγάλες περιπέτειες».

Καὶ οἱ περιπέτειες αὐτὲς δὲν ἄργησαν νὰ παρουσιαστοῦν, καὶ μάλιστα εὐθύς ἀμέσως μὲ τὴν ἐκλογή του, μὲ τοὺς ὑποῦλως καὶ κατευθυνόμενους διαλόγους του μὲ τὸν αἰρεσιάρχη ἀβάπτιστο Πάπα τῆς Ρώμης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, **σημειωτέον**, ἔλαβε καὶ τὸ **μεταπτυχιακὸ του**, ἀλλὰ καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν συρφετὸ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀλλοθρήσκων πού συνδιαλέγεται.

ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΔΗΘΕΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ὑπῆρξαν οἱ ἐνσυνείδητες ὕβρεις, τοῦ κ. Βαρθολομαίου:

α) Κατὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τοὺς ὁποῖους ἀποκαλεῖ, **γυμνῆ τῇ κεφαλῇ ἄνευ**

φόβου Θεοῦ, «ὄργανα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους...».

β) τὴν ὑβρὴν τοῦ κατὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους ἀρέσκειται, νὰ τοὺς ἀποκαλεῖ, ὁ ἀθεόφοβος, «τοίχους τοῦ αἵσχους».

γ) Τὴν ἀναγνώριση τοῦ Παπισμοῦ καὶ ὄλων τῶν αἵρέσεων ὡς Ἐκκλησίες μὲ μυστήρια, καὶ τὸν αἵρεσιάρχη Πάπα τῆς Ρώμης ὡς τὸν «ἀγιώτατον ἀδελφόν».

δ) Τὶς συμπροσευχές του μὲ τὸν αἵρεσιάρχη Πάπα, τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὸν συρφετὸ τῶν αἵρετικῶν, καὶ ἀλλοθρήσκων.

ΜΕ ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ συνοδοιπόροι του, ἔχουν ἀποφασίσει τὴν ἔνωση μὲ τὸν αἵρεσιάρχη Πάπα καὶ ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὰ λεγόμενα τοῦ ὑπεύθυνου τοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρώπη, ἐπισκόπου Ἀχαΐας, ὁ κ. Βαρθολομαῖος προσπαθεῖ, μὲ τοὺς συνοδοιπόρους του, νὰ ἐπιβάλλει μὲ σατανικὲς ὑπόγειες διαδρομές, «**ΤΗΝ ΑΜΙΚΤΟΝ ΜΙΞΙΝ**», (ΠΗΔΑΛΙΟΝ) σελ.. 109, σχόλια στὸν Καν. 83 Ἀγ. Ἀπ/λων), ἀλλὰ στὴ Σατανοκίνητη αὐτὴ προσπάθειά τους συναντοῦν σκληρὲς ἀντιδράσεις ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἱερατεῖο καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς **ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** τῆς Ἑλλάδος!!

Ο ΤΟΤΕ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΧΑΪΑΣ «γυμνῆ τῇ κεφαλῇ», ἀπολογούμενος, ὡς φαίνεται, πρὸς τὸ Βατικανό, γιὰ τὴν καθυστέρηση τῆς ὑποταγῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὸν ἀβάππιστο αἵρεσιάρχη Πάπα τῆς Ρώμης ὁμολογεῖ, ὅλως ἀνευθρίαστα:

«Στὴν Ἑλλάδα βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ πολὺ λεπτὴ κατάσταση, γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Μητροπολίτες ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν μία σημαντικὴ συνεργασία μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ οἱ πιστοὶ δὲν εἶναι προετοιμασμένοι στὴν προοπτικὴ τοῦ διαλόγου. Αὐτὸ γιὰ μᾶς εἶναι ἡ μεγάλη πρόκληση, νὰ προετοιμάσουμε τὸν κόσμο, νὰ τὸν διαπαιδαγωγήσουμε, γιὰ νὰ μὴ ἀντιδράσει ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις καὶ πληροφορίες, πού δὲν ἀνταποκρίνονται στὰ γεγονότα ... Εἶναι σημαντικό, νὰ κατανοηθεῖ, ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη χρόνου, ἐλπίζω ὄχι ὑπερβολικοῦ, γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὴ συνείδηση τοῦ κόσμου», (ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ, Μάιος 2011, σελ. 9).

ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΙΠΟΝ ΣΗΜΕΡΑ ΣΟΒΑΡΟ ΘΕΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ, και είναι τὸ σοβαρότατο θέμα τῆς **ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ** πού τὴν ἀπασχολεῖ καὶ ὀφείλει νὰ τὸ ἐπιλύσει, μὲ τὴ σύγκληση **ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**, τὸ ταχύτερον δυνατόν, πρὶν τοὺς ἀφήσουμε ἀνενόχλητους, νὰ ἀλωνίζουν ὑποχθόνια σὲ βάρος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας, καὶ φτάσουμε τελικὰ στὸ σημεῖο, «**Τοῦ κάκου, νὰ κλάψουμε στὸ αἷμα...**».

ΕΙΝΑΙ ΟΝΤΩΣ ΑΥΤΟ ΣΟΒΑΡΟΤΑΤΟ ΘΕΜΑ, γιατί ὁ κ. **ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ**, ὁ ὁποῖος, πρὸ πολλοῦ ἔχει **αὐτομολήσει**, ὁ δυστυχῆς, πρὸς τὸν μέγα αἰρεσιάρχη ἀβάπτιστο Πάπα τῆς Ρώμης, καὶ «**γυμνῆ τῆ κεφαλῇ**», συμπροσεύχεται **ἄνευ φόβου Θεοῦ** μαζί του, καὶ μὲ τὶς **ΑΝΤορθόδοξες** αὐτὲς συμπεριφορὲς καὶ πράξεις του, ἐνσυνείδητα πλέον, παρασύρει καὶ ἄλλους, Ἱερωμένους καὶ πιστοὺς, στὴν ἀπώλεια.

ΛΟΙΠΟΝ, ΕΝΑΠΟΜΕΙΝΑΝΤΕΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΤΙΜΙΟΝ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΝ, ΜΟΝΑΧΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ, ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, «ΑΓΙΑΣΑΤΕ ΠΟΛΕΜΟΝ» (Ἰωήλ 4, 9). Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη, νὰ δουλέψουν ταχύτατα τὰ ἀρμόδια ἐκεῖνα Ἐκκλησιαστικὰ ὄργανα τῆς **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ** μας, γιὰ τὴν **σύγκληση** αὐτὴ τῆς **ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**, μὲ τὸ θέμα τῆς αὐτολόληψης, τοῦ κ. Βαρθολομαίου καὶ τῶν ἄλλων συνοδοιπόρων του πρὸς τὸν Παπισμό, πρὶς συμβοῦν τὰ χειρότερα, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ **ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΦΙΑΣΚΟ ΚΑΙ ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΡΙΚΗΣ ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΥ** τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης τὸ 2016. Νὰ γίνουμε **ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΠΙΜΗΘΕΙΣ**. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ: «**Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι**». (Ἐφεσίους 5.15-16).

ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕΙ ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ Ο Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, ἐνώπιον αὐτῆς τῆς **ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**, ὡς «**ΕΝΟΧΟΣ ΕΠΙ ΑΙΡΕΣΕΙ**», καὶ ἂν δὲν **ΜΕΤΑΝΟΗΣΕΙ**, γιὰ τὶς μέχρι τώρα **ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΕΣ** πράξεις του, νὰ ἐφαρμοστοῦν οἱ λίαν αὐστηρὲς Κανονικὲς διατάξεις τῶν Οἰκουμενικῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, μέχρι καὶ τῆς διαγραφῆς του ἀκόμη ἀπὸ τὸν **κατάλογο τῶν Ὁρθοδόξων**

Χριστιανῶν, ὡς ΕΧΘΡΟΣ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ Ἐκκλησίας
μας.

«...Εἰ δὲ τις τῶν ἀπάντων μὴ τὰ προειρημένα τῆς εὐσεβείας
Δόγματα κρατοῖ καὶ ἀσπάζοιτο...ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἶναι τούτων
ἐπιχειροῖ, ἔστω ἀνάθεμα... καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ καταλόγου ὡς
ἀλλότριος (= ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ
Χριστοῦ), ἐξωθείσθω καὶ ἐκπιπέτω». (Καν. Α΄ & Β΄ ΣΤ' Οἰκ.
Συν).

Βλ. Ἐφημερὶς "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ" ἀρ. 2185 σελ. 3

